

N° 23

No 22

CONTINUACIÓ DEL
VOLUM nº 22 - pàgina 3720

ORDRE ENTOTS ELS ORDRES

Montpeller, (França), 10 de febrer del 1952.

Començo amb, Diuenge, aquest volum per anotar un esdeveniment extraordinari:

Aquest matí, a 2/4 de 9 hem obrat per la concepció d'un segon infant. Si l'acte ha estat físic i fer la nascença, sense, hauria - si hi ha la mateixa regularitat i precisió de la Dolga - de produir-se el dia 6 de novembre a la mateixa hora. Ja veurem el què en resultarà.

Com que ja tenim una nena, el nostre desig seria ara de que vinguis un nen. Amb una diferència de quasi tres anys d'edat, de l'un a l'altre, la cosa aniria molt bé; la Dolga tindria ocasió de desenvolupar el seu instint matern.

Estic molt content que aquesta segona concepció hagi estat tan pura com la primera, és a dir, que aquesta nascença, si arriba, no sigui el fruit d'un moment de plaer sinó el fruit pur, desitjat d'un segon infant. Naturalment que hi ha hagut plaer, un plaer superior al que promouen les relacions íntims entre esposos, un plaer a la negada moral i físic: el plaer de procrear, amb plena consciència, un ésser desitjat, que estí - mament des de ja fa mesos, des de que decidirem la seva concepció, que estí mament sentit estar segurs que veigui ja. L'essencial és que l'acte és pur; si resulta estèril tractarem de renovar-lo en les mateixes condicions el mes que ve... i la natura farà la resta...

Desitgem, de moment, de parlar del futur i parlem del present, de l'infant que ja tenim, de la Dolga, que ja té 2 anys, 1 mes i 19 dies. És l'astúcia de que no hagi anolat tota l'evolució d'aquest ésser estimat; veuríem així millor tota la sèrie de satisfaccions que ens ha donat i els pocs mals de cost que hem tingut en contrapartida. Per l'únic que podríem dir que

ens fa inquietar és pel menjar. Segons diuen, és el mal de la majoria de les nenes. No és, doncs, gaire menjadora i per una banda n'estic content car en el món no hi ve per menjar, sino que només hi ha de menjar per viure-hi. Pel dormir no tenim res que dir; té una regularitat admirable i no ens ha fet perdre mai, fins ara, una quanta d'hora de dormir. La seva salut sembla bona i si els metges l'han visitat - llevat d'algun encostipat (dels quals agafats pel culpa nostra) - ha estat per vigilància mèdica infantil i insuficiència d'apetit. Malgrat, però, aquesta insuficiència d'apetit la seva creixença és extraordinària. Fa uns dos mesos que mesura 90 cms, contra 78 que és la talla mitjana corresponent a la seva edat. És danya, alta i etreta que pot dir a més d'un que té tres anys. De parladora n'és molt i curiosa més enllà. Tot ho vol saber i no es cansa mai de dir "Qu'és aquell que estàs fent?". La llengua que sempre més per fer-se comprendre és el francès, que li parla la seva mare i els que conversen en la majoria dels llocs que frequenta. Jo vaig decidir de parlar-li català a fi de que aprengués simultàniament ambdues llengües; però venen que li parlo sovint francès a fi de fer-me comprendre millor. De tot manera, vull que aprengui a parlar català correctament, car no vull que quan arribi a Catalunya sigui una estrangera a casa seva, com ho serà més d'un fill de refugiats com jo, els quals "parlen" francès a llurs infants. Pel castellà ja veurém més tard si encara estem aquí.

De part de les satisfaccions que ara esmentades n'hi ha moltes més: És bonica - sense exageració paterna - com Fogues, amable, carinyosa, ordenada, endregada, ^{bonica} ben educada, etc. Pel que fa referència a l'ordre i puntualitat, seria pitjor que jo. En quant a l'educació, com que aquesta tractarà d'ésser sempre el més justa possible, els resultats obtinguts són ja bons però esperem que seran encara millors quan podrem reanar-la. No podem enganyar-la mai

i acostumar-la des de petita a prendre consciència d'ella mateixa. No li hem fet mai per cap motiu ni pensem fer-li; així, deves, es queda sola de nit i a les fosques quan la portem a dormir a dalt a la cambra, i quan es desvetlla i es troba sola a les fosques, elluc de porar-se a plorar es posa sovint a cantar durant, a vegades, una hora, fins que es comença i llavors ens crida per què l'anem a cercar. Naturalment, no tot són "flors i violes": hi ha principalment, dos fet negatius: una advertència ell buit no li permet, durant molt temps, de fer "pipi" a l'orinoleit, perquè que el lloc ideal era el llit i poc moments després d'exter-hi feia la gran farrada. És força probable que, a més a més de la por que li inspira veure el buit de l'orinol, sobretot el que hi ha sota del seu villoiet, hi ha quellon d'innata pudor. No li agrada sentir-se nudat i per poques-ha acostumar a l'orinoleit calgué primer portar-la en un lloc discret... Ara ja no és tan difícil i cada vegada que la portem a l'orinoleit - des de per did - em reclama per tal de que em vegi assegut al costat d'ell. Aquest estiu velem tractar de que no cridi gens al llit durant la nit; abans, però, hem de veure de que no ho faci durant la migdiada.

L'altre fet negatiu és que malgrat ésser quasi sempre "sage", a, de tant en tant, algun tret de irritabilitat que es fa sentir... M'agrada i em desplaça al mateix temps. M'agrada perquè demostra que téndrà el seu temps i em desplaça perquè aqueixes explosions són sovint fora de lloc i s'imposa una certa energia per restablir l'ordre. De tots maneres, el fet no és greu i té confiança que quan poguem reconer-la la cosa es solucionarà.

Com que estic escrivint al costat d'ella i contínuament m'ataca preguntant coses, no atingo a dir tot el que m'inspira. Com veig, però, que tinc la intenció de continuar regularment escrivint la nostra vida en aquestes pàgines, ja tindrè mant d'ocasions de tornar

a parlar d'ella.

La Conxi ja no està a casa. Fa vuit dies que en va marxar per anar a la ciutat a viure pel seu compte. Aquest propòsit existia desde feia temps, però la manca de papers de treball no li permetia d'eventuar-se massa, a més a més, les dificultats per trobar allotjament són molt grans. Finalment he obtingut la seva "carta de treball" i pocs dies després unq cambra amb tret a vuing a la ciutat. Dea, doncs, ja està fora i quin descaus! Si hagués pogut imaginar-me tot els disgustos i malg. de cap que m'havia de donar, mai de la vida l'hagués deixat quedar aei a casa. És tan gran i tan greu que preferisc més no parlar-ne; seria, a més a més llin. quíssim i renoveria perives, ^{puja} qual, vaig esforços per viustritar. L'ajudaré en tot el que pugui com a germà seu que sóc; però per a mi, com a germana, ja no existisc.

Parlant de la nostra llar on regna de nou una harmonia perfecta, diré que als milloraments de comport que varem fer temps enrera se n'hi han afegit d'altres que tenen el seu valor: La cambra del mig que tenia finestra (hi havia una finestra ridícula d'un 25 cm. x 20 aproximadament) no tenia cap utilitat pràctica ara és un estudi-despatx molt acceptable amb la finestra que hi hem posat. Hi tinc un petit buró-escriptori, una tauleta-estatge per la màquina d'escriure, la biblioteca, una armari-erpiu un llit. Divà de recors i una estufa escalfapanses (calanandra). Aquest conjunt es completa amb una cella de quadres primitius i altres i algunes fotos-record. Entre els quadres hi ha els retrats pintats a l'oli, de l'eli i jo fet l'estiu passat per en Cadena.

El fet unió de la transformació d'aquesta habitació és que, per economitzar diners, vaig esser jo el que vaig fer el projecte per la col·locació de la finestra, (així, en Ribes, el polític només li hi col·locar col·locar) i en el cas d'aquest treball vaig trobar una moneda d'or i una altra d'argent. La d'or

era belga (20 francs) i la d'argent francesa (un
 costat de 5 francs del primer de després passat. El
 canvi oficial en vaig tenir per pagar el preu
 i encara me'n sobra més de la meitat, la
 qual he emprat més tard per reparar amb
 un cambà l'escala d'accés a les cambres del ma-
 gatzem dels molins endegot i rebot. Una porta de
 comunicació permet d'accés a l'exterior igual-
 ment com altres. Finalment, com que d'aques-
 ta manera l'escala quedava massa fosca, em vaig
 decidir a obrir, i col·locar tot allò, una altra filis-
 tra a l'alçada del replà. Després ho vaig pintar tot
 i ara la comoditat i la neteja és gran.

Dijo' és el més important però en una casa
 vella com aquesta i on la propietària no hi fa
 res, sempre hi ha quelcom per fer o per avan-
 çar. Entre altres coses, heu modernitzat, per exemple,
 els llits transformant-los tot amb diners, ara els
 bonys cobrellis que tenim llueixen més.

A part els treballs de la casa i de l'hort con-
 tinuo treballant intel·lectualment fora de la meua
 tasca del diari. Per necessitat econòmiques les va-
 cances de l'any passat, o més ben dit una part, les
 vaig emprar per anar a veurem junt amb
 l'Elisabet, en una matí no gaire lluny de casa.

Beí, vaig a donar per admi' esperant que
 els altres dies no serí tan llarg.

La Cousti ha vingut a dinar a casa. Heu tin-
 gut un altre convidat: el fill d'en Cadeng. Durant
 el matí ha vingut el meu cunyat Zoffre.

Dimecres, 17 de febrer

Qui hi ha de nou aquesta setmana? No gran
 cosa. Treball ordinari cada dia i vida ordinària
 a casa on la compensació i l'última de tot
 és cada dia més sòlida. Cada dia, i efectiva-
 ment, estic més content de la meua companyia
 per la vida. Duoborem per estar tan intimida-
 ment compensats que forem una simbiosis

més que una parella.

La dolça aquista setmana ha tornat a "tenir" la seva tossideria i preuig que se'n ha d'acabar per sempre acord entre la dona i jo acobaria per comissió i dolentem com qualsevol altre infant. gràcies, però, als principis que hem adapat, fem un confiança en que en forem una bona forma model.

El que és curiós, en quant a l'educació infantil, és que hem llegit un article sobre aquest particular que parla de la influència a la visió Soviètica. Hem estat sorpresos de que alguns de les coses que hi hem llegit les ha- guéssim ja adapat nosaltres sense saber que ho fèiem igualment en aquell país. En els quals aspectes serem inclús més lluny que ells: la penetració entre pares i fills, per exemple, la portem fins a haver-nos promès de no culpamar-la mai en res, absolutament en res. Fins ara, ho hem complert i ni per la dormir ni per fer-la obeir ni per res, no li hem contat cap mentida. A poc a poc, agra- firà una confiança absoluta amb nosaltres, confiança i sinceritat que no trobarà ulls més.

Ara mateix, per exemple, ja comencem a parlar-li del germandet o germandeta que està probablement en camí i diem on es tro- ba. Ha així carícies i fins i tot besos al ven- tre de sa mare dient que el "petit père" hi fa "do-do." Aquest aspecte, però, de les relacions intimes, serà força estrany car la nena té una mena de pudor inusual, extraordinària per la seva edat. No li agrada veure ni entendre nuditat i més encara si aquestes són masculines, començant per son pare.

Parlant del probable futur segon sembla que sigui veritat, l'Estabilitat és nota, poc després de la concepció, un dolor a l'alçada dels ovaris. Durant el dia i la nit següent es repetiren de

non i després del més; després sí; hem constatat també un augment del seu apetit. Dies de non a seu dies sobren ni tot aquests signes són veritablement signes, tantones de concepció o simplement feltes interpretacions.

Aquest diable (chir) va arribar l'Albert. Ha marxat aquesta tarda amb la seva moto. Durant el matí m'ha ajudat a l'hort. després, abans de dinar, hem fet uns quants metres de film, principalment ell i la Dolça. Algunes escenes, si surten bé, prometem d'èsser a la vegada interessants i còmiques.

Durant la tarda he continuat treballant a l'hort i, cap al vespre, he jugat un vic amb la orena i he llegit una estona abans d'escriure aquestes línies.

Dimmenge, 24 de febrer.

Aquest matí hem anat la Dolça i jo a passejar a la ciutat mentre sa mare ha anat al cine a veure el film soviètic "Un home venible". L'altre ^{veig} veig anar a veure el jo, de nit, i com que amb els 1.º venim llegit en el folletí de "La Patie", teniem interès en veure la pel·lícula.

Abans d'anar a l'Esplanade la Dolça i jo hem anat primer a veure la meua petita. En retorn, com que el dia semblava de primavera, ha resultat una bona passejada; la meua i ha estat divertit i ens ha fet uns gràcies. Té una memòria molt bona i sentí aprendre-li res es recorda de molts coses; el seu nom Dolça Boix, que pronunciava en francès, de la lletra d'algun cançonet i d'una colla de detalls que representen per la seva edat. El ball l'hi agrada molt; quan encara no començava a dançar la meua amiguet la el bras per tal de que la feta ballar. Ara balla tota sola com un petit ox i val que balli amb ella dient-te "doute, papa, dance!"

amb tanta insistència que acaba venint-te.
En fi, hi tinc coses interessants que seria més
fàcil explicar.

Inter va arribar el film per diumenge
passat. No està gens de content d'aquesta nova
càmera; el motor ha funcionat irregularment
i m'ha fet moltes un botó de pel·lícula. La sort no
m'ha acompanyat en la compra d'aquesta màquina.
De totes maneres, defectuosa o no, les cames t'heu per
moltes un valor familiar.

Tal com m'havia promès, en quant em heu
tornat a quedar amb l'èli i jo, li he fet la confi-
dència que li devia ser fàcil molt més d'any.
L'endemà mateix que un cop la meua
^{germana} fins va poder ésser per un petit instant
que hi havia. Sembla que feu fet espies, que
estava escrit que no li havia de dir fins el
6 del corrent, o sigui un any després dia
per dia, que s'oposava d'origen de la confiança,
s'havia acabat. Deia, però que feia molt més
d'un any perquè recordo que l'any passat
no l'èli, pel cas de salut, ja havia fet el
propòsit de dir-ho i fins i tot vaig escriure quel-
cun. Després vaig deixar-ho per més tard per
dues causes principals: no volia que la meua
germana prengués part ni ~~part~~ s'assa-
bentés tant del fet, simultàniament amb
la dona, en relació a aquesta devia explica-
cions i aquells o l'ovien de donar en la nostra
intimitat sense que pertorbes els altres hi poses-
sin el nas. Un cop la nostra explicació feta, no
m'oposo a que ella i o altres ho sapiguem malgrat
que no vol la pena donar-li una publicitat.
La segona causa principal és que malgrat els
meus bons propòsits, com que és força difícil per
aquesta classe de confidències, sovint em dona-
va raons per justificar el meu retard. Per tal,
però, de no trobar-ne de noves quan la Conxi
i absentés per anar a Servici un dia o a
viure a la ciutat, em vaig prometre de dir-ho

a l'Elis l'enduria un altre de la meua
de la meua germana. Aquesta meua, però,
i ellorgona tant que m'entà una altra
inquietud: la de guardar encara el secret
quan arribaria el moment de la segona
concepció. Mes felicement, aquesta inquietud
es dissipà quan vaig veure entrar la Conxi
i el Termini per la segona concepció encara
no havia arribat. Així, he pogut veure a aque-
sta sense necessitat de guardar encara el se-
cret que tant em pertorba. Dic que em pertor-
ba perquè, en quant vaig lluitar la meua
confidència a la dona, em vaig sentir un
home nou, més feliç, més llúger i, sobra-
tot, més lligat a ella a la qual havia man-
cat la nostra promesa d'èster siners. Quaba-
va, finalment, d'èster ho, amb un retard
considerable i, ella, bonic i comprensiva,
tot i sentint el foc de la nova, em perdonava
amortament, tant, que entre la meua i de
la meua germana i aquest fet, han desapare-
gut els dos ombres que he tancat en el qua-
dre de la nostra felicitat.

Bi; i de qui es tracta aquesta confidència?

Es pot dir en uns mots força breus si hi per expli-
car-la calen força lletres. Es tracta de que la
mecanògrafa que tenc en el meu despatx (ara
està en la sala d'administració) anomenada
Monique, a força de veure-li el darrera vestit
(treballant em donava l'esquena) em vingues
ven ganes de veure-li el d'espallat, i així se'n va-
gué.

Quan aquesta veia entrà al diari vin-
cidi en que jo estava a pararme per la naixença
de la meua. La vaig conèixer quan, avant al
despatx un dia, ella acabava d'arribar. La vaig
trobar, al primer veig d'ull, esquinçada, pagueta
i sense cap ni pit i recordo que em va
vaig pensar que la filla d'un delatze, que havia

passat ja per poc estava molt aïllat. El que
 tenia més clar del pensament clars és que
 un dia pogués gitar-me amb aquella piqueta
 etc. Més tant em vaig donar compte que està
 una solta experiència de tènida hi havia en ell
 una sensació de amor i, a força de veure i
 de veure-li el cul vestit tot el dia, m'entrenen
 entrant zones de veure-li despullat. Va fet coppi-
 tel que influí en que aquesta idea fos com si fou
 la seva joventut: té 12 anys i ningú menys que jo
 i estic en la fase de la nova vida en que sento
 ja l'atracció física de les primeres flors. En fi, el
 cas és que la idea em va quedant fent-se
 i la cosa acabà pel que veí a França cada
 un "béguin" és a dir, un encambrament pas-
 satger. Durant el poc temps que aquest darrer
 sentí necessitat de sortir amb ell i vaig arri-
 bar inclús a fer de que vinguessis una vegada
 a la platja amb nosaltres i per altra banda,
 em vaig arreglar per rebre'ns al ball d'ajós
 o tres vegades. En una paraula, vaig estar a
 punt de fer el ridícul en públic i després a la
 tot una profitosa experiència.

El "béguin", doncs, s'esfumava ràpidament
 però el desig de posseir-la persistia fortíssimament
 perquè aquest desig restava insatisfet quan
 el ~~tot~~ sentiment h'ja sabig a què tenir-se'n.
 Acabà de fer el pes el fet que la dona em
 exigé que "tant i tant" em tenís que ser.
 Més per gitar-me amb ell i per satisfere-
 re. En fi, el cas és que la cosa acabà
 aprofitant que estava sola en la casa on
 vivia. Continua més tot en la cambra
 de la seva amiga, independent perquè la pro-
 pietaria estava absent i aprofitarem finalment
 dues ocasions en viu actualment. En total
 von a ser contacte complet i extraordinària-
 ment sorprenent, en des del primer em
 vaig donar compte que es tractava d'un
 veig com no m'havia vist mai ni sentit

parlar d'un cas semblant. Feuia amb una facilitat tan extraordinària que és comuna per mi en un subjecte d'estudi i d'aportament i tot i veient les seves funcions contínues, palpables, no en ho sabia de creure; tot és així que veig decidir veritablement d'estudiar-la i de comptar els orgasmes. Com que ja feia prou feina en comptar, amb la facilitat que li veien, el meu esforç no era gran per aguantar durant un hora o una hora i mitja i més fins i tot, durant 2 hores, reduint el temps emprat i augmentant el nombre d'orgasmes, va passar de 100 a 200 per un sol jo. Quan va arribar a 175 ho veig trobar tant exagerat que veig decidir d'escrivir a una revista científica per expressar sincerament el cas. Em contestaren que la meua sexualitat era completament normal i que la d'ella no devia ésser orgànica completa. No veig parlar a ella ni veig per precís ni el que jo entenc per orgànic complet, és a dir, el natural, amb les sensacions que s'hi experimenten. Em confirmà que era precisament així el que sentia, tant vegeles i amb tanta facilitat. Per veure si les seves sensacions i les d'una altra dona (catalana) corresponien, li veig dir que tractés de demanar detalls a una amiga seva catalana. Ho féu i les sensacions correspongueren; el que no correspongueren és que amb l'altra li digué el nombre d'orgasmes que feia per setmana (una unitat de quatre). El què és tan sorprenent que a la seva exclamació l'altra li contestà que si rebuda molt pel demanant d'aquesta unitat de quatre l'home li deixava la salut.

El contacte sexual foren espaiats entre uns sis mesos o set, car les seccions eren rares. A la fi, la darrera tingué lloc el dia 6

el febrer de l'any passat. Vues tres setmanes més
 tard arribà el seu promís i la cosa s'acabà
 davant quatre mesos o cinc. Llavors expus
 torrà a insistir ella perquè volgut tornar a
 aprendre. Llavors, jo, per no dir violentament
 que no hi havia de veure que havien de
 continuar a treballar junts i per no dir per
 raó, vaig optar per dir que havia romput
 la promesa de tenir-me al corrent de tot el
 que feia (i era veritat) i que de contínuament
 havia perdut la meua confiança. En efecte,
 com que l'estudi de tot m'atreu i m'agrega
 en particular, li vaig fer prometes que
 em feiaig al corrent de la redacció que
 sentiria amb el seu promís tant si s'hi
 donava com no, així com si fos un altre
 o si el casava i quan es casés. M'ha
 gubaria, molt mal, de veritat com a raó
 i ella davant d'un altre home i
 quin és el paper d'aquest enfront d'un
 tal feina tan extraordinària. M'haig
 aprudat, doncs, que s'hagués casat o que
 hagués cohabitat l'últimament. Ella diu
 que no ho feren i és força probable que
 sigui segur. En tot cas durant els primers dies
 de la seva arribada m'explicava força bé el
 que es passava, (per cert sovint perquè de
 paraula no podia fer-ho pel fet de que hi ha
 via quasi sempre algú) i, a poc a poc,
 el mot s'acabava fent més mecànics sense
 fer menció de cap detall i tim. En vista a
 conservar les bones relacions per que ell
 sempre, continua tanmateix a "explicar-me"
 el que feien. Un cop el prou freq i al veure
 que jo donava l'afar per acabat es decidí a
 la fi, a dir-me el que plorava suposat: que
 havien anat una mica més enllà del compte
 deguerat, però, de que no havien gitat junts. Pot
 ésser per dues raons principals: perquè amb poca
 cosa arribà a ferir-seu quantes vegades

i vestia més auto que res, cosa que podia fer al meu, al meu dia i al meu i una dia, i perquè, potser per pressor, els ulls de sen moines, per una veig molt com un, decidei de fer la ingènua. Si obrà un fei un gran esforç, sobretot que les relacions i els resultats obtinguts amb mi ven molt recentia que els obedi de mi havia tingut un promís durant més d'un any i veig flit (ella em declarà a tot compris). Recorde per altra part que no vaguà la primera vegada. Ella declarà que a 14 anys em noi del seu poble se l'haví endut a una cabany. Vos a saber el que la ha de veritat! En tot ^{el} seu temperament és el d'una veig amor-mal, històrica? Potser sí. Recorde que una vegada veig veig saber fins on seria capaç d'anar amb els pitjors: veig comptar 42 organes i men veig cantar.

Com ja he dit, a la dona la nova no li feu cap gràfic i malgrat la seva admirable reacció, ha sorgit més d'un cop en ella el que té com la altre: prejudicis i preceptes morals, i li han vingut zones de fer un escàndol. Fortosament el meu temperit ha triomfat sempre i la seva veig veig, envej ella, es limità a tenir una veig explicació amb ella (la primera tingué lloc en la fase del flit que l'Elie coneix) explicació que se me feu més cordial veig a la Monique, la qual, sorpresa i creient a un cantatge, reaccionà negant amb tota la cord durç. Meni, però, (dimarts) la dona, que no sent de la sorpresa de que sigui possible els organes de la Monique, me la proposat de que per tal de poder explicar a aquesta el fet, de la nostra actitud i veig el mateix temps com explica ella aquest cas feroçment, deia que me la proposat de que l'inviti a menjar un dia a casa. Acepto amb gust aquest

oferiment pel que té d'espontani i d'original.
 Qui pots castor hi haurà, efectivament, una agència
 com el nostre! Serà curiós que l'ay-aventant
 vagi a casa d'ell invitada per l'esposa i que
 tot menjant, amicalment es discuteixi sobre
 aquestes relacions que interessen tot tres. L'una
 demà li digui que la dona l'invita a dinar,
 una miraba, amb aquells ulls de xut que té,
 tota plena d'astorament; crec, però, que tindrà
 confiança amb mi i que acceptarà de ve-
 nir.

Malgrat tots les promeses de tenir-me al corrent
 dels seus sentiments, no estic pas convençut de que ho
 faci. Dubto, doncs, de que pugui estudiar-la al seu,
 tal com és, és a dir, amb tots les seus reaccions de
 ritm i sentiment. Et tracta d'un noi que li està
 contínuament en l'orella i de la que ha ocupat
 el seu present no ha tingut rest. Dic que li cal un
 home, però, ella no ho vol reconèixer, i si ho admet
 és per dir que li cal per sortir-junt, però que
 no té necessitat de giter-se amb ell. Et pels i al
 volguer parlar com parla la majoria de les noies
 intenta enganjar i s'enganya ella mateixa,
 com si hoqués tinent la ocasió de trobar-me un
 bon reemplaçament ho hauria fet intencionalment, i
 també l'haigut estimat com m'ho estimava
 em, com aquesta classe de temperament estona
 amb una gran facilitat s'enganyen tot de-
 puit i oblidem també amb una gran faci-
 litat: l'eny del ull, l'eny del cor. Després de jo he
 tingut, que rapigui, quatre aventures, vater-
 nament sense comptar el present. L'horat de la
 primera i de la darrera, que probablement hi he
 havent més del que en he dit, les altres no han tingut
 consciència intiny. Vardl creure inclús que
 en la nit 12 i 14 no ha estat plenament; en creure,
 este convençut que si la tota una qualserol
 haigut pogut continuar-se, hi haigut ja talment
 atribuït, hi atribuïrà si la condicions es presenten,
 amb un d'aquestes quatre o amb un altre

que es presentaria. I quan el seu procés ter-
 minara, tornara a estimmero, i si es extere
 l'engoronyra, n'estimera i n'oblidara d'altres.
 Sentimentalment son ésses que estimen i obli-
 den amb una gran facilitat i les expensives i debit-
 jos fíctics son tan exuberants com els sentiments.
 En la societat actual xipò no vol ni é un
 mal sino que é una desgracia pel interessat,
 passen per ésser gent degenerada i una colla
 de coses més. El que no si vejam és si xipò
 sera un mal en una societat futura. En tot
 cas el que no admets d'ingesta clark i
 zeub és que enviat tot volen continuar
 passant com a persones & morals de la mora-
 lidad epical d'ovni. La Monique, per exemple,
 no vol reconèixer el fet i sentiria - perquè
 un ho ha dit ovni - que pogués passar per una
 vulgar parta al ull de l'Elisabeth.

Dimecres, 26 de febrer.

Enguany el 13^è mes el cobrara en enter,
 però ho en espies, un quarter, xipò les finan-
 ces del diari no estaran alterades i no atg po-
 dem obtenir l'equivalent de la resta men-
 sunitat en mercancia. Jo, de moment, ting
 ja rebut un sou per la queig i un pa-
 rell de rebate per mi. Pensem obtenir encara
 un souari d'infant i la resta, si pot ésser,
 un parell de rebate per la muller.

Dimecres, 27^è 5^è febrer.

Aquest migdia a l'arribar a casa he tingut
 una desil·lusio. No hi ha vi concepcio el dia 10. Te-
 nint compte dels dies d'aquest cicle: 81 i mig, no
 es s'estranyar car nel responer que el mo-
 ment de la concepcio l'ovul femeni no est-
 va conadur i surpis, com que estava en-
 castipat, no hi ha vi relacions. Dic que he tin-

gut una desil·lusió perquè ja m'havia fet
la idea de que el meu important viatge. En fi, cal
drà repetir l'acció.

El mes de novembre, en el curs d'un viatge
a Marsella, vaig tenir la idea d'un pro-
jecte d'enllaç de transport terrestre (ferrocarril-
carreter) que permetés, enllaç de fer-se la
competència de completar-se eficaçment en-
tant tot transbordament de mercaderies; en
una parcel·la: de prendre a domicili i de lliu-
rar a domicili les mercaderies sense necessitat
de cap transbordament ni carregament o des-
carregament llevat del de l'expedició i el de
recepció. Vaig fer una carta-projecte i la
vaig enviar a la S.R.C.F. Aquesta em cent-
tat agrair-me el projecte però sense uti-
litzar-lo per no jutjar-lo viable. Vaig insistir
explícitament sobre la dificultat de la feina que
parlaven. Em contestaren una resposta veient
refusant, amb nous dificultats, dificultats
que vaig tornar a explicar en una ter-
cera carta. Finalment em contestaren en el
moment, tenint que anteriorment i aleshores
s'avalua l'oper. La S.R.C.F. no s'interessa al meu
projecte. E

Com sigui, però, que no estic convençut
que el dit projecte no sigui realitzable i
crec que l'empenta de la República So-
vieta permet de fer cos que no són ja de
l'abast de la República Francesa, i malgrat
que en aquelles Repúbliques el problema
de la competència tran-carretera ja deu estar
o suprimint o en via de desaparèixer, he
decidit d'enviar a la Comissió d'a-
quelles països una còpia de la dita carta-
projecte. Potat a fer en la unió igual-
ment una a l'embaixada de la Unió
Sovieta. I com sigui que la indústria
automòbil d'aquell país, està ja molt

desenvolupada, he inclòs al mateix sobre el meu projecte de lavabo-bar-plegable per automòbil que temps en temps han volgut un gran grup d'empreses franceses en una societat especialitzada en els accessoris de cotxes. Ja veurem si veurà alguna resposta i fins a tot si estaré molestat per la policia per entretenir relacions amb aquells propietaris.

En aquest cas podré demostrar que si m'he adreçat a ell és perquè França no s'ha interessat a cap d'aquests projectes. I per demanar aquests projectes a l'estat, capitalista altge que França, perquè fins que se'n veu fent l'estat proletarià existent a veure la U. S. S. R., la Polònia, Txecoslovàquia, Hongria, Romania, Bulgària i Dinamarca. No he escrit a Albània perquè aquest país està encara poc avançat i poblat.

Dijous, dia 28 de febrer.

Al més a més dels projectes de lavabo-bar-plegable per automòbil i de coordinació de trens-propietaris, m'he fet un altre el qual consisteix en un projecte de nou calendari mundial. El vaig transmetre al meu pògga a l'O.N.U.; un institut per expressió sensant-me'n rebuda i remunerant-me de la transmissió. No dono cap detall sobre aquest projecte perquè conservo una còpia del que he transmes a París.

Doni hem dinat tot tot a fora a la Terrassa i m'he aprofitat per filmar l'esquena.

Diumenge, 2 de març del 1952.

Doni la Dolça ens ha fet la més gran dolentia sense que veim: A l'hora d'anar a fer la migdiada i abans de pujar-la

a dormir, cosa que la posen sobre de l'origalet per tal de que pugui "pi-pi". Dueni o ho entestat en no fer-ne i ha vingut que se la mantingui sobre tot el occipent durant pocs dies i que les seues plagues s'aniran curant del seu collet amb gran consol de tots dos. De la fi s'ha notat i ha pigit.

Investigant el fet trobem que els primers responsables són nosaltres, els pares. D'habitud la posen sobre l'origalet quasi tot regent després d'haver acabat de menjar i després al llit. Dueni, com que era un d'ora, li hem permès de sortir a fora on jo estava llegint. Resultat que divertint-se la seva llet ha marxat i després, com que no volia venir a dormir, ha trobat un mitjà de protesta i de revolta, retornant-se d'ocurrir. Li hem pegat rebolós pel desafiament d'obediència, entengent que l'origen de la culpa sigui nostre. He notat que la mare perquè ha d'aprendre i convencer-se que no guanyarà mai dels molts ments no tingui els seus i fills i tot, després inclús, si, naturalment, la raó no està del seu costat. De tot manera, malgrat que la seva tossuderia es va manifestant més i més, l'incident d'ueni ni ha fet reflexionar sobre la nostra actitud la qual no ha estat, a l'origen, justa. Si veritablement volem intentar de pagar-li el menys possible mentre no tinguem els seus i després que, ens caldrà fer moltes coses en no ésser nosaltres els originaris dels seus tossuderies.

Dissabte, 8 de març.

Havien promès a en Casalle, cap del nostre servei automòbil, que l'invitariem el dia que fòrsem Aragó a la brotesca. Ni un fet veni i ha vingut a dinar portant una

Botella de Beaujolais la qual entre la garlady
 i l'ell-i-di amb unes coses ens ha transportat
 a la dona i a mi, en l'atmosfera de Plebe-
 mosse. d'apat, doncs, ha estat bo i l'ambient
 agradable. En la Halle ha estat encantat de l'a-
 pat i ha dit que la propera vegada que farem
 unes coses a casa seva ell encarrregarà de fer-los
 a la botecq.

D'aquest matí l'Elisabetz ha anat al
 mercat de bany borg. En guant ha tornat m'ha
 contat que en l'autobús ha trobat un home
 que la volia conquistar. L'ha seguit fins al
 mercat i mentre ha fet les compres. Final-
 ment en acabar, com que ell encara
 rodava alentory d'ellq, s'ha espantat pel per-
 dre'l de vista.

Vàries vegades m'ha dit que tindria ganes
 de qitar-se una vegada amb un altre
 home per tal de que jo pogués donar-me
 compte
 alguna cosa de la impressió que fa, impressió
 que ella ha conegut amb el cas de la Manique.
 Ha dit que n'ha tingut el propi, però no ha dit
 mai que fos possible de que jo pogués donar
 a un altre home que a mi. El fet d'a-
 venir moltes vegades per canviar de pareu, al con-
 tati, l'ha afegit en la seva idea de que
 no sabria arribar-hi. Jo he estat content del
 fet i m'ha encara del resultat, i amb els
 n'heu vigent ben agradablement fent t'hi
 a mi a mi, per sa bany. Dic que he estat
 content del resultat perquè ha aportat una
 prova més de la nostra unió i en particular
 de la seva creient unió. De tota manera, si
 moltpluradament un dia sentís la necessitat
 de conèixer un altre home i potés el seu propie-
 te en experiència, n'era aquest fet no portà' me'
 consciències sentimentals que jo encara amb la
 Manique, no tindria perquè protestar car oba
 que ella ho he fet jo i la llibertat ha d'esser veu
 procq.

El que està bé de tot això és el principi de que cada qual conta les seves impressions i obra en perfecta sinceritat. No em que, amb pura de sentiments i amb pura afecte i amb desposos, hi hagin gaire motivacions que obrin com novelles. Dic això perquè aquest misteri cristià, quan, tal veig, veigont-me a l'auto-biò en contant la seva aventura, jo, tot veient li he dit que anava a fer igual. Per costum-bola ha pujat a mitja costa de l'Principada de Tolosa, una noia que veig de tant en tant (poc) i que tot i essent molt fove (la pintava com a m'impim) quasi podria afirmar que està enamorada de mi. Li he vist ja obrir de pujar i, malgrat la bruma gastada en un minut obrint-se a dang, no he volgut donar cap contingència a l'eventual que en l'horra ja afeta la noia en qüestió la darrera que la veig veure i que ha contingut veure. Jo he fet com si no l'hagués vist tractant de distraure'm amb un paquetet que portava sentint de no tenir un llibre com costumava a portar. Ella es veu que m'ha reconegut d'esquena i ha tractat d'apropar-se ràpidament cap a la plataforma del davant on jo em trobava, tractant, a mi, a mi, de fer-se un avançar de mi, de tal manera que no he pogut per més que donar-me compte de la seva presència. No li he adreçat, però, cap somriure com veig fer la darrera vegada i per no bairar a St. Denis, com de costum, on ella ha baixat, he fet un trajecte de mi.

El que no sé és quin és l'interès que atreu aquesta noia envers mi. Perquè em creu solter o perquè l'atracció de l'home de mi és el que em ella, seguint així, a la seva edat, l'atracció dialèctica del contrari? D'això que em plaer d'ella és això, la seva joventut. Donc, m'haurà tractat de mi veient tant si el seu sentiment són de veure com exclusivament l'hi, car ha pogut suposar que seguiria

al darrera seu a la playa St. Denis, en saber
que jo baixo de costum. Tuelis, enllor d'aver
esp al liceu, on crec que encorava, ha
pres la direcció aprada malgrat portar
la seva cartera de llibres i no haver hi cap
escola vers la direcció per la pres.

Dijous, 13 de març.

L'«affaire» Monique es va acabar oficialment
dimmunge parat; millor que acabar s'ha
ria de dir confisar, car d'acabada ni està el
de fa mi d'un any. Dic oficialment per
que pujà a dinar a casa i tot men-
jant ensòrem tot tot el cas. «l'Elisabetz
estigueu admirable, tant que la Monique
en quera meravellada malgrat que no
estipri feta ni rigui ^{gove} sensible als gestos
nobles. Una altra en el seu lluc haquis
apreist encara més la magnifica detitut
de la meua dona. Un fi, el cas és que
tot menjant un bon apart portarem ex-
tensament de tot el que tenim relació amb
l'oper i en particular sobre la seva insa-
cible pour ennova. Car fira una vea-
da més, davant de on estig dos que alto
del 300 «claus» és veritat. Cos ella a 4
5 retornà a la ciutat i la dona i jo
continuem encara comentant aquest
cas, car a part de feròmen per repre-
ta la Monique, per cada 2 venen en
l'ap-omant va a casa d'ell invitat per
l'«affair» i per discutir univalsment del
succesit. L'endemà al costà la Monique
en confirmà altra vegada la seva aduna-
ció pel nostre principi de univalsment d'opint
que farà tot el puzer per tal de que el
seu rigui univalt amb identies princi-
pis d'inceritat i de univalt. Si ho ha dit seu-
tant-t'ho tanque ho farà.

Demí he anat a Illes per afers del diari. He aprofitat el viatge per tenir una primera impressió d'un país d'unes de corbó.

A la Dolça li he portat un jinguet el qual representa una gallina que pon oues. Li ha fet molta gràcia i, naturalment, li he volgut emportar-se-la a dormir.

Heu rebut carta de Barcelona amb no gaires bones notícies: la mare té unes molèsties post-operatòries, a en Joan ha d'ésser operat de la glàndia i la Roseta té el cap. El cap és greu, però en una cosa com la principal aquesta contra temps no fan ni que agreujin la dificultat.

Dilluns, 24 de març.

Com m'hi fao i vivim en un diari íntim que me'n puc fer poca gana, ve'n té. Vad a dir que la nostra vida s'inclou tranquil·la, feliç, sense història la qual cosa fa que no tingui grans coses per contar. A part les gràcies de la Dolça i la visita de la tia de Semian, i en tel'engranant, que vingué a dinar dissabte, no hi ha altres fetes notables.

Si hegués de contar tots les joies que ens promou la vida, com ja he dit, llavors sí que tindria feina a escriure en aquestes pàgines, car ella sola omplena la nostra vida. Aïra la meua filmora en primer pla exclusivament, així com la mare. Demà tenim la intenció de que sigui filmat jo per tenir així de tres en primer pla.

El més que ve d'Albert pensa anar a Barcelona i Montà. Si podem tenir la intenció de donar-li de diners per tal de que un parti un traje d'estiu. Aprofitant d'aquest viatge amb l'Elisabet, li hegués agradat de poder anar amb ell als matins de Cas, en particular per tal de que els meus pares conegues. Sin la Dolça i ella la resta de la família, tant amb

quan podent inclús un viatge així no el podrà pas fer abans de 800 anys i mig a tres, és a dir, quan la segona naixença projectada sigui aproximadament a l'edat de la Julia d'arg. Malgrat la il·lusió, però, el viatge no és encara realitzable... Per consolar-se d'aquest i si encara hi ha els Bontemps a Cannes aquest estiu, m'agradaria que arribessin a passar uns dies allà; els hi faria canvi d'aires; la neva es distrauria veient coses noves, car ara que després d'arabada la seva migdiala encara el hi faig, la portarem a passejar uns 70-80 km a la ciutat de manera que visiti la universitat allí i ja no l'interessarà tant.

Dilluns, 31 de març del 1956.

Heu rebut, aquesta setmana passada, un dels noves de Barcelona: la neva va bé del tot i un yasm i la Roseta també. El que no va bé, com hem vist, és el presuport familiar. Ja tenint tot salut no arribem a equilibrar-lo; doncs, la més mínima nova dificultat que apareix s'agrava considerablement el desequilibri. Anem a veure si podem disposar d'alguns mitjans de fons per ajudar-los una mica. Per altra banda, havent contestat que podem utilitzar algunes peces de roba que a novelles no ens abracem, anem a fer-les. Hi un paquet per ferrocarril conté tot les peces en quèstos i el completament amb menjar. Finalment, l'Albert prendrà tot els diners de qui puguem disposar i els que cobrir del trajo de despena a vista.

Dijous prop-passat morí a l'edat de 86 anys, el nostre amic Mr. André Duvalon. L'interès d'una vialla. La seva família em demanarà de filiar l'enterrament. Completarem el filiar abis el moti davant la família al cementiri.

Abis per la tarda i per segona vegada en aquest campionat vidiq abis al fíttel (guanyà el S. O. M. al primer rda classificació - París; és el segon).

Dra que els dies són més llargs podem ja sortir la dolça sorpresa de la unigüidat. Ahir començarà veure.

El director de l'Acadèmia Hispano-Francesa de Barcelona - que ja m'havia sol·licitat una altra vegada, en tot cas a enviar una part del meu llibre - mitjà de francès - per tal de que li revisi les primeres correccions que li vaig fer les troba massa de desenvolupats i em demana simplement de "posar-lo al dia" en relació a la 1ª edició, vella de 20 anys, i de modificar les frases viciades o incorrectes.

Dissabte, 5 d'abril del 1952.

El film que vaig fer per l'enterrament del Sr. Duralan varen enviar ahir. Inmediatament es varen passar i ambdós han quedat molt bé. La càmera ho funciona molt bé i sembla que finalment estaré content d'aquesta. L'agradable sorpresa d'aquests films és que he filmat per primera vegada sense sol, en un dia plujós i sota els profundes arbres del cementiri; malgrat això quasi puc dir que estan millor aquests escenes en conjunt que les d'un film rodat al sol.

En la 1ª part del 1er film hi heu veu unes quantes escenes de família i en particular els tres plans de moments bons. Tots estan bé però la dolça està més que bé, està exquisita, adorable. Ah! un altre motiu de satisfacció és que ha sortit molt bé l'escena filmada sola per la càmera rotant sobre el tripode.

La Monique ha regalat un palomó a la dolça el qual és molt bonic. A mi m'ha deixat llegir el seu diari íntim començant l'any passat al mes de juliol (quan morí el seu pare). No és gens de voluminós i el que hi ha quasi tot està relacionat amb mi. Diu tant i tant que m'estic una que tot i essent veritat probablement, l'objecte de la seva insistència seria amb segones de mà, i

és a dir, que el tal diari, molt unilateral, estorpiat per ésser llegit per mi a fi de demostrar-me que jo sóc l'únic que esting veritablement, naturalment que la lectura en qüestió, en aquesta suposició, no havia d'haver fet abans del que ara considera com la ruptura definitiva. ella guardava la il·lusió que la cosa podria reprendre. Ara que ~~veig~~ l'ablicabilitat ho sap ha vist, que no li resta cap possibilitat. Me l'ha deixat llegir sense gaire oposició i ha decidit de deixar l'edició i de cremar-lo després d'haver escrit la seva vinguda aei. Pot ésser que la meua interpretació no sigui justa, car per una part, encara no he tingut l'oportunitat de parlar amb ella d'aquest fet i, d'altra part, no sabí mai si el que ha escrit és realment veritat o simple cancanç.

Aquesta tarda he fet un paquet de 10 kilos de roba usada, un kilo de sucre i una taula de xocolata per enviarlo dilluny a Barcelona. En han escrit dient que podran utilitzar algunes peces de roba que a moltes en són petites i, per acabar de per el pes, l'hem completat amb l'edificant sucre i xocolata.

Dimecres, 9 d'abril.

Heu rebut ja dos dies les nostres per trajos d'estiu que havíem enviat a la casa pairal. N'heu escollit una i he enviat les milers sense revisió; són les mateixes que em prengué M. Coubet per l'abril, suposo que m'arrivaran bé perquè no me heu enviat veritablement.

Abans de decidir-me a fer-me fer aquest vestit m'havia pensat força malgrat que no tinc res pel pe estiu seguit a la nostra butxaca i també veient que les dificultats de la casa pairal farien justificar malament la meua compra. Amb les nostres, però, heu rebut una foto de la Rosi on hi apareix de el cotó quan, per altra banda, diuen que estau endurats;

porta un magnífic trajo-jaqueta nou quan l'Elizabeth no entra en el seu el qual és vell de cinc o sis anys. Si ella, Jones, van a el botó quan contem crítiques en una carta, no tinc cap recordament, ara, de per-me el trajo quan notalles no duem res a ningú, i a més a més, quan pràcticament no ens costaria res o quasi, car, per no desmuntar el pressaport ordinari, hem cuidat ambdues guardioles i aïllat la caixa dels ossos.

Aquest vespre hem tingut un comunament la dona i jo, el primer des de que ha marxat la ~~Elizabeth~~ meua germana. Ella diu que jo m'ho he pres massa a la valent i ho atribueix a que estava de mal humor per una altra cosa i que li he fet pagar a ella. És força lògic que no em digi quan ha estat víctima dues vegades per raons així: quan el cas de la Tomique i quan el conflicte Olmos. Ara, però, no hi ha res de tot això ni de cap altre ordre. Tu no treballa gaire a gust al diari és cert, però no és un motiu per arribar a viure en constant nequit com quan la pare ascendint del "biguin" Tomique ni quan l'infern creat per l'Olmos. Ella, que sap que hi ha una noietta de l'vinguda de Codi-va que està per mi, pot suposar, malgrat les meues assegurances, que hi ha quelcom, no men que si hi ha alguna cosa amb aquesta o amb alguna altra, sigui capaç de dir-li com li he promès i en quant et produirí. És clàssic que no ho cregui perquè joestic prouament decidit a comunicar-li tota altra aventura que em pugui ocórrer i des del moment. En fi, aquesta nit he arribat ben content i si m'ho potat de mal humor després ha estat, crec, perquè el fet d'arribar era la gota que ha fet vessar el vas. Poter el vas estar va o millor dit o havia acabat d'omplir l'altre vespre amb el d'unus relacions fallades? Poter sí. En aquest cas, massa susceptibilitat també fa mal, car, malgrat que la fallada no era culpa meua.

estava disposat, com sempre, a ajudar-la en con-
 dicions que ella no compren però hi pel que a
 mi respecta perquè quan es presenta el cas contra-
 ri no sap obrar idènticament. El fet però no
 vindria d'aquí sino que seria l'origen i les con-
 ditions de la fallada mateixa. He pensat que esquis-
 ta fallada - n'hi ha hagut una o dues més de similtors-
 tindria per origen un espasme, per part seva, de
 fer superar el plaer preorgàsmic més enllà dels
 límits ordinaris; en aquest cas o no se sap passar
 a temps i la fallada o no ve amb tota la facilitat
 normal i també la fallada o a unitges. En fi, és
 força difícil d'explicar, mes em sembla que si
 veu per com a St. Mergal, ara no anis massa
 en el sentit operat, la cosa aniria millor. Potser
 ni obra així ara és perquè coneix el cas de la noni-
 que, però és que ella no es pot acomodar amb
 aquelles primer pels temperaments diferents; el
 d'ella normal, el de l'alta femoral. En
 quant a mi m'era més fàcil aguantar amb
 l'alta durant una hora que amb ella durant
 mitja o tres quarts degut a la constitució diferent
 de cada una; l'alta era una mena de cavall quit
 que tot just començava ja galopava; ella és una
 dona normal que s'ha d'acuraria normalment
 i més de mitja hora trobo que és ja força regular.
 Si el fet de l'alta era l'hi va "tallar" com ho faria si
 tingués un marit amb el qual hagués d'alternar
 l'orgasme com sembla que hi ha tants matrimonis?

Dimarts, 15 d'abril

Dir a la tanta varem arribar de retorn a Su-
 rian on hi varem anar el diable pu tal de veure
 la familia i principalment l'altre el qual manja
 a Barcelona i tanta divertes que ve. De la Dolça,
 que cada dia es fa més gran, més bella, més forta i més
 interessant; li ha agradat molt el viatge, tant més que
 hi havia allà dues cosines seves: la Dolante i la Ge-
 nevive.

En la tramada de l'últim film a París en vaig
aprofitar per demanar si d'un plan determinat de
la pel·lícula en podien treure fotos ordinàries. Em con-
testen que sí i un donen inclús la tarifa de preu i
dimensions (Kodak). Estic ben content que sigui així per-
què d'aquesta manera no tinc necessitat de conservar
l'aparell fotogràfic ordinari per quan vulgui fer fotos
per enviar. Les a Barcelona per exemple; un pare ten-
re dels plans que escolliré de quals plans tinc l'aven-
tatge d'èster molt més natural que les fotos de les fotos
ordinàries. En una paraula: a la mateixa manera que
les fotos de propaganda dels cinemes comercials són ex-
tractes dels mateixos films, dels d'amateurs, se'n poden
treure igualment, únicament que el 8 mm essent molt
petit el pla, les ampliacions que poden fer ^{la 7ª vegada} no passen
de les dimensions 9x12 (talla postal). després, a partir
d'aquesta ampliació, es poden fer les que es vulguin
en nombre i dimensions amb preu ordinari de les am-
pliacions fotogràfiques; el preu de la primera és més
elevat i bé inferior al preu mitjà de les fotos 9x12
professionals, la qual cosa és interessant car, tota la base
de fer-ne un mínim de sis, d'un pla determinat, el preu
se cost total no ha d'èster gaire superior al de les fotos
d'oficinat, de consegüent molt inferior a les profesio-
nals, amb el gran avantatge que la foto així feta
és immensament més natural que la foto ordinària.
En resum, doncs, amb podem dir de l'aparell fotogràfic
i, quan vulguem, utilitzar aquest sistema, malgrat
que de moment no en femem gran ús en el vo-
luntar fotografar la dolça, els dos reporters del diari s'han
ofert vabils vegades. En Roger, principalment, és un ex-
cel·lent fotògraf i ja l'estiu passat en va fer de mag-
nífiques.

Dinmange, 27 d'abril

Els dies d'evolució sense història. Ni Dinmange passat
ni aquest no hem volut. Durant el motí de treballat
en la concessió del "Mito de Franis" de l'Acadèmia i després
a l'ent a fangar. La tarda la passo venint i con.

finquant la concessió. D'espés, ni en ueste temps, treballant en l'obra la qual se repis us de fa un cert temps, o més exactament amb la bona temporada, van demunt l'hivern no hi he fet gran cosa. Els lletros que he tingut però durant la temporada feia de he unpat en estudiar problemes relacionat amb l'obra en qüestió. El l'emprendre-la de nou he trobat, altra vegada, que no aconseguia i, creient, ne he començat de vist que, altra vegada, era la clàssica. Cio que no em donava satisfacció. Em vaig decidir, altra vegada! a tornar a començar i revisar tot el que ja està escrit. Dintre he estic fent, he modificat profundament la clàssica i, com a conseqüència, modificacions profundes es produïren ara en el desenvolupament de la narració. Sembla, però, que, a la fi! he trobat la bona via. Vuram.

L'home proposa i Déu disposa, diu el proverbi. Per mi es el temps el qui disposa. Havia decidit de treballar tota la tarda a l'interior; deus, el temps amençant de ploure de nou, he hagut d'anar altra volta a l'hort a treballar i emparrallar els pebets. És petit l'hort però de feina en deuen fer, i aquests mel que enguany l'Elisabet d'ajuda més que cap altre any.

Ahí a la tarda vaig estar unes hores sol mentre la dolga feia la unigüada i sa mare va anar a fer compres. Quan es va desvetllar la noia, haur de vestir jo i va volguer baixar solta les escales. Li vaig dir com ho havia de fer per no caure i no li volguí dir dues vegades. Les va pujar i baixar innombrables vegades. Vol a dir que ja feia uns quant dies que les pujava acompanyant-se amb mi o amb sa mare. Sembla que, per les preocupacions que pren, no tédrà gaire vigüdes al seu acció en les escales com tampoc no en té gaire en el caminar. I deuen fer i d'any i d'altres.

Dijous, 1er de maig del 1952.

Avui vaig estar un tant a repòs amb tot el

membres del nostre servei automòbil, els invitats
són els membres del Comitè de Direcció i jo. L'apat
fou bo variat i abundant, massa, com són en
general tots els banquets. El temps que s'hi passà
fou també massa (quasi 7 hores); menys mal que
l'ambient era agradable.

Dovri és la festa del treball però el temps
no acompanya car ha plogut durant tot el matí
i ora, per la tarda, el dia restà cobert.

Dimecres, 4 de maig.

El 4e del diari d'ovnis només conté dues pà-
gines enlloc de les 6-8 habituals i la estat tí-
rat a Xines. El motiu és degut a que s'ord
d'una funció de suspensió d'emplen i de Jan
d'un mes imposada per falta professional que
a un corrector (Vollé) el seu sindicat ha
exigit l'anul·lació de la funció tota la meya
d'obra. Com que no era la primera volta
sinó que en tenia cinc o sis el seu setor, la
direcció no ha transigit, per dues raons: per que
la solidesa sindical en un cas així és despla-
çada i perquè tota aquesta pretensió s'hi ana-
guen altres que no són del mateix poder.

En la subita edició reduïda s'ha denunciat
el fet en gran, les primícies del qual gestoren
des de temps ha per dubtes contins i l'arreu inclús
donat lloc a alguns petits incidents. El fet és
que amb motiu d'aquesta verga, que pot durar
força i poder per alguns per sempre, el diari
serà reduït en contingut i en edicions, però a par-
tir del 4e de juny serà de nou impès a Mont-
pellier i després ja venrem. L'edifici està completa-
ment en mans de la direcció i dels seus amics (inter-
rior i exterior) i només entren aquests. Jarem-
rem juny com amirà la cosa car els empleats
d'administració no estan en verga i la qüestió de
l'entrada del públic es posarà. Tampoc estan en verga
els periodistes autònoms i aquest matí s'han presentat

al treball, però com que els principals són dels que suraquen l'au al qual ja el Lúcio fa un moment, no han estat considerats quelcom, de moment, i han estat pregats de passar a l'altre fins a nova orde.

Heu rebut carta de casa dient-vos que han rebut el paquet anunciat i que el seu contingut els ha pla-gut molt. Tota la família, costats i colles, n'ha a-profitat. Et la mare la que ha fet la repartició i sembla que a satisfacció de tots. Com que l'Albert retorna aviat a França els portarà uns regals que veuen també a tota la família. Es tracta de: 1 mo-cador per l'Elisabet (foxtard?) regalat pel delfí; un guarda-estada-dent (Pere); un perrottet (Pere) i un conti-net (Tom) per la Delsa.

Dimanche, 11 de maig.

ahir va venir la tia i ha anunciat aquest moti. Com que l'Albert ^{ha} portat els rega-les anunciat i el meu trajo d'estiu. De més a més dels dit regalet anunciat n'heu rebut un de l'Albert (un saquet de bombons força bonic) i un altre per compondre també d'un paquet de confit i un parell de mitges, de la família Encarnita. Aquesta família enc la envia també una mica de tonyons de xirana i d'alcant.

El meu trajo no em va tan bé com l'altre pt igualment a Barcelona; indís la seva definició és força bona i pseudo quei-xar-me'n car això no té res que veure amb les mitges.

El dijous prop. passat n'acabà el conflicte del diari. Durant els quatre dies que van del fillons al dijous, tot els serveis funcionaren normalment llevat dels que estaven en vaga. En a-quest, però, el Fòrre us feu quasi en la moti-pposicion/ seguit a l'entusiasme i a la solidari-tat dels amics més concients del diari (interiors i exteriors), car els voluntaris pel treball i per la defensa del diari no faltaren; en ningueren de

tota la nostra regió de difusió, portant diners per la subscripció i un gran esperit combatiu. Sena per el curtissim nombre d'edicions que abans portien 4 motius pàgines la qual cosa desconcerta i fins i tot alarma als llegistes de mala fama. Solitàriam dues entrevistes amb la direcció i a la segona intervingué la solució, la qual constituïa, per substitució de carta que és el del llibre, la més gran derrota suprida a Montpellier. Aquesta derrota, atenuada en la forma, consisteix en el següent: la suspensió d'empler i son es mantingué però sense execució fins a nova folla (scribit) aquesta es la forma atenuada. Represa del treball amb pèrdua dels dies de vaga (5) i manca del diari, dies d'un termini de 15 dies, dels tres principals enemics de la composició: Vidal, Gibert fill (segons la denúncia feta al públic serien gaudistes) i Méric el qual és un renegat del partit comunista. Finalment s'ha exclòs sense cap termini, el vigilant de nit Gely el qual pràcticament feia funcions de cap de taller del taller d'impressió. Aquest enemic del diari s'embarca en la galera del Sindicat del Llibre i de la vaga que aquest provoca, veient poder munta en la potència del dit sindicat i oblida que el seu de Sindicat - del qual era ell el Secretari - no estava en vaga. Com pué tot el seu membres menys ell anava a treballar cada dia, quan 5 dies més es presentà li feu tornar a portar la porta per sempre més.

Oblidava de parlar de la il·lusió que tingué la delga xir quan va veure el porroquet deurat que li portà la tia. Com que coneix el mar, de porró, comprangué immediatament l'ús que h'avia de fer i malgrat poder-li les 3/4 d'aigua, si l'haguessim reïtat per, a la millor s'hanvia unboratrat. De moment no sabia surrupar, mes amb una gran insistència astaja una i vint vegades fins que h'aprenqué. No participa encara, el volig tenir constantment sobre d'ella dormir-li, etc. Aquest matí el porro pué ha demorat en deurellar-se la estat

encara el porronet.

El cantó no li ha fet cap gràcia comparativa-
ment perquè no sap encara perquè serveix, car si bé
en tenim un no ens en serveim perquè l'hivern
no val la pena i l'estiu podem l'algua a represen-
tar el peu on és més fresca que en el cantó.

Dimenge, 18 de maig.

L'Albert Ora arriba ahir i ha marxat aquest
matí, abans de dinar, en barca i correut perquè tenim
cita amb una neia de Tolosa de la qual sembla que
n'està enamorat a no poder més, car només faig
que parlar d'ella i estudiant de la foto.

De Provedora poca cosa ens ha contat i n'hem
volgut saber quelcom ha volgut qüestionar. Co-
arrencar. Ci. queda les paraules.

Durant la setmana no d'extraordinari: treball a
l'hort treball al diari i el divendres un viatge a
Marsella.

Aquesta tarda anem a cà la Germaine a fer-
una visita que hem promès desde temps fa.
I no més d'esmentable.

Dissabte, 21 de maig del 1954.

Dimarts passat va arribar a París el general
americà Ridway, cap de les forces del pacte
Atlàntic. Aquest general fins ara havia estat el
cap de les forces que fan la guerra a Corea i ac-
tualment s'ha fet tristament famós per la guerra
bacteriològica, d'assaig, vull dir, que els ame-
ricans fan a Corea.

Amb motiu d'aquesta arribada a París els par-
tidaris de la pau i en particular el P.C. hanien invi-
tat el poble de París a participar dimarts a una
manifestació de protesta contra el general americà.
Per haver signat un article en aquest sentit, el redac-
tor en cap de "l'Humanité", André Sté, (preami Stàlin
a literatura d'engranys) va ésser detingut. Molgnat,

però, aquest prelude i la prohibició de la manifesta-
ció, aquesta es produí, havent-hi topades entre la
poli i els manifestants causant un gran nombre
de ferits per ambdues parts i fins i tot un mort
manifestant (per arma de foc). Els manifestants no qua-
ren armats. A la fi de la manifestació inclús, quins
en ducos a casa del C.C. del P.C. a casa seva, fou de-
tingut i ara està emprisonat a Fresnes.

Paral·lelament a aquest esdeveniment la policia ha
prohibit la venda de "l'Humanité" "Libération" i "Le Soir"
durant dos dies i tota la premsa comunista de província
durant un dia. La cosa és, però, tan recent que no
es pot considerar acabada encara.

La dolça continua creixent i guardant la llengua.
Ja quasi ho diria tot, en francès; en català poc si
sí compreu força, mal a dir que heu facilitat la
seua comprensió sovint jo també li parlo francès;
de tots maneres és ben veritat l'elè de la llengua mator-
na, és la llengua de la mare la que domiga i tota que
d'el és, a més a més, la llengua de tots els que l'aprenen,
és encara més natural que el francès domini el català.

Dimarts, 2 de juny del 1952.

Amb motiu de les festes de pasquies granades hem
tingut a casa durant tres dies, a la pilla d'un Zoffre, la
gran, o sigui la Vivie. Son pare no volia com Sem-
hachis a l'eli i a la fi li sortí... Ells aprofitaven
les dites festes per anar a veure a verboria el padri
de la Maryse. Encara que amb la Rosa no tinc cap
ganes ni interès perquè torni a casa i reprendre des
relacions de família, m'ha plagut de veure i de te-
nir la Vivie entre nosaltres. La que ha estat més con-
tenta és la Dolça. Han dormit en la mateixa cambra
i, malgrat la diferència d'edat, s'han divertit i jugat
força ambdues.

Dijous, 5 de juny

He anat a veure un metge que m'havien

reomanaet al qual sap determinar el ^{del infant} ^{15 anys} ~~del infant~~ ~~15 anys~~
 el desig dels pares alavés de la concepció. És el desig
 ideal de la quasi totalitat de pares i que d'una
 manera científica i universal, encara no està
 opielment satisfet. Tractant-se d'un metge mag
 deidir d'amar-hi quan el non termini que un
 proiem donat arribés a expiració. Es tracta d'un
 metge d'esperiençia modesta però que té una gran
 abilitat. M'ha rebut molt amablement i no m'ha
 volgut cobrar res. El principi del seu mètode
 -que no és l'ell i que no explota, la prova que no
 ha volgut cobrar res - està basat amb el del Dr.

Segons i només consisteix en que el període fecond
 de la dona es divideix en dues parts; la 1ª part és
 de concepció masculina i la segona femenina, o sigui
 que durant els primers quatre dies de feconditat
 hi ha concepció masculina i durant els altres quatre
 dies restants, femina. És exactament el contrari
 del que jo havia suposat. Estant ^{en} estem contents que la
 nostra concepció del més o menys hagi estat quita, car re-
 flexionant sobre aquesta em vaig donar compte que
 no m'hi havia hagut perquè una ja massa tard em va
 rebre o meditar em l'acte; si arriba, doncs, a temps
 és una regala nova que tindrem! Aquesta regala
 seguirà el mètode i ja veurem el que farà,
 naturalment, el seguirà per tenir un nen.

Dijous, 6 de juny

Els canvis acribats de l'interior del diari s'emp
 pleon ara a desprestigiar la direcció publicant ga-
 retelles en els dos setmanaris departamentals: el socialista
 i el radical, el tiratge dels quals és insignificant.
 A més a més dels principals membres del C. de D. aque-
 sta setmana hi figuren jo inclús presentant-me com
 l'emergència grisa, com el super-patro que fa tot en
 el diari i dempuen que tornaran a parlar de mi...
 Al costat de l'aquesta batxosa del gran-patro en diuen
 una altra: la que no sóc un exemple de "l'amic

en dirante." Deixem entreveure així que sóc franquista. Si sóc franquista i gran patró, el diu de drets no és stalinista com proclamen en cada oïmeu? Una mica més de lògica!

Dimenge, 15 de juny.

Com de qui per la mare ha tingut una nova crisi de pedra malgrat l'operació que va sofrir la vèrem invitat a que vingues a passar uns mesos aquí. En tota ten que no pot irer perquè és indispensable a tota. En canvi, en delf, un dels invitat, accepta i diu que farà els postigs per venir aquest estiu.

Davi hem decidit d'anar a la platja, però el temps no ha acompanyat. Heu restat, doncs, tot tot a casa, la meua jugant i nosaltres dos treballant que de feina no ens ha mancat, però... caldrà a veure...

Dissabte, 21 de juny.

Durant els dos dies que la Diva va passar a casa, en vèrem aprofitar un per anar a la platja. Com que encara tenia un film en colors vèrem filmar algunes escenes a la vora del mar. El dimenge següent acabarem la pel·lícula filmant-me a riu a l'hort, tot fangant, i després a la dolça amb el meu vellidet nou en el qual l'art de la mare i la gràcia seva apareixerà amb esplendor. En algunes escenes hi apareix l'Elizabeth i jo i tot la nova persona la qual arriba mentre estàvem filmant. No tenim cap ganes que hi sortís però les circumstàncies van que la tornés a filmar. Ah! del que estic content ara és de la nova càmera, va molt bé.

Dir viupni la tia i ha marxat aquest matí. Dir per la tarda sortirem tot tot a la ciutat a fer compres. La tia regalarà una mica molt bonica

a la Dolça la qual es fien i contentíssima, un feig
més que esprava primentent aquest diu. Quan
interrogava a cada totes les estigueres ben satisfetes i
felices de la sortida, l'Elisabeth i sa mare, però fe-
lices de veure que la gràcia i la bellesa de la Dolça
atreixen les mirades i les exclamacions admiratives dels
travessants.

Aquesta tarda heig de fu cine a dos veïnets que ju-
guen amb la Dolça i que tenen ganes de veure "Mistig".

Dimecres, 22 de juny.

Com previst, ahir a la tarda fien cine.

A més a més, dels dos veïnets en qüestió hi havia
una veïna, la Michèle Seguin i les dues novodets
Pujol amb son pare. Amb tanta gent la Dolça
va acabar partiguant-se i fins i tot la gelosia
va aparèixer, car el conte d'interès desaparegué
d'ella per portar-se en els jocs turbulents dels al-
tres. Menys mal que ens donàrem compte tot
seguit i evitàrem de fu la ràbia per res.

No he vist cap més nuïmar del setmanari "so-
cialist" que va parlar de mi. Havia tingut la
idea de comprar-lo per saber el que deien, però
no ho he fet, car en realitat no val la pena
d'intentar-se per besties.

Quan hem anat per alguna vegada a la plat-
ja; hi hem dit igualment. La Dolça es va
interessant més al Lluís i un particular entre les
barques i barquets que travessen la platja.

Dimarts, 1er de juliol del 1952.

Les fotografies que he fet treure del film, no
són gens boniques ni clares. Si és així no val
la pena de fer-ne més. En tot cas el resultat
adquirit sembla que està en oposició amb
el que deïava esperar la carta rebuda de Kodak.

Dimecres prop-passat hem tornarem a la

platja. Sembla que la dolça hi va prenent gust. Deu que passó la major part del dia a l'aire, la tenc quasi constantment entorn meu preguntant-me coses. Serà dures, perquè ho és ja, i una preguntona, com deia la meua mare que era jo quan era petit.

Dimecres, 21 de juliol

Arribat i obert d'arribat a la mateixa hora (21:30) hem obrat per la concepció del nostre nou infant, amb el risc i la intenció de que sigui un nen, i'oute, repetit per més seguretat. Ha estat fet amb les mateixes condicions de pensada que el primer donant vida a la dolça i l'intent de concepció del meu de fibres d'engranys, el qual donà lloc al desenvolupament d'aplastat quadrat. El que és més segur és del resultat car el fet d'escollir la fecunditat masculina m'ha obligat a una precisió ràpida que no cal cercar quan no hi ha decisió de sexe. Si el 28 de juliol, dures, no hi ha nova concepció, podré determinar, en principi, la futura noifura amb la mateixa precisió que la primera vegada. Ja veurem quan el dia en qüestió arriba, si bé no crec gaire, a priori, en el resultat, car la ciència actual és encara força impotent per determinar el moment exacte de l'ovulació i la durada de la fecunditat. Per mi, si hom pot preveure amb exactitud, com és el cas, la data d'ovulació a la properes vegles, i'ha de preveure, amb la mateixa exactitud, els moments d'ovulació o un dia de fecunditat el qual i'ha de situar a la meitat exactament del cicle, o sigui, pel cas de l'Esti, a 15 dies endavant, és a dir que si un oul madura cada 30 dies i si les vegles són el resultat de l'expulsió d'un oul infecundat, la maduració d'aquest oul ha de venir amb la mateixa exactitud que la de l'expulsió quan no ha estat fecundat. Si per la ciència sabem que un oul normal pot viure 24 hores i un espermatozoid, tres dies com a màxim,

llovers, doncs, el període de fecunditat probable només
 seria de 4 dies per cicle i sigui el dia que dona
 la mitat del cicle menstrual més tres dies en
 el cas de contacte sexuals durant aquets tres dies
 o un dels quals. Seguint aquest raonament
 la durada del període de concepció masculina no
 seria de tres o quatre dies com deia el Dr. de Vines
 sinó solament de 12 hores com a mínim, les 12 pri-
 meres hores de les 24 que pot viure un óvul madur
 després de l'ovari. Resumint trobem que per un cicle
 de 30 dies és el 15^è dia que es produeix l'ovulació
 i del 12^è al 18^è dia que hi ha període de fecunditat
 probable. Pel cas nostre els noies venguts haurien de venir
 el 29 corrent; doncs l'ovulació es produirà el 13 la
 qual cosa vol dir que el període de fecunditat ha co-
 mençat el 10. És un definitiu l'acte d'avit que és
 el 60; el d'obrir d'avit una femella.

Si aquest raonament és facte no ho és el del
 Dr. de Vines, car si les 12 primeres hores de fecunditat
 de l'óvul són masculines i havent-hi ja una expo-
 sició masculina en l'aparell genital femení, seria
 quasi sempre neta i puè qüestionar dubte de netes,
 quan la realitat demostra que la desproporció més
 gran i neta no és, pel conjunt de la rassa, poire
 possible. La conclusió que en treu és que l'óvul viu
 més de 24 hores, probablement 3 dies, com l'esperma-
 tozoide, i dels 3 dies $1\frac{1}{2}$ és de fecunditat masculina
 i $1\frac{1}{2}$ de fecunditat femenina. En aquest cas amb-
 dos raonaments es completarien, puix que a la ma-
 tència de l'óvul seria de fecundació masculina,
 doncs, durant tres dies hi hauria $1\frac{1}{2}$ de masculins, els
 primers $1\frac{1}{2}$ de femelles, la qual cosa donaria, en
 teoria, $4\frac{1}{2}$ dies de probabilitat masculina contra $1\frac{1}{2}$
 de femina, tenint en compte l'eventualitat d'un
 acte fet 3 dies abans del dia de l'ovulació prevista,
 la qual cosa concorda amb la predominància, en
 general, de la masculinitat de mesclat.
 La realitat d'aquest problema de la vida és que
 som ben ignorants encara.

Dimarts, 15 de juliol.

Avui començo les meves vacances s'engrandint.
 Apropiant aquesta circumstància fem realitat el
 projecte que tenim des de temps fa: sortir de
 definitivament del diari. M'he arreglat amb el
 Comitè de Direcció per obtenir uns mesos d'ali-
 car durant l'estiu la feina, feina difícil de trobar
 treball ja que durant tot l'any ho és ja molt.
 Com veig que tenia treballat 15 dies de juliol
 i un mes de vacances ja fa un mes i mig,
 amb tres mesos de son nou mes pagat, en realitat
 tinc dues oportunitats d'any, quatre mesos i mig
 d'assegurats o sigui fins el 15 de novembre. L'altre
 sigui encara que tenim una economia de
 27.500 que ens permet de viure amb el prece-
 dent el més precedent, amb el seu actual, 27.500
 fs. nets, assegurat fins el 15 de novembre, arribem
 en realitat fins el 15 de desembre i amb les
 economies de caixa que tenim actualment podem
 viure quinze dies més. En resum, doncs, si no hi
 ha cap contingència, tenim la subsistència assegurada
 sobre la base del règim actual fins a la fi d'any.
 Tenint en compte però que l'altre ja llogat per fer
 les veranes, aquest treball en forma d'entrada la
 qual ens permetrà de viure 15 dies o 3 setmanes
 més. A veure s'hi afegiran probablement les noves abo-
 cacions familiars, si hi ha concepció nova, la qual
 cosa farà que el mes d'octubre o novembre cobrem
 la 1ª part: après de vint mil francs i gener o febrer
 la 2ª part: altres tant. Com que, el meu ja quasi
 tot l'indispensable per un regon infant, ja que
 podrem disposar d'una bona part per no
 dir de la totalitat d'aquestes entrades. Final-
 ment, doncs, si repetixo, no hi ha novetat volent po-
 dríem arribar bé fins a començament de
 març de l'any que ve. I si d'aquí a dos o tres no
 hegués aconseguit trobar treball, seria ja feina
 gran malgrat que encara podríem arribar
 al mes de maig amb les economies de la Caixa
 d'Estalvis.

Al marge del que ja prèviament tinc encara un crèdit de 35.750 frs. del 13è mes 1951 i la part del 1952 per prendre en publicitat. Per liquidar-lo ràpidament anirem aquesta tarda a un negociant que m'ha indicat M. Bouquet, el cap de publicitat.

Dijous, 17 de juliol

Tal com resta anotat més amunt obrir a la tarda anirem a comprar amb el crèdit del 13è mes 1951 i dels 6^{rs} del 1952. Varem tenir la sort de haver esgotat el dit crèdit en dos magatzems ^{suponint} comprant certes quantitats. Tenint en compte el que ja havia fet a començament d'any, en total fa 47.220 frs. de compra fetes sobre un total de crèdit de 42.250. Fem força calorosament que hem obtingut una tan mínima diferència de 20 francs. Estem ben contents d'haver pogut obtenir tot el que hem comprat car no tenia poques esperances de poder haver-ho sigut a quel no havia pogut obtenir gran cosa a començament d'any.

A part d'aquests gestions, abans i després en mans d'altres en vint a trobar una altra col·locació, en principi a Montpellier mateix. He constituint un "dossier" especial i en ferí un més ample comentari en el moment oportú. De moment no hi ha res encara de segur; només perspectives.

La setmana passada vaig anar a Marsella per comprar del diari i per darrera vegada. Com que hi vaig anar amb cotxe, junt amb en Coste i varem acabar d'ora, ho aprofitarem per anar a veure la casa que està construint Le Corbusier, un edifici anomenat "la unitat d'habitatge" inspirat de les teories urbanístiques sobre l'habitatge modern. Es tracta d'un immoble alt de 52 metres i de 17 pisos. Té vint carrers interiors, 337 apartaments amb tots els magatzems d'aprovisionament necessaris

per la població total de l'edifici la qual serà de 1700 h. i tindrà al seu peu 3 huterias de parc presbiteriana.

Com ja veu Carbunier des de la unió d'im-molle no té ni sostel ni sol. es sosté sobre una sèrie de columnes de cada univertat anomenades "pilots" les quals ultra evitar la humitat del sol permet de no rompre la unitat de la natura i del paisatge les quals són vitibles a través els "pilots". Aquest sistema permet, a més a més l'orientat-pe de poder treballar-se d'una part a l'altra sense necessitat de entrar en l'edifici el qual té 140 m. de llarg contra 22 d'ample. Com es veu l'emplaçament no és gaire però està fet exprés per tal de que l'orientació i la forma dels apartaments permeti a tot de tenir el sol de l'est i el de l'oest.

No s'impedirà entrar ningú a tancar a l'entrada de construcció i tot just en tracte no es veu venir d'elit als novaltes, el centre dels dissenys no gaire simpàtics. Decidit a no perdre la bona ocasió veig tober immediatament la solució que s'impedirà per sortir d'ells.

Veig dir que anava a fer un reportatge per un diari sudamericà del qual era corresponent. L'obra, el projecte, el lloc de treball i un convidat al curs dels arquitectes i allí un jove reporter de l'equip d'en Carbunier es va comprometre durant unes dues hores a través de l'edifici.

Començarem pel terrat el qual conté 1 jardí i un ^{ranura} pista d'accés, sense isobles, per evitar els vientos.

Des d'aquí tenen d'una manera de sala especial en tot treballant veuen tot el que fan els infants sense que elles siguin vistes per aquests. La resta del terrat conté una infirmeria, un gran gimnadi i una pista per cursa a peu per a tot el terrat d'una circumferència de 300 m.

Com que tot els pilots encara no estan acabats es visitarem un de cada model principal dels 28 tipus diferents que hi ha. Dips, deus, varem veure un

apartament per família nombrosa, per solter (26)
 a una de les 16 cambres d'hotel i un dels carrers,
 on hi haurà els magatzems d'aprovisionament
 per habitants a la "unitat d'habitació".

Al soterrani del terrat baixant o hi es veu,
 pujant del cel, hi ha un carrer interior cada
 17 m. i entre aquests 17 m. hi ha tres pisos super-
 posats i intercalats de tal manera que passen per
 sobre o per sota els carrers interiors, tot rebent la
 llum del cel per l'est i l'oest, amb, naturalment
 els celobos trencats-fels de l'interior. L'interior dels
 pisos no és lluminós, són simplement molt con-
 fortables amb bombes, dutxes, aigua elèctrica,
 un mínim de mobles, climatització per aire calent
 o fred venint pels costats i davant vers el centre
 on pren origen una aeraació regulable. Com
 ja resta dit el cel i la llum tenen una entor-
 da total; els bolsons d'obra a ~~100~~ % de bi-radi-
 ació dels trencats-fels impedeix de deixar entrar
 la calor de l'estiu o millor el cel que en és endut
 d'aïllament acústic i tèrmic és, per altra part,
 complet. A la porta de cada pis hi ha dos arma-
 ris, un en els proveïdors de la unitat de servei les
 cambres que cada inquilí o veí tindrà parat,
 l'altre on es dipositarà el gel el qual començarà direc-
 tament a la neuera de l'interior, com que no
 hi ha cap mena de foc, tot el proveïment familiar
 es reduirà a la manutenció, i a l'entreteniment
 al vestit, al cobert, etc. tot el qual es trobarà a
 l'interior de la unitat i portat a domicili si
 es vol. Pel soler o els pis no valguin per la el
 major hi haurà, a més a més, un restaurant i
 un bar-americà. Les cambres d'hotel estan pre-
 vistes pel servei dels veïns a fi d' allotjar hi els
 amics o parents que varen a veure't. Digu, mentre
 no tens convidats a casa, no tens perquè tenir
 i guardar una cambra especial per visites i
 d'entretenir no cal pagar-la; quan tens algú
 ellogues una cambra fusta pels dies que et cal
 i llestos.

La decoració interior és la pintura uniforme amb una escollida de colors repetitius per la vista. El més curiós és que una part de l'exterior també està pintat; el vert hi domina i, segons l'arquitecte que ens acompanyava dir que no n'hi ha gens; afigi que és l'harmonia del color el que dona la impressió que el vert domina quan no n'hi ha gens.

En cada replà de pisos hi haurà restaurants i clubs de joves i en la primera part de l'edifici, sobre del pilotis, tota la magnificència de la unitat (electricitat, calefacció, aigua, aparells de climatització, etc.).

L'objectiu dominant és una vida individual o familiar garantitzada per una organització i disposició independent en cada interior i la possibilitat d'una gran vida col·lectiva fora de cada interior: en el terrat, en el parc, en els clubs de joves, en els carrers interiors, etc. El més a destacar dir que estarà completament acabat i que els pisos o unitats s'aportaran i vendran en propietat; el propietari constructor és el municipi de Marçella.

En general l'edifici és una gran obra; la visita m'interessa molt pel gust i les concepcions que tinc de l'arquitectura en general, de l'habitat en particular i de l'urbanisme. Per mi la casa de l'avenir ha d'ésser una mansió per habitar; la d'en Carbutier de Marçella ho és gens i és l'únic que no ho hagi pogut ésser més; però ha tocat en les contingències de la societat de la qual el mateix n'és un representant.

Dilluns, 21 de juliol.

Ohir a la tarda marxarem tot ts a Suvion i aquesta tarda n'he arribat tot sol per venir aquí a entretenir les bestes, l'host i seguir l'evolució de la meua situació. La dona i la nena s'estaran uns dies allà, canviaran d'aires una mica, descansaràn i després retornaran aquí. Com que m'agrada

molt la solitud i el silenci, de moment em
trabo molt bé; proveig, però, que aviat em man-
caran els meus dos llibres estimats i que
llavors tanta solitud i silenci em petarà. Cal-
drà tenir una mica de paciència i adoptar-se
a aquesta nova i curta situació.

Dimarts, 22 de juliol.

He baixat a la ciutat per la tarda per anar
a veure el barber, a correus i després he visitat Mre Sere
i Mardon; també he anat a veure la mare
germanana. He vist, de passada, el meu veí Vignals,
en el magatzem en el qual treballa. Hem parlat
de la meua situació i m'ha indicat que no lluny del
nostre carrer, en direcció de Colomer, restaven muntant
dues fàbriques, una de teixir llana i l'altra de
conserves i que a la millor jo podria trobar-hi un
empleu. Puc dir que he demanat el matí.

En anar a casa he fet menjar les gallines;
he pres una truada per agafar el conill que s'ha-
ria escapat, he sopat i al llit després d'haver
escoltat una mica de música. Pel que fa referència
al conill no sé com li anirà perquè heu ~~haver~~ ^{haver} ~~de~~
agafar-lo en ple camp i, després de poder-lo fer
entrar, he tractat de matar-lo a cops de pedra; la
primera que m'ha tocat l'ha tinat per terra criant
i gemegant de dolor. Ja veurem si li he trencat
alguna costella; el cas és que ^{mentre} estava estirant-se
per terra, l'he agafat i a la gàbia.

Dimecres, 23 de juliol.

He anat a oferir-me en les dues fàbriques en
qüestió. La de cantoneres m'han dit que no i en la de
llana potser sí. Com sigui que estan abocats a la
fiduària i que està en tracte amb el seu director
regional, M. Vignes, he anat a veure aquest, però
està absent de Montpeller per dos dies. Demà ho
auré a dir a l'encarregat de la fàbrica i ja

3466

veurem qui en sortirà; a la millor M. Siqués
em dirà de prendre-lo de moment, i si ell ho diu, és
probable que m'acceptin.

El conill he decidit d'usarlo; respira amb di-
ficultat i quasi no menjga. Tinc que no calgui mo-
dalt vol més menjar-lo. El portaré a que l'hebre
perquè me l'espelti.

Per la tarda he començat a posar el meu
correu al dia, he acabat d'ordenar les bobines
del filat i la he sis gran negada a l'hort.

Dijous, 24 de juliol.

Dint vaig acabar de regar a $\frac{2}{4}$ de 9. Després em
colgué fer el zaper per mi i pel gos gat i fer
robar el conill.

Aquest matí he retornat a la fàbrica en ques-
ció i després he continuat i acabat de posar el
meu correu al dia.

En l'ament dinat, o millor dit, després d'haver
lligit el diari em vaig anar a la ciutat per
fer varies gestions.

Dijous, 25 de juliol.

Estava treballant escrivint a màquina quan s'ha
truncat la lletra n. Dint que no tingué intenció
d'anar a la ciutat m'hi caldrà baixar igual-
ment, car tinc necessitat de la màquina i voldria
que em concessin la dita lletra immediatament
si possible.

Dissabte, 26 de juliol.

He anat a la ciutat en bici per comprar regó.
i de pas, he he apropiat per portar una carta del
part a la meua germana. He arribat d'hora,
he lligit i he dinat. Després de dinar lectura altra
volta i després treball fins a la cinc. Ara vaig

a col·lectar una mica la carta, per menjar y
gallines, preparar. Us hi la tea per tot demà puc
d'Oruol el donora; preparar igualment la del
por i gat, negar el plater i cap a agafar
d'altres direcció i servir a rebre el meu.

D'apunta primera setmana d'hermita el
dia més dolent per el primer. Després, empon-
tat per les tardes i gestions, el temps ha pas-
sat fora de pressa.

Dilluns, 28 de juliol.

Quabo d'arribar a Servian per començar, en
principi, una nova setmana d'hermita; nova i
última car, si no hi ha res de nou, dilluns puc
ve endloc a venir al vindrem tot tes.

A Servian ho hem passat com de costum:
vida de família i passejada. D'aquest matí hem
anat a Biers per endreçar els monos (quatre)
del parc zoològic de Biers de quats, amb 4 o 5
cops i alguns ocells, constitueixen el dit parc.
No és gran cosa, però és més que Montjeller
on no hi ha res. En tot cas, a la zona hi ha apadat
força.
Ja ara deixem aquestes pàgines perquè no
tinc res + d'important.

Dimarts, 29 de juliol.

Ahí, després d'haver aubert d'escriure el
que precedeix, em vaig posar a esoltar mi-
nuc radiada. Poc moments després arribarem
en Georges i la Nick seguits de llurs dos in-
fants. Sentirem que no estiguessin el ment i,
després de parlar animadament una estona,
tot brent un pacte, marxarem tot a veure
elur parc i rogre a la torreta que acaba d'el-
reglar interiorment obrus d'instalar. s'hi. Després
d'estar una hora, ella dalt en torren en

condemnat a casa en un veig poder immediatament a treballar i regar l'hort i els jardins. A les 9 del vespre acabava. Em vaig fer un sopar lluger i a les 10 ja me'n anava al llit.

Aquest matí m'he levat a les 5, he regat i plantat, sembrat carotans i espinacs i anant a la botiga. Després d'observar una gestió racionalment amb la meua situació i a la ciutat a veure la resposta de la meua germana pels pares. Quan estava esperant l'autobús ha passat Mr. Lassalle el qual m'ha invitat al vermut i després m'ha pujat amb el seu cotxe.

Aquesta tarda vaig anar, per la llegint es. vivint als pais i a Ben i aquests Tany el qual ^{ho} ha anunciat, i la última visita pel Dijous, acceptant així el seu experiment.

Dimecres, 30 de juliol.

Aquest matí he anat a la ciutat per gestions. M'he apropiat per anar a veure l'Aguilera el qual m'ha donat un llibre d'aquell tal Pajés que vaig conèixer a casa d'ell, una novel·la en català que m'he posat a llegir després de dinar (editada a Mèxic). L'Aguilera m'ha dit, en donar-me-la, que en Pajés no sabia escriure, i per que porto llegit d'aquesta novel·la, veig que té raó. Recordo, per altra banda, que el seu primer llibre (editat a París) no en va deixar cap impressió.

Com que no tinc de regar avui vaig a llegir encara una estona abans de portar la Tètila a casa d'un "meut". Ho fem a fer dir "di' volen" per signi "more", car all, per gelosia, refuta tot el que s'acostuma, rebutant-lo a mostres gools.

Dijous, 31 de juliol del 1952.

Després d'haver fet el "ménage" he anat a la ciutat a fer arreglar la dinamo de la bicicleta, a veure la nova germana i a prendre els bitarrit dels autobusos per anar demà a Nîmes.

Per la tarda he decidit d'anar a prendre un any de mar a Carque. He ocupat a la dues i no heu arribat fins a les 3 perquè l'autobús ha tingut "panne". A les 4 i 5 he tornat a partir; he fet una horada de lectura sobre la mara $\frac{1}{2}$ d'hora de cany i un altre quart per vestir-me i despullar-me.

De torn a Montpeller he anat a curar la diungo, l'he coluada i després a la torre dels Mondon. A les vuit tornava a estar a casa, he regat, sopat i al llit.

Dissabte, 1er d'agost del 1952.

Com cada dia m'he llevat d'hora, regat una alta estua, curat les besties, etc. i a les 10 he anat a Nîmes.

Aquest matí m'han manat dos pollastres al compte i no m'explico gaire com la cosa ha pogut produir-se, car se digelat passa sovint de camp i no se sent cap esvalot de les gallines com acostunam a ocórrer una vegada que se senten atales pels gossos. La única explicació d'enguany que els pollets veien tampoc no han sentit ni vist res, és que l'atac ha vingut per part dels gossos que pertenen a la "trilla" i com que s'apropen cautelosament, cautelament també han atacat els pollastres sense produir esvalot entre el conjunt de l'aviram. Podria ésser inclús - havent no trobat un de mort, però no menjat, i que veient enllac altre restes de plomes - que una de les dues víctimes no hagi estat agafada i que solament se vingui enll cap a casa de que trobe, s'hagi perdut. També podria ésser que sigui espall que no volia entrar a dormir

i que durant la nit o a la matinalq un dels
pretendent a la "Trinie" se l'hagi emportat, perquè
de planes no s'hi veu eucloc.

En fi, m'he anat a Nàves ben emparat
d'itjant que arribi ràpidament la nuca esti-
molla o ai no' entre l'altre dia un coroll (que vaig
menjar) i ara dos pollastots (que no menjo) a
aquest pas oviat no quedaria res. Menys
mal encara que un l'he pogut aprofitar per les
bitlles.

Decididament avui no tinc sort. Malgrat que
havia previst en Troy de la nova arribada, no
m'hi havia tingut. Deuen estar de vacances i la
nova tard de encara d'arribar a la bitlla.

Com que tinc, a més a més, una gestió
per fer a Nàves, he anat a l'adreça indicada, i
temps no ha estat positiu. L'únic profit d'a-
quest viatge ha estat la visita al jardí de la fon-
taine, de la Notre, que no havia tingut encara oc-
sio de veure mai, i valer la pena.

He arribat més d'hora del que havia previst
i altre cop he gran regorda a l'hont. Encara
amb la calor que fa enj costarà un d'aigües
aquest hont!

Dissabte, 2 d'agost.

Aquest matí he baixat per res a la ciutat; per
preparar el menjar del gos i del gat, tinc el pollas-
tot i per mi no em falta res.

En les 10 del matí i n'he em manca per el llet.
Vaig a veure avui, si estic inspirat per fer la pe-
rid que tinc promesa a l'Elisabeth.

Dimecres, 6 d'agost.

La pasta, força mediocre, veu per fet a dissabte
en pocs minuts. Per la tanta, la vaig modelar i trans-
virar a manginç. L'està fet a català i trobar

el francès). Per l'Elizabeth fou una agradable sorpresa i n'estigué ben contenta; inclús la trobà molt bonica. Miller.

Com vam iugut retornarem a l'endemà a la tarda, ben contents tot, és, i en particular noveltats dos, de retrobar-nos en la nostra cabeta.

Ara sóc jo el que aprofitaré un viatge a les vacances que oficialment tinc fins al 15 del vinent. Puto anar a prendre bany de mar per a tot el viatge però curt: 1 h i mitja entre el bany de sol i el de mar aproximadament. Després per alguns mig dies a fi de fer una cura de son. Ahir vaig ja anar a Bergen, met per la tarda. El pla penso fer ara és anar-hi al matí, així podria fer la migdiada en qüestió.

A l'Elizabeth, que tenia necessitat d'una cura de repòs, les dues setmanes de Servian li han quedat força bé, car feig llargues migdiades les quals li han tret la fatiga que portava a sobre. Tot això malgrat que, mare i filla, han tingut una festa d'herbes.

La Dolça té un veí que posseeix un patinet el qual li ha agradat molt. Com que el podria haver tocat, es comportava obert que han però n'hi compraria un. I quan vaig arribar distànt passat fou el primer que amb ella. Com que aquest munt de juguet són sans perquè inviten a l'exercici, ho ha plaent la dolça i l'hi ha comprat. N'ha estat molt contenta. També que oviat fóra el torn de la casa, corrent amb el seu patinet.

Diumenge, 10 d'agost del 1952.

Ahir era el meu 36è aniversari. El celebrarem intimament fent un épat extraordinari: onatant una gallina, i passant tot el dia tot tres junts a casa. A més a més, l'Elizabeth em ha regalat una concheta i jo m'he ofert un petit filon de 15 metres de l'Estan L'Éclair. D'ambdues compres, però, han estat fetes sense

tocar a les finances de la casa, únicament amb
 les economies de les nostres respectives guardioles.

Dimmence, 24 d'agost.

Dues setmanes sense escriure res en aquestes
 pàgines. És que no hi ha havent gran cosa digna
 d'ésser esmentat. La nostra vida va desenvolupant-se sense fets nous. La delga^{va} feut-se
 cada dia més gran i més rebregada; heu estat
 sortint de tota la nostra autènticitat per fer-la
 oblidar i continuar, quan val una cosa empront
 diversos mitjans indirectes per obtenir-la, si no
 pot, naturalment, haver-la directament. I per això
 per un, com una excel·lent diplomàtica;
 però que encara no cap el que és l'engany i la
 mentida.

Aquí hem tingut la Marique a dinar en
 presència del seu comiat definitiu abans de
 retornar a Liuran. L'he rebuda com una
 bona amiga sense que del nostre passat haguem
 en restes. Per ella dir que continua
 no val estimant-se sinó que té i restó el seu
 gran amor i ideal, malgrat que estimo-
 gant dir el seu present i ^{que} és casada amb
 el seu amant, d'anar-hi amb el qual s'ha
 girat aquell nit i que va vida marital amb
 ell de fa ja força temps.

Dimmence, 31 d'agost del 1952.

Res d'important per rememorar durant la set-
 manes que s'acaba d'escoliar. La que més m'agrada
 com a molt interessant i segurament que
 farà que aquestes pàgines motin l'essencial.
 D'igual, doncs, aquest breu retorn tal com
 és i esperem que els esdevinements.

Noteu, tanmateix, la rebuda d'una carta de
 Barcelona en la qual ens anuncien el bateig

del tercer fill del meu germà Antoni, el qual l'ha
anomenat Ricard. En sumari, en el seu darrer
temps, la seva naixença, o sigui, el 30 de juliol
prop-passat, però vaig oblidar de consignar-lo
allí.

Dijous, 4 de setembre del 1952.

La concepció del mes de juliol no fou positiva.
El càlcul havia estat massa just i com que el
cicle menstrual s'allarga el primer dia, probablement
de resultes del viciatge i estàda a Servign de l'Est i
del fet que tingué un cicle força fort, resultà
que la nostra concepció fou prematura.

Repetirem, doncs, la concepció el mes d'agost
colombant un cicle de 30 dies. Resultà que les hores
aquestes havien d'aparèixer el 29 prop-passat, no sols no
hau aparegut sinó que tenim ja variis signes
característics de concepció. L'act concepcional
realitzat amb tota ambigüesa i pura, tin-
gué lloc el dilluns 11 d'agost a les 21'45 hores. El
dia màxim de fecunditat suposada per mi es situa-
va al 14 i o sigui a la mitat del cicle. Partint
del fet de la supervivència dels espermatozoides du-
rant tres dies, el d'aquesta concepció s'obtenen encara
més quan es produeix l'ovulació. Si és veritat que
la 1ª part del període femení és masculina i la 2ª
part femenina, la nostra concepció hauria d'és-
ser predominant de sexe masculí. En efecte, el perí-
ode femení té comença el 14 i el final el 17 i,
més 2 dies més de suposada supervivència, fa que
el període s'acabi el 17 i. La 1ª nova relació con-
pleta tingué ^{pro} el 20 i, doncs, lògicament, la concep-
ció no pot ésser el fruit d'aquesta vegada
sinó de la del dia 14 i. Partint, doncs, d'aquesta
data la naixença s'hauria de produir el dia
17 de maig a les 21'45, sobre la base de 2701 ⁵¹⁰ de gesta-
ció, o sigui 9 mesos de 30 dies. Ja veurem si serà
veritat i si la concepció serà masculina com
previsit. Oh! no, oblidava de tenir compte que

l'ovulació, compta que es produeix el 14 al mig dia i que, per consegüent, els spermatozois haurien d'esperar dos dies i $\frac{3}{4}$ ($2\frac{3}{4}$) dies de poder fecundar l'òvul, i el fembrí compta, doncs, d'aquests $2\frac{3}{4}$ i s'afegir-los als 7 dies $\frac{3}{4}$ de migip proper, la qual cosa fa que la hipòtesis hauria de produir-se el 10 de maig al migdia.

Dissabte, 6 de setembre

Avui en viciu passà per Montpeller sense aturar-se, en autor, va d'excursió cap a Alemanya. Valia que arribés a retrobar-lo a París, però quan em propria xifra era a la vella de la sortida d'Europa i sentia comptar amb les meves disposicions ni de vacances ni de diners i en qualsevol cas ni les meves ni els altres concordem amb la seva proposta.

El que havia de venir a casa aquesta setmana és en Cruz, no ho ha pogut fer perquè no ha tingut prou temps, i ho veurà més tard.

Dilluns, 8 de setembre.

En qualsevol cas, venim jo i no en el mateix lloc. Sino' ben el "Mes de Tessa", el qual està al costat de casa. Com hem començat i sabem que el ritme del treball i l'ambient seran molt millors que en el "Mes d'Ales", o sigui el de l'any passat.

Dilluns, 15 de setembre, 1952.

Avui hem acabat la verema (7 dies). Ben curta ha estat. Com havia previst, ha estat més interessant que l'any passat, però no ha durat prou. Menys mal que estant tan a prop de casa no hi ha havut cap altra excepció.

Dissabte, 1er de novembre del 1952.

A la fi torno a reprendre aquestes pàgines després d'un mes i mig d'absència de notes. El primer que vaig a fer és pel el resum de la qüestió del meu treball. En vistes a trobar feina de la meua professió i no veure'm obligat a entrar en un diari, setmanari, etc., polítics, vaig començar per escriure a una cinquantena de revistes tècniques o professionals i a una quinzena de cases editorials i grans impremtes. Em contestaren una bona colla malgrat haver-hi una carta circular; totes, però, en forma negativa. Aquesta experiència em permeté de donar-me compte que no sols les redaccions sinó ni tan sols les administracions d'aquelles publicacions em donaven un efectiu i que, en conseqüència no hi havia o quasi cap de serveis del tipus d'un diari regional. Llavors vaig decidir, malgrat la repugnància que m'inspirava l'abandonar a solució, de provar fortuna adreçant-me a aquests; una vintena de cartes més donaven un resultat idèntic i l'experiència feu una altra volta que ni hi a aquest gènere de publicacions tenen una redacció més nombrosa que les altres de les quals parlava, l'administració, a les que m'adreçava, resta igualment reduïda a la més simple expressió car no tenen ni aparell de venda directe i propi com un diari regional ni impremta pròpia.

Malgrat el meu desig de no demanar treball en cap diari d'informació perquè tot són més o menys polítics, vaig donar-me compte llavors que només era en un d'aquests diaris si millor emana en un de regional, pel gran espèrall administratiu que fan de tenir, que a més malgrat de la nova nacionalitat i de la nova col·laboració en "La Patrie" podia aspirar a trobar un exemplar. Repugnant, però, com ja he dit, aquesta meua d'exemplar vaig limitar-me a escriure només a tres diaris "Le Nord", "Combat" i "L'Équipe". Els dos primers foren negatius malgrat que sentien no poder-me col·locar. En quant al tercer, d'informació exclusivament desportiva, em donà experiència força seriosa i a la fi tot es tornà

sigua. poll.

Dins del nom de la premsa i per no perdre la tarja oficial de periodista vaig intentar ésser corres-pondent de premsa subvencionada sense arribar-quir-ho temps. No he rebut cap resposta a les ep-letres ordinàries que vaig enviar en forma in-cular el meu passat mes de juliol. Per desor-tades, en el nom de la premsa em voleria a-treure que tot els diaris en lloc d'obrir-me a 3 con-tes ho fei, però no em preferiria perdre tot els drets pe-riodístics abans de demanar treball a diaris polítics, malgrat que per tenir un bon carrer és per aquí on hauria d'haver començat.

Parolelment a aqueixes gestions premsa i per si haguessa com la resultat negativa per al-tres costats. Elegia tant com podia tot els oficis d'empleu i he escrit a una colla que no puc en-duer subjusta, però que passa segurament de to. Les contestes que foren favorables no eren interessants i les que ho eren, l'etiqueta del diari o la cuera yocio-politat me impediren d'obtenir l'empleu.

Vaig consultar, a més o més, tot els meus amig-tats susceptibles de procurar-me alguna cosa. Esq-aquest apartat on hi han hagut fet més positiv: 5 a-mistats m'opriren la possibilitat de col·locar-me. Capu-a realitzà més de prova que la que a la fi he pres i que portaré més enllà.

Parolelment també a tot aqueixes gestions de corra personal vaig decidir de veure si com a pro-fessor d'espangol podria obtenir puellem. Qu'a hont-peller vaig estar a punt d'ésser professor de català a la Universitat i d'espangol en un centre d'ente-nyament de la regio. Finalment el de català va-corrà i el d'espangol el vaig deixar correr per-que ja tenia en perspectiva l'empleu que era-tine. Com que, a més a més, havia escrit a les últi-mes universitats franceses i a 15 consulsats europeus, vaig obtenir negativa per la universitat les quals tot h-uen - les que donen errors. Els carrers coberts i en puent

als països europeus es presenten possibilitats en 4: Anglaterra, Holanda, Rússia i Grècia, possibilitats, però, que si deixat cobrir per les motius raons suares expressades i perquè no tenim cap ganes de partir vers un altre país estranger, crec el que volia era sacrificar la premsa, trobar treball a Montpeller mateix en ja tenim, ultra la família i la prometa a prop, un bon allotjament difícilíssim de trobar arreu.

Tanmateix, les promeses dels empleats de Montpeller, no es realitzaren ràpidament i no estant disposat a esperar que envinqués sol, no va continuar cer. cont. reimp. Per tancomptats les gestions villoses que se fet en la regió, a Montpeller mateix ^{29 dies} un mensual diari i fins i tot vaig enviar a l'O.N.V. Si tenim un expedient de totz les cartes que he escrit, no he pogut, naturalment, visitar tot el contacte i visites; però no crec equivocar-me de gaire dient que he fet més de 200 gestions diverses. ¿Què heu donat? a Montpeller 5 possibilitats d'empleu, però de moment una sola de presentada; les altres quatre resten promeses, que encara no heu vingut i que quan vinguin - si venen - potser ja no m'interessen. A Montpeller també m'he perdut 4, que se, per qüestions d'etiqueta o de nacionalitat. 5 o 6 més de favorables no enen interstant, per eni. Pel que fa, doncs, afecció a act i malgrat els inconvenients esmentats i la crisi, no és del tot dolent el resultat.

Tora de aci res, basant fracassat el de l'Equipe? i l'estranger, fixament, la qüestió de l'enviament de l'expedient i després 4 possibilitats, a l'O.N.V. i a agències seves especialitzades: la de l'Aviació, la de la Infància i la de la Família.

Dipò a l'O.N.V. mercis capital a part. Vaig enviar l'expedient al cap de servei, que em va contestar tan amablement que va vaig trobar el meu projecte de calendari mundial. Expert - per resulta' estar una dona - transmet la meua carta al departament del personal el qual em contesta negativament perquè el meu país no era membre de l'O.N.V. El veure dipò i talant

de qui és la culpa de que 40% sigui, vaig arribar directament al L. S., Triguia lie, i repliçant-li el pt. d'avors un tornà a contactar el mateix departament del personal dient: un puc malgrat la meua nacionalitat veig desitjós a participar en el primer concurs de traductors que es convocaria en 1952. I en adjuntava un qüestionari d'Augustin per compler i retornar, veig fer-ho i em confirmaren, en senter-me respectivament, que estava admes a la participació. Al mateix temps, com veig que la convocatòria del concurs era indefinida encara, em vaig adonar que podia demanar un pla en alguns de les agències especialitzades de les quals formava part Espanya. Ho veig fer-ho a totes i és veig que hi estat admes com a candidat a les tres senyals esmentades.

De moment, doncs, i des del 12 d'octubre, estic a l'U.R. C.A.M. (Unió Regional de Cooperatives Agrícoles del M. de J.). Veig a veure la idea d'anar a veure un amic ^{en 5 hores} per a ben introduir en aquest organisme, i que abans havia col·laborat en el diari. Enten que faria el màxim per donar-me satisfacció i per obtenir un bon resultat em digue de preveure en l'horari al qual demanaria d'aparcar la seva intervenció prop d'en Mastràs, el director de l'U.R. C.A.M., tota vegada que Mastràs i Mastràs eren amics. A mi m'interessava això perquè sabia que el regim devia fora al primer del temps, en que "La Patina" era potent i escollida. En Mastràs donava feia el que li demanava en Senies, però, veia flama, veia energia o convicció; l'altre accepta i premedita com a manobra. Quan d'una manera esta veig saber això, veig anar a "cantar" les 40% a en Mastràs i significat. I que per això no valia la pena que capés intervint, car abans d'aguardar intervenció, en Senies m'havia deixat esperar altra cosa de molt millor. L'endemà veig anar a veure en Mastràs i com que no hi era i en Senies tampoc, veig deixar una carta on aquest últim demanant-li d'ajudar-me a veure. Un dies després em contacta dient-me que la cosa s'arranjaria i que tornés a veure en Mastràs al qual hauria parlat. Aquest em rebé amb la mateixa amabilitat i la primera vegada

i aquest cop m'ofereix la possibilitat de fer un 'stage' al laboratori d'evulogig, on si obtenia resultat, la situació era millor. Després veig per 10. Enven tres competidors i finalment sóc jo el que he estat designat. Deixo de rebre el butlletí de salari del primer mes i, sense comptar la quantia de les obsecacions familiars a elucidar, cobro ja prop de 7.000 fr. més per mes que el diari - a mitjans del mes, naturalment les pagues dobles que hi ha. Hi ha, per altra part, altres avantatges; per exemple, es remunera més el vi (1.500 fr. aproximadament per mes) rebent, sobre tota classe de begudes de marca o millor dit de qualitat, i d'altres beneficis que encara no coneix. En quant al treball sóc assistent químic al laboratori i la tasca em plan molt per ara. Ha estat una adaptació més a fer, ho he pt. però ara vull anar profunditzant el subjecte a fi d'edevuir un tècnic més alt. Va de més! Per això, hi ha al laboratori mateix una petita biblioteca especialitzada a la qual penso atancar-me en quant tingui una mica més temps car ara estic en plena tasca d'arranjació pràctica i d'organització. Per altra part, penso reprendre l'anglès per si després puc anar al lloc on es celebra el concurs de l'U.N.V. pel qual seré convocat (París-Londres-Gènova-Roma?) i sobretot per si pot ser designat després. Si així fos, enc que la cosa valdria la pena de canviar una altra vegada de professió... Si no puc manar de Montgaller, enc que dins d'un cert temps, a l'I.R.C.A.M. mateix, puc aspirar a més, almenys a ésser nomenat titular, car ara només sóc auxiliar. Finalment des del punt de vista tranquil·litat no és com el diari. Ah, a l'hora en punt plago i els dies de festa són de veritat; tinte, lous, molt més temps per mi que abans.

Dimenge, 2 de novembre.

A la fi, de meu germà del pi (va aconseguir poder venir per vint dies (el passat però va per 8 dies). El mitjà, doncs, del mes passat, arriba aï. Com que feia 14 dies que no ens havíem vist, no cal dir la nostra mitja alegria! L'últim que començava tot just a treballar

en admissió definitiva al laboratori i no veig poques
distàncies en la nova tasca; només, dues. Capra, bé per
per parlar i estar junts, el faret de menjar i després
en la jornada de treball. Malgrat que feu poc rol
més d'afili que res, un tant mateix volem tenir feyns
per contar nos l'essencial i podrém abirar, després
d'aquesta experiència que pugim venir els dos
germans que manquen o sigui en Pere i en Ton.

Torrem, doncs, exactament des del 22 del propi passat
octubre, a estar tot tot sols, ja que el 'quart' encara
no compta completament ni bé el fa sentir força. En
efecte, a la fi del orgon més ja comença a bellugar
i sentit d'unur sola gestació dolenta és més turbulent que
l'altra, o sigui que la dolça, car produïm molt d'actonac
a la melle.

En quant a la dolça va fuit el seu canal sense en-
trebures i demant nos moltes satisfaccions i alegries.
De caràcter sura forte i lo celebr, si bé lluitant per
treure-li la part de testarruria que aquest fet com-
porta.

Des de pué té el pué quanjo a l'U. R. C. q. n. que
he passat comanda d'un exítter, la marca "Vespa" el
tiencament més manusat de tots per ésser un dels
primers o el primer creat. Em costarà 440.000 francs
i com que tinc els diners, el pagaré al comptant. Me
servirà per anar al treball cada dia (ara hi vaig amb
la bicicleta de la dona) i com que pot portar molt bé dos
persones, em servirà per pujar i baixar a la ciutat,
per anar a Servian, etc. Tinc la intenció de portar-hi
una cadireta amb el pué per poder prendre la neuq.

Dissabte, 8 de novembre

Ahir varem veure el film revelat de París que
varem fer amb motiu de la vinguda del meu
germà delfi. Està tot força bé, per no dir molt
bé, malgrat que la major part de les escenes
estàn fetes en dies freds i sense sol. Et bon
record de l'estada del germà entre nosaltres.

Hi ha, a més a més, unes notes del meu nou lloc de treball: façana de l'edifici i laboratori (interior i exterior) amb una escena en la qual hi apareix el meu cap de laboratori. També hi ha una escena on hi apareixen la Lolanda i el fill gran d'en Caduc que quasi varem i ser els nostres invitats d'honor.

Dhir també vaig rebre, en el mateix correu, una carta de l'Ellen, aquella amiga noruega de Bergen. Li vaig escriure pel veure si li interessava o si li havia possibilitat de vendre vi en el seu país. Em contesta de forma que sembla que la cosa sigui fàcil. Ja veurem. Com veig que els vius per l'exportació són llargs, seria interessant per l'U.P.C.A.M. de poder exportar a Espanya i a veure també en podria afavorir econòmicament.

Dimarts, 11 de novembre.

L'11 de novembre és el dia de l'armistici de la guerra 1914-18 i com a tal celebrat festa oficial a França. Ara continua essent. Hi ha un gran esmorzar commemoratiu i hi s'associa el record de la guerra 1939-45. Estem, peres, festa ha vingut a dinar la Lolanda, la filla del germà gran de l'Edith. Diguei'ls unes paraules que a donar un temps per l'aplanada on hi ha actualment les estacions ferroviàries. La Lolanda ha disputat molt amb uns gestos i un moviment que li haig un abraçament i també pujant als cavallets.

Pel qual se anirà a una entrevista que tindrà amb un comerciant d'Alès, entrevista preparada per en Jean Robert. El comerciant en qüestió s'ofereix un vi pel seu negoci de confiteria. La primera passa en contacte no se està fent i sense embutsament me li acceptat d'anar a veure personalment la qüestió a Alès matí dij d'una quinzena de dies. Si veritablement l'af-

decisions que són proupa d'interessant, molt,
molt més interessant que el treball que feig
ara, o millor dit que el son que cobro ara,
a la millor acceptoré cor, en cas d'avort, un
familiariq el pis que el dit comerciant té a
Ollé, en ell, per motius de salut, es retira a riva.
És tracta d'un comerciant jove i d'idees in-
quiescences; de moment que un Joan Richard
que l'ha adreçat és que deu ésser força factatq;
a més, avant a Ollé, tindrí ocasio de compro-
var, amb el santidit Joan Richard, si el que
m'ha dit relatiu al negoci, és també un reflexe
de la realitat. Deia més amunt que a la millor
acceptoré pequeri es tracta d'avortatq, un negoci
força superior als que tinc actualment a l'U.
L.A.M. de tot manys tinc una certa recança no
més de pensar d'abandonar el treball que feig
ara, pel poc temps que fa que el feig i perquè
em joldeu forsq.

Dissabte, 15 de novembre.

Dumè he anat a prendre la "Vespa" a l'agencia
que aquesta marca té aquí a Montpeller. Al matí
he baixat a peu i al migdia he pujat ja muntat en
ella sense cap incident. Ja vençulu n' tindrí tot
tant en l'aparentatge com en accident. Demà
pensó sortir a exercir-me una estona per aquí pel
barri i per la carretera i fins que no estigui ben
corrent no pinto infiltrar-me al centre de la ciutat.
Va bé de que per anar a treballar no heig de pas-
sar per l'interior, novis hi ha un enclauement
perillós a l'vinguda de Toulouse.

Com aquestes de moment novis he pres un
soient pel darrera i un per la dolça ante la cosa
del conductor. Així fa que és per les places, cosa
força original i nova cor tot just comença, ven-
dre's aquest accessori. Ofereix, a més a més, l'aventat-
ge que l'infant penlla molt menys que el darrera

i està protegit contra el vent pel durant el costallic de la màquina.

Estic ben content d'aquesta adquisició molt gran que no m'estava gaire embalat per la immobilització de capital que aquesta compra representa.

Ahí veiem una cota de cota. La mare ha quedat força afeblida i si bé està a cota, no té ànims per fer res. Em sembla que la pobra no acabarà d'estar ben bé mai més; mig apedagada arisa tirant i gnycies.

Havia oblidat de dir que el director, adjunt de l'U.P.C.A.M., el qual és el que ve regularment al laboratori, em digué diversos prop. passat que si veig que tenc temps de fer puelson més, a més a més, del meu treball d'analit., que em confia-ria una tassa actualment atorgada per un cap de serveis. Encara que ni hegués acceptat hi havia possibilitat d'augment de sou, veig dir que no perquè obria vell considerar millor el que estic fent actualment.

Dilluns, 17 de novembre.

Tot ahir va fer molt bé amanassant plom i plom i inclús una mica. Això va fer que el meu aprenentatge amb l'escrite far de molta durada i encara un veig un bonic una mica. La resta del dia la veig passar a cota totalment un cos divers i gorbent amb la cosa la qual arriba al simble i la enarxat aquest mati.

El mal temps menaçant d'ahir acabà finalment voltant i durant la nit passada ha fet massivament una tempesta de vent, una de neu gelada i després una pluja intensa ha durat tot el dia. Ara, les 9 del vespre, tendint a provocar completament.

De resultes del mal temps no he volgut sortir amb la Vespa i, una vegada més, he volgut robar la vella bicicleta de l'Elisabet, la primera que tinc.

Dimecres, 21 de novembre.

Dimens veng avor finalment a treballar amb la "Vespa", el que diria: semi igualment sense cap incident ni accident. Si continuo així que pot ser que la veia amb bé i amb molta que la "rodar" seguint les prescripcions necessàries.

Oblidava a dir que la Delsa ha tingut mit il·lusió que moltes vegades amb la compra de l'escritor, ja a béns d'arribar, com que n'hi haurien parlat i d'havia vist amb dibuix, me parlava pels cel·les. En quant la veia feu un deliri. Va volguer pujar a sobre de la ^{placa} bella i senta l'any. Li nuntat mit anura tot hi, cap propietament quina és el sentit de cada un. La seva il·lusió ha estat tan gran que l'ha contat, n'ha nuntat i quora el dimens el unig-dia ca veure que no l'entrevé, quati li n'altà. ven q' Uaginy. Calgué beure a hois al comi - on l'avia deixat - per el de que ^{vegis}. Com que arribant a mit mit mit comat d'interior-la al menjador que als mes endresos, no perd cap ocasió d'amar-la a veure. hi hi que s' bella, bonica, de de n'iparla bona nit, de si-li a veure, etc. Finalment hi demà a la tarda o dimenge fa bo, però que far-li una mica i parlar-la per comi del nostre barri.

Sobre la cançó de triada a la "Vespa", que ella enquina n'ha encipent, vel a dir que no és la primera que aquest fe es produïx en ella, si no que, al contrari, és un fenomen força freqüent. Té la bona virtut d'amar-nos a dormir tota sola i, vista, a vegades, les altres veure l'any en la seva cambra i olispete. Aixo fa que quati sempre s'endorm i es desparte content i té una pardiencia per inventar coses sobre la veia que mit el tingi ra mar, non per, la "Vespa", el pati, el corral, el jardí, etc. Recordo, en opete, que aquest es un bonic hi veure engraban tant els melens que en va per una cançó la Ueta a la qual es demà quora exclusivament el mot "meló".

aquest gust per la improvisització del cant que té
 l'ha ja ja ens d'un any, és a dir, que s'aparegui
 amb el seu primer estudiament de llenguatge, ens
 fa pensar que a la millor tendrà una certa pre-
 disposició pel cant o per la música.

Jordi ha portat un tractat d'analític de vins
 de la Biblioteca del Laboratori amb el qual puc co-
 mènçar l'estudi tècnic de la química vinícola
 a fi de conèixer el millor que potri la meua
 nova professió. Si després puc continuar aquest es-
 tudi en el Laboratori, mentre, com m'ho heu dit el dire-
 ctor adjunt, ho faci, però de moment no he tingut una
 momentança encara i com que el temps passa, he decidit
 començar a casa.

Dissabte, 22 de novembre.

Continuo parlant de la dolça. Jordi ha anat a
 la ciutat amb sa mare, ha plomat una unió
 i ha rebidat i aigut ambment l'obrigue
 blanc de pell - que s'prava per primera vegada
 aquest hivern - i el quont blanc de l'ama pu-
 ra mare acabava de comprar-li. No cal dir
 que s'ha anat a plomar descolada, però no pr
 harmonie pt mal rino per l'ambent.

De la petita que ha estat sempre molt curi-
 va i metà, li veu li agraden ben fet i metes i so-
 vint en dona lliure ja a unalt. Volia que
 s'arribés a mi en aquest esputa, però una
 que s'ha encara més exagerada que jo.

Dimarts, 25 de novembre.

Avui hem tingut carta s'en Joan Garcia este
 Caracas. Ja ja hi té la dona i ha mare i, fins i tot
 una una de dos mesos. Ens envia una foto recuit
 on hi son 47 quate.

A part de la qüestió civilitat, que s'ha a quanti
 de banda per una alta conta, conteste amb molt
 interès a la proposició de regoni de vins que li envia

3786

fer i em passa una comanda d'aiguardent, o millor dit un demanar preut i mostres. Segons deixa veure, hi ha possibilitat de fer negoci i el director de l'U.R.C.A.M. al qual he comunicat la rebuda de la carta, que li s'he mostrat interessat i m'ha demanat de traduir-li a fi de que pugem estudiar l'afar i proposar preut i qualitat. Per quistes de divetes sembla que no pot ésser un impediment, car el comprador eventual a Vezeuela, ha comprat fins ara, els aiguardents a la regió de Cognac.

Dimenge, 20 de novembre del 1952

No tés dimenges que no podem sortir a passejar la dolça perquè fa mal temps - plou o plouit queja amb una humilitat que de memòria d'hora no se'n havia vist de semblant a Nantpelleu.

La pobre dolça, deus, ha perdut la pastijada per les atraccions de la fira i adue la pastijada en la "Vepra" a la qual encara no ha pogut muntar onís que per casa.

El dimenge l'hem passat com l'altre, és a dir, a la cuina i jo estudiant orologia quatsi durant tot el dia i l'Etibelt preparant la rebuda pel nouvat que espreureu pel mes de maig.

Et hui empipats és que, segons la meteorologia, de maia continuarà encara fent mal temps. La pobre "Vepra" m'ha arribat en ben mala època i està prenent naix d'una remullada malgrat que hivernig estabroia les grans pluges del 74 i 75 prop-passats.

Divendres, 5 de desembre del 1952.

No gran cosa de nou per unyalar. La vida tancone una gaire novetat; manis la dolça involucra uns grans ombes de uns accidis. M'ha untit dir, en ocasions que s'era empipats, "me cago en dell". Ha comprat be que aquesta impressió deliqua un contatemp, un curris, i l'altre dia, que estava contrariada propi el got manlora, s'empipat i

obstant a a ell li digué: "Tu veus te toir, que
cago m' dell?" Textual; ning pensó, ning català. La man
li repetí aquesta expressió i ella, naturalment, no volia
que joa la deixés.

La situació pasada tot somniant o perquè agíem
una curia de càlic, va embrotar-se al lit. La prova no
gossa ni vider ni diferenc. Com que va la meglia-
da i s'ataba, vaig pujar jo a prendre-la i no s'abat
qui dir aucho per declarar que volia clarificar més.
Naturalment, el nas em donà l'alerta; però veient
el seu treball no la vaig veure gens, al contrari li
vaig donar companyia per tal d'evitar-ho una altra
vegada. Ella, però, malgrat tot, estava desconfortada i
dellam que havia dit "me cago d'ell?" el cacà i tot
que encara donant men. Vaig haver de fer esforços per
aguantar-me el riure...

Dissabte, 6 de novembre del 1956

Demà és el 10è aniversari de l'Elidabell. A
quest moti li he triat una bona vida, encara
va que la celebració pròpiament dita la faran
darrera amb un spot extraordinari al qual
participaran la meua germana i la Yolanda.

A part la petita festa familiar el regal i el
d'enguany a un parell de roba i de pla-
des al seu estat interessant. I uní a uní,
jo li oferiré la porcia que tinc preparada amb
català motiu.

Centúries vivint-me de la "Vespa" i per ara,
seme antebanes. El uní gran inesperadament
intervingut amb l'arribada dels fets, és l'aire
gloriat que et gel la meua, la cara i la vella.
Hem ditit, demés, en comprar un para-
brís. Aquest moti he telefonat a l'agència
i aquesta tarda ja he pujat amb ell col·locat,
notant confortablement la diferència. És tot amb
plausibles i de línia elegant.

També m'he fet del "Vespa Club". No me participo a
cap revista col·lectiva, però rebre el periòdic que s'edita

3788

pel "Vépa-Club de France" (el nostre és el "Vépa-Club de Montpellier ou de l'Hérault" i tindrà una estripa sobre la compra d'accessoris i reparacions que necessiti).

Dimenge, 7 de desembre.

La diada d'avui ha transcourgut molt bé i sense cap impediment. Pel matí la dolça ha estat a sa mare la portaria per ferada tot detintent-li un bon aniversari. Més tard, he anat a veure la Yolanda al Ciccu, amb la "Vépa" i tot seguit he fetmat a sortir per passejar, a la fi! la dolça ha quedat estunada, a més a més de la "Vépa", lo anorak que li varem comprar l'estiu passat. Estava molt brufona amb tot aquell conjunt vermell i blanc i molt de circumstàncies per una passjada com aquella i en plena temporada d'hivern, molt probable l'aïre no li tocaria gens, ja que estava protegida pel "devantal" fins a la cara i pel zorra-brita fins per aquell. No volem poder veure la cara de satisfacció que feig però no cal dir que estigui molt contenta. Dimenge que ve, si fa bo i no hi ha cap impediment, li tornarem a pujar.

La nova germana arribà com novetia, morosament. He retornat ben dinat bé i després heu anat a passejar a la fiq la qual encara hi era. A les 5 he acompanyat la Yolanda al Ciccu i novetia tot heu anat en visita a casa Madame Duvalou. En sortir he comprat una dotzena d'otras i cap a casa altra volta, la dolça portava un nou one globus inflat. Aquesta història de globus és força curiosa: l'altre dia sa mare li va comprar un parell de botins de blaua per anar per casa i a la sabateria li oferiren un globus de propaganda. La pobre passava tot contenta pel carrer sense donar-li compte que afegava massa un cotxe parat al costat de la viera. Per dissort el motor d'aquest cotxe es parà en un moment en aquell moment i el gas o l'aire calent el reventà. Diu que es quedà tota desconfortada, amb les llagrimes als ulls i el globus desfet a les mans. Sa mare, pel callor el seu besoncel li li comprà un i un cap a casa jo vaig inflar-li. Dos dies després, però, es desinflà i a l'intent de inflar-lo de nou es reventà. Per aquest motiu ahir li vaig comprar un altre.

Dissabte passat varem rebre una nova carta de l'Élen de Bergen. Pel que fa referència a la possibilitat d'exportació de liny a Noruega, em precisa que només els líniers tenen les especialitats regionals, car les de les altres regions de Noruega que volen, ja tenen contactes directes i en quant al vi de consum convéent no hi ha res a fer, segurament, suposo, pel fet de que no se'n ven bé convéentment a Noruega, com vaig tenir l'ocasió de veure jo mateix.

Dijous, 11 de desembre.

Ja no tenim la "Frikie". Ahir vaig telefonar al servei de correus postal de que vinguessin a cercar-la. Motius d'aquesta decisió: Variis. El més important és que, per gelosia, no podia veure la Dulça i aquesta com que gran es fa, més ganes tenia de jugar amb la gossa. Pel contrari, la "Frikie", que estava sempre disposada a jugar amb nosaltres, ho refusava quan instantàniament tot d'instintament amb la nena, amb tanta consideració que era ja la tercera vegada que l'havia malregat. A part d'això, el servei pràctic que em feia era nul o quasi, car era força tard per haver gos i sovint, quan llavors, ja era massa tard. Pel altra banda, el fet que no la preveiem sobre la falta i que pel contrari hi teníem la nena, hi havia donat una gelosia, malaltissa i una insolència de caràcter rebel, ben contrari del temps en que la Dulça encara no comptava. Fundament la bestiesa comença pel veie que s'ha quedat la filla de la "Frikie", el veie a portar la gossa a casa, per veure - veient ella - puig seria la reacció de la mare, fins que aquest la solen on es trobava la seva filla i, des de llavors ençà, sovint d'ocurrir a veure parant pel mig del nostre hort a l'ora de portar el veie que el protegia quan abans no s'obria no hi entrava. Fundament, a més a més la teta metabòlica de la nena veie i el seu propietari ja se'n hauria queixat. Per tot açò veie seria d'irracionalitat i d'insatisfacció i per evitar per

un certis disputes amb el rei i per l'altre un altre disgust amb la Dolga, hem decidit de desfer-nos-en. Ahir, un cop que vaig haver telefonat, sentia ja que, malgrat tot, hagués a morir als 4 anys quan encara podria viure molt bé altres tant, car si hi veu que a la millor manera els més bonics que agafen, la mejoia són sacrificats amb una injecció mortal. declarem. Malgrat tot les encabridades, dones, s'estimava encara, car aquesta nit s'hi somniada i tot avui que se pensat en ella. A l'Elisabet, li ha passat igual i quan l'han preta inclús se li han negat els ulls de llàgrimes. Però la tranquil·litat i la seguretat de la Dolga i del que està en unió, justifica que aquesta trista mesura. I tan trista és que l'estem emborronat d'acord per no tenir cap més gos, així evitem ^{novas} decisions possibles de la natura de la que resta explotada. D'alguna manera que pugui ser comprada per un matrimoni sense fills petit i si ha de morir, mala sort; en aquesta casa ja havia acceptat la seva mort.

Dissabte, 72 de desembre.

Aquesta tarda he anat a Lluçà a veure un mecànic-electricista d'automòbils el qual va exposar a la darrera Fira Internacional de la Vinya i del Vi, un cotxe d'una placa molt ben presentat. Amb motor d'50 cc comprat a "Vespa", altre algun temps abans de comprar-la, em va venir la idea de que l'objecte no era, en resum, més que una moto amb carrosseria i que l'ideal seria un altre rotdeu conducció interior. Vaig reflexionar a la idea en qüestió i vaig decidir escriure a "Vespa" per llurar-los. Li vaig dir que Lluçà ja tenia fet el cotxe, però, se'n va acabar - pensant en el mecànic de Lluçà - que ni aquest volia construir el prototipus a la millor, però, després d'explorar i afer, tant més que la idea primitiva que volia llurar a "Vespa" i retornar-me'n a la construcció sencilla d'una tela i amb un

per a protegir-se contra la pluja, mentre que després el projecte s'ha transformat en la construcció d'un veritable cotxe de dues rodes amb conducció interior, volant i capaç per tres places en línia. El mecànic en qüestió, M. Tancas ha declarat que està disposat a construir el tal cotxe de dues rodes i espera que li doni més exemples detallats sobre el meu projecte. El meu viatge, d'èxit, però, només consistirà en una prova de contacte per veure de qui es tractava i si acceptava. El tracte d'un artista molt enginyós i maniàtic, però no hi ha també una única original. M'ha dit que podia demanar informes sobre ell a tot l'univers i és completament conegut. Ja tindrè ocasió de fer-ho un tant, si ho desitjo. De moment creureu o veure quin resultat pràctic donem en els altres contactes quan li vagi enviat o portat el meu projecte que encara he d'escrivir! Pucio transmetre per-ho perquè entenc que si se podessin construir uns bons prototipus de "cotxe de dues rodes" aquest, si es fabrica després en sèrie, podria arribar a obtenir un èxit tan gran com actualment la "Vespa".

Dijous, 14 de desembre.

Avui ha vingut a veure, el cap del laboratori, el film que vaig fer quan va venir el meu germà del si. El cap en qüestió, que s'anomena Fontanet (amb el propietari de la casa on vivia quan era roter) ha operat un instant quan vaig filmar l'interior del laboratori. Ha estat molt impressionat de la seva senyera i del meu gran que tenen (3 anys i mig) el qual ha estat encoratjat de veure viure per primera vegada i de veure filmat son pare. Han passat una bona estona de discussió, comentaris i s'aprecien les campanyes. La Dolga ha estat molt sensible pel meu en qüestió, resulta, deus, que malgrat no freqüentem gaire el impost encara, resulta que són molt sociable i amable.

3492

Dijous, 15 de desembre.

Arribi a l'assistència a un enterrament ben dolent: el d'un Marinos Aguilar, el regat probablement dels periodistes espanyols exiliats a França, una passada la dotzenana. Feia temps que patia del cor i, malgrat que la nova incipiente no ha trobat ningú del que el conceixien. La última vegada que el vaig veure, fa aproximadament un mes, quan tenia d'abrir un compte al banc agrícola, parlarem una estona davant de l'estació, estirant-nos mútuament que l'exercit francès, de ella tindrà disciplina, ha arribat fins a copiar inclús el cos de policia militar de l'exercit nord-americà. Veigrem, en efecte, davant de l'estació els P.M. francesos lamentable igual als M.P. nord-americans. Parlant de la seva salut em digué que amara bé. Per un dubtosa ambició que aquella era la nostra darrera salut. Tu en parles després!

En l'enterrament vaig veure uns amiguets i en particular una d'aberriga, la qual devia rebre de valent el veure' un tan bon vestit com tu. No hi ambé una flament "Vespa" quan, de resultes d'haver volat del diari, a la millor, o imaginari que no em tornaria més veurei que amara a treballar a la terra. Entre els altres amiguets hi havia l'Amat de les, que a la qual vaig invitar a venir a casa.

Dissabte, 10 de desembre.

A la fi arribi a veure' a veritat en la "Vespa" a la ciutat decompanyat de la Dolça! Ha fet bona tarda i hem anat a Sant Fargues, a la Clínica on ve veigam ella, a cà de la Consi i a San Marden. Ha passat una bona estona felix corrent i rient gent. Com veig que hi van a veure un scooter amb un veient especial entre els que vol del conductor, el nostre patatge ha estat força abundant. Val a dir que ella atreix la mirada admirativa a la gent pel bufona que stava amb el seu

amirat vermell i porat a pell de conell. Com que porta-
va un caputó i de la veia la pell blanca pel costat
o vares, feia un magnífic contrast junt amb els
dents blancs, punys i punts dels pantalons blaus
iguallment. La gent la borbolen típidament des-
taut els peus mentre que hem caminat; alguns
s'apellaven: "On diria el Pare Noël".

Dimecres, 24 de desembre.

Aquesta tarda, com que es vigília a Nadal, hem
fet festa. M'ha sorprès agradablement quan, a les onze,
m'ho han comunicat per fax un dia magnífic i he
aprofitat la tarda per preparar de nou la salsa amb la
"Tapa". Després de la festa pastjada, a les onze, hem con-
nat a casa i la fi de la tarda i'he passat com qualse-
da dia després del treball.

Dijous, 25 de desembre.

Continuant la tradició que hem establert en el 72 a
la nostra família, no hem celebrat absolutament en res
la diada d'aquí. Jo he treballat tot el dia a l'hort i po-
dant la glorieta; l'altre he aprofitat de la vigília
de la neu per continuar treballant el burlal d'altre per
li oferir pel meu III aniversari. Com l'any passat,
davant, li faré el meu arbre florit amb moltes del
meu aniversari, esperant, que en tinguem dos,
de fer-lo per Cap d'Any. En aquest cas hem previst
que treballar la festa d'impreses del 15 de desembre a Nadal,
a França, el del 6 de gener a Reis a Espanya, el 14 de ge-
ner a Cap d'Any.

Dimecres, 28 de desembre del 1952.

Com previst, aquí ha estat un dia de gran festa a
casa. M'he venut a preparar l'arbre florit i
guenit amb els regals que l'acompanyaven: el bur-
lador d'altre, la neu, el burlador i el nico, el Pif, la maletta
i la cota de yocolata plena de bombons, a més a més d'altre.

tes Uaminidors d'arçs. D'aquest matí la meua germana
li ha portat una joc d'estris de "torlotes" per la bina i la seua
amiga Maria. Nota un cobàs de mercat ple de llegums
en sucre. El brossal abarica és el regal de l'"Eliabols" així
com la molleta amb els estris de matge; el "Pif" (reproducció d'un
simpliciter gos i aquestes pel qual passen cada dia en el
diari "La Patie") li ha ofert jo; el brossal amb el vino i la
bota en xocolata plena de bombons la monique; les meua gran
muse Pontaux. Tot plegat ha tingut ja unes jugues la
dolça al 2 anys que té la "Peregrina" (germaneta); la
la dona junt.

L'arbre estava adornat d'una colla d'espelmes i com
l'any passat, d'altres sorpreses i adornaments apropiats. En
qualsevol cas, hi havia una novetat: un petit foc d'artifici.
Pris el cin de l'arbre.

La dolça, que tota la grata sorpresa que l'esperava,
ha dormit tranquil·lament i s'ha despertat d'hor. Quan ha ve-
cut, havia ja començat a fer-se del menjador i encara es espel-
met. La sorpresa ha estat tan intensa que no sabia cap
on girar-se al veure tantes coses; el foc d'artifici li ha
placut molt i després de l'astorament primer format, el
que ha prosperat, naturalment, és encara a parlar la meua
dies del seu brossal exacte.

A dinar hi havia un posse i la meua germana, i als por-
tes la Maria. Nota. El dinar ha estat selecte i original; l'"Eliabols"
s'ha lluit amb dos excel·lents plats nous i als postres hi
havia el patís d'universitari amb tres espelmes les quals
ha apagat elegantment dues vegades. El que m'hi s'ha pla-
gut de l'apert ha estat el detallar la botella de xampeny:
aplaudia i ridava com si ja n'hagués begut...

Quan la dolça ha anat a fer la cuina, la diada
ha acabat amb una parlada general a l'astina que el
dia, que havia començat bé, ha acabat plorant.

Dimecres, 21 de desembre del 1952.

Heu veu l'any que s'acaba; dins de tres hores entrarem
en el 1953. El dia d'avui l'he passat com un dia ordinari
amb la única diferència que en l'"U.R.C.A.M.", com per

la vetlla d' Nadal, hem fet festa per la tarda. La tarda doncs, l'he passada a casa llegint i fent els comptes de fi de mes. Ara veig a continuar el meu correu, demà igualment i per la tarda, si fa bo, anirem a la ciutat.

De festa a Cap d'any no en fem per dues raons: per metura d'economia i per reservar la festa per si ve a nuure'm el meu germà Antoni tal com ha dit que tractaria de fer-lo després de fi d'any. De conseqüència Cap d'any serà un dia com un divendres qualsevol. L'èlsabell, tanmateix, ha volgut fer un petit extraordinari i prepara un pastís per demà.

De l'any que s'acaba d'escolar qui dir-ne? Dins del nostre món familiar no gran cosa de bo. El canvi de treball s'ha saldada definitivament, però ha guiat profit més no haure-lo de fer. Un fet, pel contrari, agradable, feliç, és que durant aquest any ha començat a prendre vida el nostre segon infant, i un altre fet, igualment feliç, és que el nostre primer la dolça, contínuament donant-nos moltes satisfaccions i pagant-nos d'ignors i molts de cap. Va creixent amb els exercicis, aprenentent intel·ligent i continua essent bufona com un jardí de flors blanques.

Des del punt de vista salut l'any que s'escola pot considerar-se com excel·lent per tots tres: i tot i que la meua sequencia magníficament bé i fa mesos i mesos que no em tregut necessitat de veure el metge ni per un trist escollit pat. Tant és així que l'especialista de la infància, si pensa en moraltes, pot arribar a suposar que l'heu abandonat.

Dijous, 1^a de gener del 1958.

Hem començat bé l'any, modestament i tranquil. Apat ordinari hem un bon pastís fet per l'èls: pel molí treball ordinari i per la tarda passejada a la ciutat tot fent vistes de Cap d'any: 1^a de Sant Jordi, Aguilera i Amalau. Retorn a casa als sis, sopar i ara tinc una estona escrivint fins a l'hora d'anar a dormir (les onze).

3496

Dimecres, 11 de gener del 1953.

Havi, a l'ombra a pagar el para-busa de la Vespa; he pres una roda de socors o de recusari. No volia prendre-la meua perquè aquest no ho puc pagar-la. El venedor de peces i accessoris, un català mesent per aquí, m'ha dit que si era per dirlo podria prendre-la igualment car tindria pitjor a la p. del més que ve per pagar-la, o sigui dos metes. En aquestes condicions i com sigui que tinc la intenció d'anar a Sordani la setmana que ve, d'ho pres, car així, si calenta, podré canviar de roda fàcilment i continuar la ruta.

Dilluns, 12 de gener.

Tal com habitualment provint d'alta muntanya a Terrian a la festa major i n'hem atornat ^{algun} a l'altre lloc - llevat del peu - gaudim en família. Jo he estat amb la Vespa; per primera vegada he fet una sortida fora de la ciutat. Vaig marxar d'alta al migdia i he atornat aquest matí. Tant a l'anada com a la tornada la meua ha anat molt bé. & &

La dolça ha fet la delícia de la família amb els seus omelets i fregits, i en l'ombra l'admiració del viatge.

La setmana passada vaig donar una lliçó d'esperit a un alumne de la Universitat que prepara la seva lliçó. En demorems dues per més; val més dir que no.

Dimecres, 10 de gener.

L'altre dia vèiem sobre una serra del país d'onant. no no guanyem bones noves sobre l'estat de salut de la mare. Vaig contactar immediatament tractant d'arribar la breu a la mare i com que des del punt de vista econòmic estem apurats, vaig riscar de posar un bitllet de 1.000 francs en el sobre. En què va no han tingut temps de contactar; tanmateix, amb una carta del delphi em anuncia que la mare va millorar. Celebrem molt pleu sigui tant

més que un any deixarem entendre una probable
falta d'escollir el qual no cal dir que no desitgem
car el meu somni seria de que pogués veure'n
tot allà baix felix i enmig de tota la resta de la fami-
lia, i alhora, efectivament, que pogués veure encara
una colla d'anyells per tenir temps de donar-li
una velleja tan tranquil·la i sense les diferències con-
muniq. tota a qual s'ha debatut quoní olivant tot
la seva vida.

Dilluns, 21 de gener.

Havien oblidat d'afegir que, amb motiu de xi
d'any, el director de l'U.R.C.A.M. em donà una prima de
10.000 francs. Aquesta prima, en principi, és
proporcional al salari mensual. En el cas meu
actual em tocava, doncs, 7.500 francs enlloc
de 10.000 ja que estic inactiu. El donar-me'ls, el
director i la qüestió suspensa de no poder fer més,
malgrat que estem inactiu i em, per poc temps
que fa que estic en l'empresq. Parlant després
d'altres coses, em digué que no em contés
exclusivament al laboratori, e que veig's altres
coses i que amb tot i tot a 4 op'ions. 2 de op'io-
nes no hi he tornat més perquè, malgrat el que
em digué, corroborat pel director adjunt, no hi
qui fer-hi. En què s'a altres activitats, en part
tingui més temps lliure al laboratori, però més
més d'ombr la fabricació. Mentrestant, se a més,
he redactat un petit projecte que interessen la
Unió, un altre sobre la prospectiva de nous mercats,
un altre sobre l'organització d'un secretariat
centralitzat i el tercer sobre una cooperativa d'apro-
visionament familiar. El se enviat aquest
matí.

Dilluns, 26 de gener.

Avui fa 14 anys que queia Barcelona
en poder dels franquistes...!!!

Del estat d'aquesta breu i dolorosa acció
 a'hi ha una altra que m'complena de joia: la
 de la violg ultratermp del nostre regim infant.
 Aquest mateix hem rebut el resultat de l'anàlisi
 de l'urina que - com feiem per la dolga - vaig
 enviar al farmacienter M. Loutier al Puy au
 Valay (Haut Saône). Aquest anàlisi té per objectiu
 per una previsió de sexe de la futura noia
 quan aquesta ha entrat en el seu període de
 gestació. Per la dolga la previsió fou ~~del~~ sexe
 femení i no o'equivoca. Per la regim noia
 que esperem, el resultat ha estat masculí ja
 venim a aquesta previsió o confirmació. De mo-
 ment estem ben contents d'aquest primer resul-
 tat i desitgem que s'confirmi. Si la confirmació
 també que la tenim aplicada per la progressió
 és vàlida i que és, doncs, possible de preveure si-
 gura el sexe desitjat, cosa encara actualment
 quan completament desconeguda i el poc que
 coneix d'una manera força imperfecta. Caldrà
 esperar la fi de la gestació per veure si s'confirmen la
 previsió momentània rebuda com i de coneguem
 el mètode emprat de preveure.

Al·lir a la tarda vaig tornar a Lunel per dis-
 cutir amb el Dr. Tanciac sobre el projecte de cotxe de 2
~~dues~~ rodes. El preferiaig m'és amb tres rodes; però a la fi
 de la discussió sembla que acaba per adoptar per
 cal optar pel "dues rodes". Dimeu-me que ve hi haig
 de tornar per continuar l'estudi i la discussió. Al·lir
 no hi haureu gens embalat, després inclús a aban-
 donar l'afar, car no soum enginyers, és difícil
 que poguem fer quelcom de bé i de nou. En
 vaig trobar, però, després d'un bon moment, força
 entusiasmat el qual havia ja fet plans i dibuixos.
 Vaig decidir, doncs, de continuar fins a veure
 on arribem. Ara, en tot cas, que s'hi haig dificultat co-
 muns quan s'obri de continuar un projecte
 ja, car caldrà dir-hi i jo no n'hi puc fer
 i ell sembla que sempre joig.

Dijous, 29 de gener del 1953.

Hem rebut una nova carta de Barcelona confidencialment on, que la mare va explicar que volia veure el seu estat de salut. Celebrem molt que sigui així. També ens diuen que han rebut el mil·lí franc, però la carta ha estat oberta pel correu espanyol, i sin aquest es que han dit al Tarr (la nova carta estava adreçada a ell) que ens a re-tornar el canvi d'un mil·lí franc. Com veiem que és la segona vegada que això succeeix, acabo per suposar que el franquisme, en lloc de millorar les destinacions de cartes antiregimentàries (com és el fet de pagar-li diners), els converteixen per desvolar-los-li el canvi en pesets. Així queden els drets estrangers i emportgen a que se'n continui enviant, car si una vegada vado pel franquisme i una perdria sua pel país d'origen de la moneda enviada, i com que estan tan pobres de diners, aquest maldit franquisme! Si no fos la gran misèria del meu país, podrien esperar...

Ahí la Dolga va tenir la mitja gran febrada de tota la seva vida: $40^{\circ}15$. La grip està en plena efervescència en de fe ja uns setmanes i li he tocat a ella. Recipientment, però, no s'ha gen i com ja no en té tant $37^{\circ}5$ al matí i $38^{\circ}4$ al vespre. Cal esperar que amb el tractament que li ha ordenat el metge, darrera encara anirà millor.

El sentint temps que la Dolga va començar també té una emortipat força fort i jo una indisposició probablement d'estómac. Tot i així, doncs, a tenir més o menys indisposat.

Dimarts, 2 de febrer del 1953.

La Dolga torna a tenir una pujada de febre d'últim prop. passat al vetge. Veient així el metge li ha ordenat les injeccions de penicilina. Ara li anomen d'administrar la Fencera i debedi la primera que ja va millor. Cal, doncs, esperar que se recuperi i té així és aiat tornant a estar completament establida.

La mare també va millor i jo igualment.

Dimecres, 12 de febrer.

Demà ha aparut el darrer número de "La Voix de la Patrie". A la fi, i tan vist obligat a desaparèixer malgrat els esforços que s'havien fet per evitar-ho. Últimament, una nova subscripció fou llançada i havia atès ostensiblement un milió i mig. L'èxit, doncs, ha estat menys afortunat, i de molt, que les anteriors subscripcions, car, entre altres factors, hi havia el del canvi per la repetició excessiva d'aquesta forma de l'alarms. En fi, malgrat que el diari desapareix aquest any que la regió en la qual es defensava estava coberta per dos quotidians de la mateixa tendència: "El Patriote" de Tolon i "La Nouvelle" de Marsella, la qual farà una o dues edicions especials substituïdes "La Nouvelle du Languedoc". Ja veurem el que donarà tot això.

Dissabte, 21 de febrer.

Demà he rebut resposta a la carta que vaig adreçar ja justament un any al meu director general. S'és una del retard aprofitat en la seva resposta impedit una carta per una grip amb vèries recalcades. En tracta de "Cher Monsieur Buis" i m'envia els seus sentiments "le plus sincères", recordant-me, a mi a mi de l'interès que manifesto envers la Unió. Sobre els projectes que li vaig retornar, em, el de l'organització interior, estava ja en un moment d'una empresa d'organització que em vaig seriem. En quant als altres dos diria que hi ha un interès però que malauradament no són realitzables de moment. Els dos principals arguments que donig no em convenen. En particular, pel que fa referència a la Cooperació de Consum, amb el seu argument de mostrar concèrnia amb el problema. Com que de 55 unions no vull formar per un apèl, no hi hi intenció, ja ho veurem després de reflexionar-hi.

Avui l'Elitobell, o millor dit aquest vespre, no
 la vetllat amb mi com típic costum de p. lo.
 La pobra estava abastada per una diarrea i re-
 cusa anar al lit. Com que durant tot el dia
 ha estat de mala de vent, la pobra dolça, que no
 pot veure cap altre enteru d'ella, no volia que fer,
 i per cansar-la deia a ra mare que no s'im-
 paciencés que vindria el metge i la curaria. Creiem
 que no ha comptat que hi per quiny redó el met-
 ge no la vingut. Aquest fet ens ho recordat el seu dis-
 cursal quèdem li hoaguem de fer h' tres injeccions
 de piniçilina. La que li donem va mare la horribilitat
 de tal manera que el to de la seva expressió no crec
 oblidar-lo fàcilment. "L'úest-ú que tu me fais, ma-
 mon?" "Redigui d'una manera com si volgués
 dir: "Jura per un oïso, tu?"

Dissabte parat la veig prendre en la "Vespa"
 per anar a càr Warden i donem, i fa ho, amic,
 amb ella, a cercar la Yolande.

Dimenge, 1er de març del 1952.

Dimenge prop passat no va poder entrar la
 Yolande; és avui que hem anat, la Dolça i jo, a cer-
 car-la i acompanyar-la alta cap, cada vegada
 amb la "Vespa", amplemunt oïso h' tres places que
 conté. Com s'han veus tres persones sobre un
 tal enginy, vidaven fora l'aferció dels tauricents.

Abis a la tarda també varem sortir tot dos per
 anar a fer alguns compres. Com sigui que porta-
 va un obriguat verdós i un llay dert als cabells,
 feu un cert equipament amb el vert. Anella de
 la "Vespa" i feu un motin de mi i d'altres l'a-
 ferció de la gant.

A part de la nitidat marea elemental h' birhabitat
 l'ort, h' ventral i h' negat, en moltrat acoher tot
 just el mes de febrer, com que fa molt temps
 que no plou, el negre quati com a l'estiu ja
 que, h' de fa uns dies, fa, a mi a mi, una
 temperatura força calenta.

Per parlar a la delegació que continuem docent, nos satisficem a dir. Si bé el primer temps per la parlarem del governament que tindria, la cosa no li feia gaire gràcia i digué inclús que el coneixia, després comença d'admirar i ara no solament com una falsedat sinó que el delictiu voluntari. Ja veig que el seu vot no era pel governament i cada vegada que el veia a dalt a la tribuna gran, ve'l unia amb tendria i no permet que se li parli més a sobre. Dimecres, per exemple, que ja li havia dirigit el meu jurat, quan ella ho va fer me'n ha fet tenir tot seguit.

Per la comissió i pitar, hi ha un altre que Harpagó. Quan hi va, però, volen de debò. Continuem exigent del voluntariament quan la pitonessa conta la seva voluntat.

En quant al que està en comú, continuem remonant de valent. La cosa està ja un gran agra que a la fi de tenir per la delegació i encara menuda 2 mesos i 7 dies per la desllinçança.

Dimecres, 4 de març.

Dimecres hi va a l'escala per la ràdio una nova incipienda. L'Estalin ha tingut, durant la nit del 1er al 2° del corrent, una hemorragia cerebral amb complicacions de caràcter respiratori i cardíac. Té tot el costat dret paralitzat i ha perdut la consciència i la parla. Aquesta nova cançons una bomba i ja s'espera per tot el món, car totsem el veiem en excel·lent salut, tal com ho declararem el dia d'últims amb els seus estrangers que veié: el de la Unió i el de l'Argentina.

Quant a nos no podria dir sobre aquest esdeveniment mundial!...

Dimecres, 6 de març

Avui la ràdio anuncia que l'Estalin no estava més millor, que el costat, que la gravetat havia augmentat.

donat. Aquest mateix obren de anar a treballar, ho
 sabent, per la ràdio, que havia mort durant la nit
 el nostre diari actual, "la Martellada", encara no l'ha
 pogut publicar, la qual cosa fa que només n'es-
 tiguin coneguts per la ràdio, ambidions i sudits a,
 a uns a uns, i de unidit i veje. (L'última que
 amb el nostre agerell actual no pogem resolt
 d'altre notícies radiofòniques que la francesa).

Amb certien el requisit tregués la premsa
 cognitiva mundial, entre algun que altre sou-
 natge a l'espera (a la seva prosa) i algun in-
 partitís idult, i pregunta impueta que
 passara ara amb certien de la onestis. A part
 d'avis, d'avis del món eflicien algunes i
 miratges de cordel a Orson, amonant de
 governs, institucions, partís comunitis, i indit, etc.
 El més fud de est ha estat l'enviat pel govern
 americà; ha fit el mínim del que exigis el
 protocol en semblent cas.

La obra obrera internacional, i en particular
 la soviética, són les grans esdolades. A Moscou,
 nota la neu, cantant de milers de intadoms
 desfilen davant de la resta mortis del serape-
 gent exposit, al d'avis, en la Casa dels Sindi-
 cats. La vidio d'aquest veje no sabia encara
 quon l'entrevien. Probablement que l'ambel-
 sonoran i que, si s'ha lloc, n'ha repultura el
 estat de l'avis, mort fa 29 anys. Que ambdós
 repovin en gran!

Dilluns, 9 de març.

L'Estalin ha estat internat amb la intenció
 al estat de l'avis, esperant que el partís que
 n'ha decidit crear, pels grans banys soviéticos, esti-
 qui constant. L'avis, l'avis, l'avis i altres grans
 novities n'han repultura definitiva en el partís.

Els joves han estat grans i tenils a la
 regada. No ha llegit encara els discursos fimbres dels
 els príncipes personatges del govern sovietic: Malentov,

Beria, Molotov, primer ministre, interior i afers estrangers respectivament. És, doncs, Malentov el qui substitueix a Stàlin en el govern com a l'Armia ja substituït en el Partit dret del XIX Congrés del Partit en el mes d'octubre de l'any passat. El món capitalista ha estat sorprès de veure que 64 hores després de la mort de Stàlin, el govern soviètic ha estat reorganitzat per continuar la mateixa via que abans. La via ha estat feta tan ràpidament i de forma tan precisa que el món occidental està convençut que aquesta reorganització estava prevista de temps fa i, naturalment, amb la participació del mateix Stàlin.

Dissabte, 14 de març.

Un altre cas comunista que mor. Juni és Clément Gottwald, el cap del Partit txecoslovac i president de la República d'aquest país, que acaba d'expirar a la nit, precisament - a 56 anys! - d'una pulmonia contractada a Praga durant els funerals de l'Stalin, el qual es celebraven tota una setmana de festa a la ciutat.

No altra via que la notícia a seguir, entesa per la ràdio francesa aquest vespre a les vuit.

Dimecres, 18 de març.

Aquest matí he tingut el meu primer accident de Vista. Quan m'he llevat i he vist que havia plujat he estat content, car feia quatre dies que no plouia. Personalment a tona constant perquè havia de pagar sempre l'hera en el mes de març i fins i tot l'any per en febrer. M'etere també perquè la pluja era un bé per la regió en general i fins i tot he sentit satisfacció perquè havia de respirar i aturar la fumada.

Tranquil·lament m'he anat a treballar i

en arribar al giravolt del Boulon Renouvier, les
 rodes han patinat, no se pogut mantenir l'equili-
 bri i se caigut. La caiguda, malgrat la poca ve-
 locitat, s'ha produït perquè la colzada no estava
 més que mullada però no rentada per una
 pluja intensa. Amb el temps que feig que no
 s'omís plegat la capa grassosa i gelatinosa s'ha omís
 plenament amb l'origing. El fet és que se caigut
 per terra orientat pel costat esquerre embutint-se
 la gabardina i havent tot el meu pes sobre el braç
 esquerre, el qual crec que només té un ma-
 gullament general. També se rebut un cop
 al cap (cibret esquerre) però no sembla gran
 cosa perquè no em fa mal i no s'ha inflat.
 La "vespa" sempre no s'ha fet gran cosa: una
 raspalleta al parafane de davant, una de més
 important a la mateixa i una raspalleta amb
 tencada d'un bocinet del parafane en flexibles.
 Amb una peça gelatinosa se pegat el bocí en ques-
 tis i fins ara no se saltat i en quant a les ras-
 pades, sobre la pintura, el mecànic de l'agència
 m'ha dit que ho s'conceixeran. En resum, doncs,
 malgrat sentir aquest primer accident i haver
 de procedir a alguns lleugers reparacions,
 quan tot sembla que la veig lleix que semblaria
 que sortís de la fàbrica després de quèts mesos de
 servir. M'ha costat dir, està ben constant de cert.
 men tan bé. Perdent a quèts. No del davant més
 els giravols mullats però no rentats i en tot cas,
 el prendre - sobre tot si s'tracta d'oliguita fi - amb
 el motor embrogat, car el fet d'aver-lo pres des-
 embrogat crec que ha contribuït a la religació
 o almenys no l'ha atenuat. El fet d'aver-lo pres des-
 embrogat és degut a un principi d'ambre una
 acceleració per fer-lo seguir d'una frenada en
 el moment de girar. Cada dia, a l'arribar ell
 o amb el dit, abans d'arribar-li, callo els gatol des-
 embrogats, passo en regany i entro en l'indústria de
 Tolosa. En el cas de colzada mullada la retrogradació s'ha
 fet abans de prendre el giravolt malgrat que se veiguda.

Dissabte, 21 de març.

Després d'una estada de vacances en direcció fins ara, aquesta Costa, que sempre he anat al cine dues vegades, he anat per amor a veure pel·lícula de "Charlotte". La primera feina meua i veig expressament, veig amor a veure una sèrie de pel·lícules bones del col·leccionament datant de 1912 a 1915; diria per veure la nova sèrie producció "L'Ineligit", la qual m'agrada molt i deuen dir-se veure reunir en un sol "molt" tot i d'interès qualitat del film, en general ben diferent de les dels films precedents. Ara quan ja no fa niure, ara fa més aviat plorar, ja solen però amb voluntat, de veure el parer, el progrés.

Per no deixar la del·lació a mi me trobare amb d'altres motius, veure pel·lícula importada nos. la i per primer vegada veure a mi una pel·lícula. Al principi molt d'interès molt. Després el fatiga si he tingut paciència i fins a l'acabament. Les pel·lícules de dansa són el que m'agrada més; al final, però, declaro que preferiré el cine de veure.

Dimarts, 7 d'abril del 1953.

amb motiu de les festes de l'Ascensió (2 i 3 dies) hem anat a fer un viatge a passar la família. Ens hi vam anar el Sr. Dalabó al qual s'opria espontàniament i amb la feia amor a veure l'64 i la del·lació. Jo he vingut el mateix per al d'anar a treballar, utilitzant un dels cotxes de la zona línies de transport de diaris. El conductor era d'origen Costa amb el qual he parlat amb veure, donant.

Dimecres, 10 d'abril.

Aquest vespre arriba a retorn a França, el Sr. Tori general del P.C.F. Maurice Thorez, el qual ve de la U.R.S.S. on hi ha patit més de 2 anys en tractament d'una greu malaltia. Tenia paràlisi.

rat tot el costat dret em sembla, i a còpia de temps
la traqueïtica ovidica sembla que l'ha guarit com-
pletament & està en vies de cura total, quan, segons
diuen, aquí a França encara no obtenen curar la
quest gènere de malalties que crec que porten el nom
d'atacs cerebrals. [DISSARTE 12 d'abril]

Aquesta carta heu brigat a la ciutat per tal
d'anar a comprar el llibre pel futur infant.
Al mateix temps heu fet d'altres compres i des-
prés la de la i jo heu anat a la llog. Aquesta ve-
gada els "enantes" li han interessat més ^{que} de les altres
heraldes i ha volgut pujar, i repetir, en 5 o 6 di-
ffrents i encara volia pujar en un altre. Me l'ha
volgut arrencar dient-li que la "vespa" plorava perquè
estava tota sola esperant-los. Aquest engany és força
eficaz i l'innocència que els permeten en ell, en
ella està en l'edat que es crec encara tot el que l'en-
volta té les mateixes reaccions, necessitat i destíms
que ella mateixa. Ultra uns juguet barats li heu
comprat un espallat per les dents per tal de que
comenci a perdre la bona costura de regnar. Se la
boca i les dents.

Dinamarca, 19 d'abril.

No gran cosa de nou per aquest. Quan pas-
tant el dia i comptant-los en vista a l'arriba-
da de la nau que tant esperem. Ahir i l'eti-
zobett va anar a la visita periodica i tot conté
una desenvolupant-se de ferms inmillorables.
Mlle. Philippou diu que no pot anar millor
en cada visita mensual. Ahir afegí que el
"gaïllent" li llarg un quasi tapa l'estomac ara
buave i prunt, a l'ans a l'ús, tot el moment del
seu alletament natural. Dijo que li tapa l'es-
tomac fa temps que va anar a l'ús de la de la
compte pel efecte d'ús que li produeix, l'innocència
podem dir, inconscient d'alguns embarrats.
Vol a dir, l'innocència, que es causa fora, més

que per la dolça; hi influencien, yoten dues causes
principals: que està dret governa que la primera
vegada i que hi hi un vell que llavors mediat
que somis a 20 anys complits.

amb motiu de la dita veuensa estem de
gran energia y intentant la curia. Com que a
tracte de nos, vell donem un peiny que a nos
un cal rascar, tapar porat, etc., etc., abans de
poder començar a guint.

Dimecres, 29 d'abril.

Per primera vegada desd que hi al món venim en
seu apartat de la dolça i per uns quant dies; ha mar-
xat a Servian amb la tia a fi d'altenguer
de l'últim dia abans de la desllibransa, de (Elicabell)
la qual està un tranquil y sense la pena que
dona.

La sogra havia vingut per veure al seu fill Oyo-
fre el qual l'han apartat de dos germans i d'aprendre
tot abans i ha marxat amb. L'Elicabell m'ha
contat que el venia en l'últim dia de l'estat d'una
tranquil·litat sorprenent: ha deixat marxar la mare
com si res quedant-se tota contenta amb la seva
avia. Aquesta tranquil·litat hi, al meu entendre, és
motiu principal; que hi plou d'amar amb la
seua avia, perquè l'estima, i que sap que torni-
rà en quant naixi el "petit fill" com diu ell.
Com que no l'hem enganyat mai i jo hi he dit
que l'avia a veure, està convençuda que
tornarà viv i ha marxat contenta. Aquesta nit la
vora en sembla trista sense ell.

Com que hi hem dit que el germinet està
en el ventre de sa mare, ella, que tot i tant o
vol tenir, dir, a vegades, que ella també té
un germinet en el ventre. Indis, un dia abans,
mat a algú (un ovidio pur) ni tenir un germa-
net en el ventre. Al veure-li que no ella feia
una gest com ni atapís qualsevol de per l'org i

li digui: "És ara en tindrà un tombé?" i li pora
quellam d'imaginari roba el vent.

Vol a dir que aquest sistema l'empresa fa
en altres coses de se fa un cert temps. Per exem-
ple, el meu patinet és la nova "Vespa" i per pora-
li gaudint fa una gest semblant al que
vecho de jugar.

Divendres, 5 de maig del 1959.

Aquest migdia quèan estava netejant el cami-
nal, al costat de la porta d'entrada he trobat una còpia
de Lemian que el corat m'elloe de pora. La a la
bitària de l'edifici per darrera i caigui en les banyes;
feia ja cinc dies que dormia allí. Com era de tu-
pente la ditx còpia em portava noves de la Dolça la
qual no s'empura gens, quanja i dorm bé i està
convenuda, com li vaig dir, que em quont omi-
bi el germinant i'auvri a creuar. Malgrat el
retard en veche-la aquesta còpia em la emplenat
d'alegris (l'èst'èsta pleat inclut de content), car sa-
berem certament ara que no s'empura i va bé i
suprem que continue igual.

Avui amb motiu del dia aniversari de l'emer-
tè d'1945 faig festa i u'aprofito per treballar a l'ort,
caminal, etc., etc. a fi que tot estigui net i en ordre
per la propera naixença la qual l'esperem pel
prop. vinent diumenge. Demà el matí vaig a fe-
lar però a la tarda feta; després diumenge i hi ha
naixença es produir podria fer-ne dilluns, di-
manca i dimenes o sigui els tres dies als quals té
dat el pare solariat a França amb motiu de
cada naixença; com sigui, però que diguem és
l'Ascensió, em faria 6 1/2 dies de festa d'arreu. Emraq
però, que no hi haquis la quistió dels tres dies de la
naixença aquest mes es excepcional en festa; ja la
setmana passada vaig fer-ne tres d'arreu: el di-
vendres 15 de maig, el dissabte port i el diumenge.
Vol a dir que durant l'estiu tindrè la possibilitat de

per festa entre un dissabte i un diu. És un nou horari que permet a l'espectador de l'U.R.C.M. de rebre la meitat el dissabte al matí i l'altra meitat gens i així successivament. No es fa però regal de cap hora car les 4 en qüestió són cada dos dissabtes i cal recuperar aquestes hores al matí.

De Barcelona sabem que segueixen bé. Fa dos dies ens va telefonar un amic del meu pare el qual viu a París. El tal amic anava de pat per França venint de Suïssa i ens comunicà noves presques i bones.

Dissabte, 9 de maig.

Hem rebut una altra carta de Serviny portant-nos noves presques de la Dolça la qual continua sense canviar-se, doncs i menja bé i ens envia una carta personal de dues pàgines de rebre inimitable que només ella deu rebre i qui vol dir aquesta nova emissiva ens ha aportat un nou resultat i agraïm per saber que continue bé i estè contenta esperant que arribi el germanot.

Sobre la naixença aquesta tarda hem anat a la visita i Mlle Philippe ens ha dit que l'infant està "bien engagé" afegint que ho a pot precisar amb exactitud quan la desllinansa es produirà, igual pot ésser dins d'un mes ho. res com dins d'un dia.

Dimecres, 10 de maig del 1953.

La naixença no s'ha produït a la data que donava el càlcul anant al dia 4 de setembre del 1952; sembla que la desllinansa està fent avançar de tres o moment res d'immèdiat.

Dilluns, 11 de maig

2 dies tan poc res! Segons el càlcul que vaig fer era retardat de més de 24 hores. L'Elisabeth comença a impacientar-se car el germà

que estigui acabat. Si tinguis la dolça al seu estat no portarig tanty pèlta, però ara toba ja que l'ob-
 tenció de la melça es fa massa llargga.

Dimarts, 11 de maig.

Tot va arribant! La haifensa encara no s'ha produït, però aquest matí l'Éli m'ha telefonat per anunciar-me, tot content, que va mare acaba-
 va d'arribar acompanyada de la Dolça i de la seva única germana d'Horta, Lola. A la fi doncs, aquesta eclosió ha arribat a temps i un-
 s'ignia que tornem a tenir la neng amb nos-
 altres, ara l'Éli està content i no s'enorg.

Dimecres, 12 de maig.

El virus el cas d'aquesta haifensa. Fa una colla de sig que té cert dolç característic però massa intermitent per qui siguin els parents. Arri-
 va al migdia, en arribar la casa m'ha dit que estava "a punt de sortir". He anat, doncs, a telefonar a la clínica. Mlle Plalipou ha dit que voldria tor-
 nar-la a visitar i hem quedat que hi aniríem a les 6 de la tarda. Hi hem anat i tot el que encara avui s'ho-
 ra, la vitació no és suficient per que el porti qui immediat. Hem retornat a casa altre cop amb el cotxe d'en Bontony, el meu cop de laboratori el qual s'ha optat amablement per aital circum-
 stàncies.

Dijous, 14 de maig.

Com que si l'Atleusio faig festa. Resto, doncs, tot el dia a casa en condicions de poder immediat-
 ment anar a tot cop a la clínica si l'estadament el produït. No sembla, però, que s'hagi de produir durant el dia, car són ja les 14'30 i cap signe de-
 na senyal d'immunitat. Ara precisament ha mar-
 xat a passejar amb la Dolça, en veïnet i la Lola

per les rodalies del barri. La tia (Doga) inclús ha tornat a marxar aquest matí cap a Serviaz. Es fa esperar el nou-nat!

Dijous, 15 de maig del 1953.

Estic contentíssim. Abans d'arribar de la Clínica 'els Glycines' m'hi heu donat dos icters estimats: la dona i el nou-nat, un nen, com volien i esperaven, en Nell, com l'anomenaven.

Avui a les 9-5 minuts del regne començarem a la fi, els dolors característics. A les 10 h' aproximadament cap a la Clínica amb el cotxe del rei Pons, com fan el cas per la Dolga. A les 4'30 d'aquest matí vaig néixer un nen magnífic, com no se'n veuen de tan grossos, rojins. En feites pesa 4'420 kg. Com és natural, físicament s'assembla a la família de sa mare. El part la estat ràpid, però dolent per la mare degut al gran volum de l'infant; aquest ha vingut normalment però sa mare s'ha estripat una tura i li ha calgut posar dues pinces. En fi, els he donat tot dos en bon estat; ella reportant-se a la fatiga i ell badallant ja! i mirant com va fer la Dolga. Mlle Philippa i la seva assistent ens van felicitat per una tan bona tan magnífica i la primera, inclús, ha besat la mare cordialment.

Li complem tota la gate de 9 mesos de tot dies l'infant ha nascut amb una mica més de tres dies i mig d'atard. Li el compte q'ha de fer a gate de nou mesos brut ha arribat amb mes (6) sis hores noves de descans. \otimes Aquí com s'ha i influència és que ha arribat i bé. Val la pena, tanmateix, de remarcar que la Maria nova és l'imprescindible de la concepció del sexe segons el dit patern és bona, que és, doncs, possible de preveure un nen o una nena, però si es vol, pecten certys taurins.

En pare d'esperar (són les 7 del matí) per començar a fer diligència esperant que la Dolga es desparti. Quing alegris que tindrà!

$$\otimes \frac{365}{12} = 30,41666 \times 9 = 273,69 \text{ dies. } \left[\frac{365}{12} = 30,41666 \times 9 = 273,74999 \right] \rightarrow$$

Tal com havia ditprout aquest mati he fet una primera sessió de diligències i finalment he tornat a la Clínica a portar un ram de flors a l'Elisabet. Amb els, mare i fill, continuen bé i aquesta sembra que serà un enjullidor de març, car ja comença obrint la boca i sifrant el cap a manera. Quan li he donat el primer llibre, s'ha portat a manera goloradament. Sembla també que tindrà bon oïda car quan li parlo ven el parer de plorar i escoltar.

Per la tarda hi he estat tantat aquesta vegada acompanyat de la Delsa i de la Lola. Pel matí la neug ha semblat força interessada i un cop a la tarda la sorpresa era ben visible, sorpresa i tan d'una manera de germanant, però, al mateix temps, en alguns moments, he tingut aquestes característiques de gelosia. A la Lola li he fet molt el ludi tant més que físicament és un *Tardós* ben definit; als que s'assembla més és al germà de l'Elisabet, l'Albert i a sa mare. En general tingui un bon moment oportú haig de tractar de arqueomatitzar el principi dietètic d'aquests elei fisiològics.

La totalitat dels que han rebut comi la nit, el conifer el pes, han estat extraordinàriament sorpresos.

Dissabte, 16 de maig.

Aquest mati heu tornat a la Clínica la Delsa i jo. Heu tibat mare i fill en perfecte estat a part del dolor de ventre normal de la mare. Després d'èster una estanga allí heu tornat a marxar a fer gestions - principalment al Registre Civil - a fer comptes i a anunciar la mare a d'altres amitats. Després a dinar, la neug ha fet una bona migdiada i altre cop cap a la Clínica. Mentrestant heig arribat la Tig & Servici tota contenta - com promet - de tenir un net tan magnífic i tan... *Françès*. Durant una part de la tarda me he quedat a la Clínica i una altra

part la Dolça i jo, amb la "Dolça", com sempre, hem
contingut font encàrrecs i començant la nit a a-
nys. Finalment hem retornat a la Clínica on en
hem quedat fins a la fi del paper de l'El. Hem
vist ^{amb} ~~amb~~ també el nen el qual és confus
que el seu "topoi" i tip i tot no volia deixar el pit
de sa mare.

Dimenge, 17 de maig.

Mati i tarda hem anat a la Clínica a veure mare
i fill el qual continuen bé. Durant el mati n'he
apropiat per filmar ultra el nen i la mare, la
directora de la Clínica i els seus assistents. Hem fet
un petit esmorzar com si ella, tot portaria el con-
nat a sa mare per veure de la seva neixença.
Finalment he filmat la infermera mencionada que
li portava el menjar.

Per la tarda hi havia cambra plena novis amb
la família. De regala aquesta vegada no rec puc ve-
l'agi tant com per la Dolça, principalment
perquè s'animat i s'han anat dilatant. De
moment jo he ofert un nen de flor a la mare,
la tia un mariposa retallat a la seva filla,
la Franque un nen de flor i la Maria-Rosa (la
miga de la meua germana) un artístic i original capsa
de paravent. He oblidat de recollir el regal de la
Lola d'Horta: un sjerri molt bonic pel nen. La Jo-
canda ha demanat que podia oferir-li que no tinguis
qui tinguis amb ella de la Dolça. Li he dit l'El
que temo de tot i que no pot res de moment, deixant-
ho, ni té el gust, per què perquè un que era,
o sigui què l'agi de debut i estudis.

Dilluns, 18 de maig.

Mati i tarda a la Clínica a veure mare i fill
el qual continuen bé. La resta del dia fent gestions
relacionades amb la neixença.

Dimarts, 19 d' maig.

Aquest matí el diari local "La Barceloneta" i "Nidi Libe" publicuen el darrer butlletí de poèemes de la ciutat on hi figura el nostre Stell. El matí a mitj, el primer dels dos diaris s'elementat, publica un article inspirat pel nom que li hem donat. El propi parat diumenge, a l'aver a comprar el diari veig tobar un dels redactors amic meu i vorem parlar de fill. Ell, n'hi està catat, dia que encara no val tenir fill. El veure el nostra Dolça es va meravellar que estigués tan prietós esperant-me i, naturalment, varem venir a parlar del que acaba de veïr a casa nostra. La qüestió del nom li intriga i li plaquí i m'annuncià que en fariq un "75 èpo." En efecte, avui ho portit. Ho ha està malament.

Les gestions relacionades amb la veïença ja estan acabades. A mi acabo també el meu permís de paternitat i demà torno a reprendre el treball.

Aquesta tarda hem anat la Dolça, la Lola i jo a la Clínica. Abans hem passat a una altra clínica a veure la Maria-Rosa, una amiga de la nova germana, la qual ha estat operada inesperadament de l'opitidip.

El nostre dos éssos estimats van bé. Durant la meua visita del matí hi tingut en Mell una estora en els meus braços. Maria encanuat fig un moment i pres quasi el doble de la ràció que li corresponia. Es confirma, doncs, que continueu essent tub digestiu de primer ordre.

Dimecres, 20 d' maig. (ahir)

El Joffe i la Rota han enviat a veure l'Éli i el nen a la Clínica i li han portat un regalot molt bonic: un cobert cam i que regala Mme Marden a la Dolça, un altre inclús en qüestió.

Mare i fill continueu bé.

La Germaine i en Marcel també li han anat portant un ram de flor a la mare.

Dijous, 21 de maig.

En Bontemps el meu cap de "laboratoire" m'ha dit, poc abans de dinar, que la seva muller havia anat a veure d'Éli i el ven a la Clinica. És l'Esperita, el migra, el l'anyer jo a veure. El meu ho ha confirmat i l'Éli afirmant que li havia portat un ramell de clavells. Com digui que la filla d'en Jofre, la Marçote, m'hi ha portat un altre en talaç ja cinc ramells que ha rebut, constantment doncs, ha tingut i tindrà encara fins a la setmana, flors fresques en la cambra.

Divendres, 22 de maig.

Mati i tard i com cada dia he anat a veure els meus dos ícers estimats a la Clinica. Amb els continuen bé malgrat les fortes calor i estades d'aquests dies 31ra a l'ombra.

Dissabte, 23 de maig.

En el curs de la nitja visita matinal a la dona i el meu aquesta m'ha assabentat que durant dos dies en real la guanyat pel degut, segons se'n va a que durant el temps preterit per la manca, unguell molta més, tot de la que necessita en la nitja, veu en té en molta abundància; l'excés d'alimentació doncs, no el deixaria engrisar i voldria ara reduir a la meitat el temps de la manja.

Un dels obsequis que puc en la plaça ha estat el que ha portat l'antiga veïna de Gavi Mre Priot: no perquè és original i bonic (una ovelleta de cantó, així) sinó pel gest espontani, malgrat que no li havien anunciat encara la notícia, ho ha fet pel veí veïnes, el qual treballa en el seu meu Gavi i té una susceptibilitat ja anat a la Clinica amb el regalet en qüestió.

Demà, si no hi ha res de nou, demanaré a Mre Colippon de deixar partir demà-passat la

partera i el nen a fi que dels dos dies i mig de festa que tinc en pugni ja passés amb el fillenc, tot a casa.

Diumenge, 24 de maig.

La delicia i la festa són manifestes a la platja amb la família Joffre. Es acaba de conduir a l'estació de l'Esplanada, on, abans de moure el tren, la neua ha vist per primera vegada una desfilada de soldats, s'ha gaudit tot meravellada amb el dit a la boca.

Tornant a l'hora de dinar he estat a la Clínica i per la tarda, després d'haver parlat a veure la Maria-Rosa, a l'altre Clínica, he anat a veure la mare i el fill amb un taxi. Estem, sempre, tot a casa contents i felixos.

Dimarts, 26 de maig.

Amb veig estar tot el dia treballant per casa i no veig tenir temps ni d'escriure uns mots en aquestes pàgines. De tot manera, no hi ha gran cosa per dir. Tot va bé, menys la calor; massa.

Aquest matí han arribat, a la fi! la participació de la impensa d'un vell que hem fet per a Barcelona. Estem molt bé; únicament que s'han permès de posar accents en el text (en francès) i inclús escriure "ville" alloc de "village", es lleugers, doncs, "ville de Treilly" alloc de "village". Han dit de veure que era jo el que havia escrit i fent la nova recomanació de no tocar res i de transcriure-ho íntegrament, han fet els "Zavis". Menys mal que no hi ha gran cosa a aquest mateix paper ja les se trames als destinataris interessats.

Dimars, 27 d'unaig.

Aquest moti ja se rebut les primers felicitacions per la originalitat de la nostra participació de noies. No cal dir que veí a França tot i que se d'un model absolutament inèdit, ha rebut d'ésser apreciat per la totalitat dels que l'ha rebut. Es tracta d'un llibre d'artelineu rosa, de format minúscul i de 8 pàgines en les quals, tota a cada dibuix simbòlic, el nou-nat mateix, fa la seva presentació, la del seu pare, el seu nom, on se basant, on s'hibita, quant germans té i qui són els seus avis. Val a dir que el dit llibre està concebut pel simbolisme dels dibuixos, per tal de que el nou-nat expliqui que ha estat batejat i inscrit. Com sigui que no veia ni una cosa ni l'altra se hagué d'adaptar tot el text als dibuixos a la millor manera possible.

Dijous, 28 d'unaig.

En vell no veia com la dolça en qüestió a dormir i de tranquil·litat. La veia, en estant molalta, no ens ha fet passar mai no dels ni una nit en blanc sinó ni tampoc una hora. En canvi, en vell, aquesta nit passada, ens ha impedit de dormir fins a mitj de huija nit, o sigui més de dues hores tenint en compte que ens llevo a les 6 del matí. El moti no tenia son i volia que tinguéssim la llum encesa i uní unera, que l'agaféssim en els braços.

Dimecres, 29 d'unaig.

Aquesta nit ha anat millor; en vell ha dormit bé. Ella, però, ja vist que veia de dia i de nit, mitj difícil de fer dormir que la dolça.

Aquest vespre se decidí d'anar per primera vegada a la reunió del 'Espa. Club'.

Dillabte, 30 de maig.

Avui, quan vau arribar, prop de la dotze, a la reunió del "Copa-Club" en real no dormim encara i la cosa dura una hora més aproximadament. Tant és així que hem pensat en quins podien ésser les causes de la perturbació del zel comú. Després de vòries suposicions sense resultat anem d'arribar a veure de porar-li el moter matola; del cotxe de diu en el qual passa la majoria de les hores. Et tracta que el matola d'apuest cotxe és més dur que el del cotxe i, a la millor, el canvi no li pla. Ja veurem el que donarà. Vol a dir tanmateix que potser hi ha un altre factor: és una mica de còlic i potser així li dona una mica de mal de ventre, unitatèrno no obstant, pu durant el dia dormim força bé, amb corall i tot - hi ha no tan bé com durant la dolça - i durant la nit la primera part és dolenta i finalment, potser vençut per la fatiga, ventem profundament.

Dimecres, 31 de maig del 1953.

Sembla que la nit passada en real no ha fet tant la "serenada" i podria forsa hi ésser a que ha trobat el "moter" més que durant el dia. Ja veurem si serà veritat. Etic scrivint aquestes ratelles per abans d'anar a dormir i tinc una mica de por que no em deixi descansar.

El dia d'arribar d'he portat treballant encara en uns diverts de cosa. Hem tingut un invitat a dinar i per la tarda se feren el neu, la dolça, la mare i la Lola. També hem fet un pte. finalment se fet cine per la Lola i la Maria-Rosa.

En general no etic content del treball que se fet aquest dos dies de festa; hagués volgut per més.

Dilluns, 1er de juny del 1953.

Aquesta nit ha estat la pitjor que mai he fet passar un vell. Tant d'així que permetes almenys que no tot no terminem, l'Elí ha decidit que la nit propera el portarà en el sofà del menjador; així també, la Delça, la Lola i jo podrem descansar a dalt i demà podrem estar disposats mentre ella descomura.

Dimarts, 2 de juny.

Aquesta nit ha estat la més calenta de tot; en Bell ha dormit constantment i de consciència va mare inclús; els altres no ho cal dir.

Peter, en definitiva resultarà que el meu no plora per capici durant uns hores a la nit; en primer lloc el canvi del context al llit pot distorbir-lo molt certament i impedir-li el seu requit si no pot adormir-se tan de pressa com voldria. I ja que no pot adormir-se? Perquè sembla que li està sortint, ja, almenys, una dent.

Aquesta precocitat em recorda que també ha nascut entre de "fontanelles". Val a dir, però, que la Delça nasqué igualment així i fins i tot encara amb les dents més dures que ell.

Dimecres, 3 de juny.

Una altra nit calenta passada per en Bell i de consuegiment per tot el de casa. Malgrat això no suposa que les dents s'quedem més vives a l'origen del seu requit parlat.

Aquesta tarda hem acabat el film amb la "Vespa" i el meu en el cotxe. Dilluns vaig filmar-me jo amb en Bell als braços voltats de la Delça i del meu cosinet Lugi. També varem fer fotos amb la "Vespa", la Lola i la Delça. L'escritor encara no l'heig ni filmat ni fotografat.

Avui hem rebut una nova carta de Berce-
lona junt amb una foto del meu pare acam-
panyat de la meua neboda Maria-Rosa. També
està bé. És un interessant però, és que el meu
pare ha tobat treball de professor en una acadè-
mia de St. Andreu, i més aviat, és el tan el
que li ha tobat. L'ofertat és que hi hagi de moure
només guanyant 700 pts. (1.000 el proper curs) i
tindrà a casa i podrà ajudar més.

Dijous, 4 de juny.

La Maria-Rosa va dir, quan vingué a veure
en Nell a la Clínica, que ja hi veia. Llavors no ho
sobria veure, en canvi desde ja té o quatre dies,
poter veure si que és veritat. En tot cas avui jo he volgut
veure si veig el moviment com els altres supo-
sarem i, efectivament, ha tobat el moviment de
la meua dreta a espurra i veu-verte.

De riure ho ha fet ja moltes vegades dormint
- la 7a als dos o tres dies de vida - i sembla que una
vegada inclús despert. Ting, tot, vida a vegades
d'una manera que sembla que vulgui moure
ja molt.

Com que tot això però, no és necessari, que
el manifesti tan de pressa, reconecem que no se
l'empenyi en ve'l porci en res. Ja tindrà temps
de manifestar-se espontàniament ni a ell li plau.

Dijous, 5 de juny.

Avui i'El: ha portat en Nell a la Clínica per
provar-lo i ha resultat que el braç que està a casa no és
guanyat ni en sol gran de pes. Els canys sembla
que cal canviar-ly en el fet de que mena massa;
els son canellat, doncs, de llegar una pesa-nens i
no tripar-li manua més del compte.

Hem rebut un bonic regal de la meua per en
Nell; una encaix d'abric amb caputxo, d'aquests
temps que durà bé per la propera tardor.

Dilluns, 6 de juny. ^{anota}

Com que demà no se treballarà que se aprofitar el matí per fer alguns encàrrecs el més important dels quals era llegar un pes. Lubi; se tingut la sort d'agafar-ne un de completament nou, joves, que l'ha estrenat.

Per la tarda se anà a condir la Pola a casa dels seus padrins a ~~Reus~~ Prontignay.

Dimenge, 7 de juny.

He passat tot el dia treballant diuissament a casa. Estic força satisfet perquè a la fi se la finalada i malgrat la visita dels Castagné, se fit el que, a grans llucies, en faria proposat.

En veure la tornada a començar a guanyar una mica de pes. Amb el control diari del meu pes i el de les seves màquines, podreu observar-lo millor.

La dolça mare, Phariq juzat tant amb 4 mesos com dels que tenim el seu germà a casa. Una unitat tot el que se unió fa amb el noi; se consegüent fa un graner de l'unió, 4 unió que s'embuteixen, 4 se roter, dormir, consola. etc., etc. 7 de l'air que les pesa inclis...

Dilluns, 15 de juny

Demà fa un mes que se nasent el seu. La prova d'aquest punt se elouat com repellet un augment de pes de 200 grs. durant dos dies. La una fembra jove normal - sense estar molt - se tenim en compte que seria tingut diuissament abans d'expansió de dos dies i mig; tot a començament d'expansió. Tenint en compte, com digui que el mes de la seva vida sempre encara se maneguen 200 grs. per atropar el pes inicial, acobem a dividir (el mig dia) de partit lo al unió per tal que dictamben.

Abans a la tardy vorem anar de visita a casa Briot. En veure va dormir tot la tardy i després a mitja nit encara no havia agafat el 700.

(1) i que els grossos a la creixença són més lents a disminuir.

A l'arribar a casa a la tarda l'Elisabet rebut tot
 contenta de la seva visita al metge. Aquest ha trobat que
 el nen no pot ésser millor i encara que unes set
 4.700 gr. com veiem, no seria res d'anormal; en
 canvi de l'opúscul pes és 4.950 gr. que pesa en
 realitat pesat pel metge. A més a més, el seu es-
 tat general, constitució, etc. diu que excel·lent.
 Ha felicitat a la mare i li ha donat les gràcies
 per l'atenció que varen tenir d'enviar-li una
 participació de naixença, la qual, com la tota-
 litat de tot el que ens ho han dit, l'ha trobat
 molt bonic i original.

Ahí, mentre estava de visita varen venir a
 veure'ns els Mendon. Varen portar un ram de flors i
 un mot.

Dimarts 16 de juny.

Quint vaig anar a fer una a la Clínica
 "de l'Elisabet" pel tal de veure i veïssim la directora, 4
 dels assistents i la infermera mecànica que
 vaig fer. Els li va agradar molt i li
 vaig fer en pensar quats regals. Vaig en-
 pleter la vetllada amb l'altre fill i amb la
 bebè comença. Finalment Mademoiselle Platip-
 pou invità els assistents a veure els regals. Ha-
 vim de veure també l'Elisabet i els regals de
 la seva mare de la tarda.

Dimecres, 19 de juny.

Madame Michel, una veïna, ha vingut a veure
 el nen i li ha portat un bonic regal.

Poia una per demanar. La seva mare sempre
 gaudeix unes quantes. En l'Elisabet va portar molts regals.
 ment i els regals li costa d'obrir-los també per-
 que regularment...

3824

Dissabte, 20 de juny.

Aquesta nit a la una a la matinalada (hora primera):
 o sigui desit a 4 i mit (hora a Washington) foren electo-
 untat dos innocents, els herais de Montevideo,
 el jove notariomari jueu Rosenberg (tenim la tanga).

Aquesta doble suprencia recorde la de Sacco i
 Vanzetti que també tingueri elor als E.E.U.U. i a la
 vidada a tenir una suprencia molt casuista
 unura que aquells. Dic que han ostantinat
 dos herais perquè han tingut, durant un de dies
 anys que han vitut en condicions a mort, una
 actitud molt digna declarant-se sempre inno-
 cent del crim que es'q' acusava (espionatge
 atòmic denunciats pel germanà d'ella) i fins al
 darrer minut procedint a l'aprencia podim vol-
 ver-se si i Augustin declarat culpable. En efecte,
 el ministre de "Justicia" nordamericana havia portat
 el aparatge fins a instal·lar una línia telefònica
 directa del la Sala d'aprencia fins al seu des-
 gats per donar-los la possibilitat de declarar-
 se culpables. El general-president Eisenhower ha re-
 nat venir regular el dretos recuents en gràcia i
 is el seu govern el que ha fet anul·lar el plebiscit
 d'aprencia que havia autoritat legalment un
 jutge del Tribunal Suprem que no tenia la
 condicencia tanquib-la. Esp. la pudria i violacien
 han estat tant que la condicencia mundial
 n'ha aixecat i moltes personalitat de tot el
 opiniem, de tot el poble havim demanat una
 gràcia i revisió de procs. Repetiu que tunc el
 canvicio de que aquesta doble aprencia portari
 una i que el que l'han fet perpetrar els genera-
 lions futurs i fins i tot present potes el cobri-
 ran d'aprencia: el canvi del Rosenberg roman
 deuna uns herais venent.

Dimecres, 21 de juny.

Molt més podria afegir relatiu a l'aprencia del

Nouberg. Paris, pro, tousmunié intégument el teste
 d'un ultimatum telegraphique signat pel Français Mau-
 riac, Gabriel Morel, Pierre Couët i Andrei Aras
 tamié el general president Etienne Souver:

"Par rappelés à l'instant de vote de l'union su-
 périeure, que la France entiere a demandé la grâ-
 des époux Nouberg par la voie de l'Eglise catholi-
 que, (Cardinaux, Teltin, Gerlier, Roques, Soliège)
 Synode, Eglise Reformer, Rabbinate français, tout cen-
 tés syndicaux, représentant de tous partis politiques,
 grands journaux de toute opinions, membres de l'Insti-
 tut, grands écrivains, artistes, savants, juristes,
 Fédération de sports, Anciens Combattants, Ligue des Droits
 de l'Homme, Conseils Municipaux, Ville de Paris et une
 amitié du peuple boulangériste."

Dillens, 22 de jany

Ami, a les 5 retencions, un vell ha fet el pri-
 mer soumission a sa mare, espontaneamente, car
 pitet el nostre principi de no reprovar-los, mai
 hem insistit per fixer la seva atencio en nos.
 Sin que després del soumission ha intentat modular
 nos com si volgués parlar. Ben content d'a-
 quets bons intent.

Dillens, 23 de jany.

A partir de demà comença 4 mesos vacances
 d'anyany. No un time gain: 10 dies tot
 comptat. L'any que ve veu que ja tindré
 tot el 24 dies obrables com i de regle a l'URCAM.
 Aquests deu dies de descanç es penta passar
 treballant en un projecte d'oscular i en l'obra
 en curs. Tot això si el meu germà del si no em
 fixa sobre el un possible riatge el qual determi-
 naria el dia de la festa de ubanyença el un vell,
 la qual encara hem de celebrar.
 Ami hem tingut la Yolanda a dinar.

Dimecres, 24 de juny.

Aquest matí, per primera vegada, en Nell s'ha posat a riure tot sol, després d'haver marxat. Seria curiós de poder comparar cada una dels fets nous del nen als materials fets per la mare en el seu temps per saber on és quin i el més proper. Sembla tanmateix que la precocitat és a favor del net; no obstant, no s'aguardaria poder comparar...

El que és formidable són els not que fa; són tan forts i zorrolots que quan els fa en el moment que està a punt d'adormir-se, és fa per a ell mateix i es desporta zorrolat! Es pot ben bé dir que nota i feta com un carreter...

Dijous, 25 de juny.

Avui s'a més que en Nell ha rigut espontàniament. M'ha rigut i m'ha parlat, a la seva manera... M'ha fet molta gràcia però no se valgut explotar aquesta tal i com a experimentant-lo a continuar rient; ja tindrà temps de parlar si continueix amb el seu curs, i no cal a dir que s'era desenvolupant de manera esplèndida.

Dilluns, 29 de juny.

És una veritable fantasia la que ha agafat la dolça - d'ada que dormim en Nell - en valguer fer dormir, malla, canviar de roba; etc. el nen i, gos i gat. El passa una bona part de la seva hora jo sol punt llet per aquestes jugues, portant-lo pes de roba, canviant-lo perquè, bé ella, que s'an feta cura o pipi. Arriba inclús a prendre soldes, voltes i garteres del nen per portar-lo - i be - a la seva bestiola - jo guiny. Tanca, a més a més, finestres i balcons - quan s'obrim per deixar entrar la fusió - per tal de que pugui dormir i no tingui moltes... El que continueix veure saber interpretar és sempre la tanta sollicitud pel gos, i el gat i no fa cas dels nins i nines que té. És rar que pugui amb aquestes

juguets; la arribat inclús a treure del seu objecte la miga més gran i hi posa regularment gos i gat junt. Si l'ós el igual hi entra tot just. Si fes simpòs durs que ha nascut en vell diria que és una manifestació de gelosia, però ja fa temps que ho fa. És veritat, tanmateix que està una molt tota classe de bibles, ni hi ha el que hi o la Riu. gent a casa: gos, gat, paelines, més d'una vegada l'hi ha matat passadys. Què potser és fruit d'una reacció a renjansa perquè les bibles en qüestió no es deixen fer tot el que ella voldria.

He treballat durant tot el matí al despatx de tot. Quan he baixat per dinar en vell ha acabat de fer i satisfet estava després i tranquil gilat en el objecte el qual venia de bressol durant el dia. M'he posat davant d'ell a contemplar-lo sense dir-li res. Quan tot seguit s'ha donat compte de la meua presència, ha intentat parlar-me i finalment m'ha toureguet més que jo fes el meu gest. Aquest comportament propi d'un infant de tres mesos quan encara no es pot ni un i mig fa pensar que ja en té res. quasi i que reconeix igualment sa mare, un el que m'ha fet venir a ella ho ha fet ja varies vegades a l'Éli.

La dolça continua endiablada amb les besties. No contenta encara de fer dormir les que té en juguet, acaba ara de pujar una revista nova on hi ha un estudi sobre els amoniacals, saculant per li cal giter les bibles fotogràfades, en regons ella tenen fred...

Dijous, 30 de juny del 1953.

En vell ja no dormia esporàdicament ni d'una manera espontània amb qualsevol motiu i tenia cap agent inductor. Dormia tot pel quepú està content, inclús sense haver manat un ho ha fet a aquest motiu. A més a més té consciència de quan està pel. Aquest motiu igualment es veu que s'ha vig després tot i no dir res. Quan l'Éli i jo hem entrat en la cambra, també venim perquè les baranes del bressol

li impedien, en la vidat amb un del seus "púts" característics. Quan tení auct el seu costat i li hem tret el mosquiter ens fa pet la gran riallada.

Avit, després d'una mandada, estava mig endarmit quan es feu un pet enorme; el soroll li feu por a ell mateix i es despertà tot sobresaltat. És a dir que no solament l'insurta el soroll dels seus nos, sinó també el dels seus pets.

Dimecres, 1er de juliol del 1958.

Com veig que ningú de la meua família de Barcelona podrà estar present per la festa d'existència d'en Nell, hem decidit de no esperar més i de celebrar aquesta el 22 prop. vinent.

Dijous, 3 de juliol.

Demà tornem a emprendre el treball nou de matí, però, per tractar-se de dissabte, si no hagués estat que en Bontany té la família al seu poble i que fa 15 dies que no l'ha vista, hagués pogut començar el dilluny prop. vinent de demà. Però estant així no hi volgut ni demanar-li ni demanar-ho, car no sabem ni res de la ciutat, tant me fa anar-li demà al cubi com no, tant me fa així perquè permet a ell (en Bontany) de partir aquesta tard a l'hotel de demà a la tarda.

Tot com previst se unirà el temps sense cap agraïr, però, avançar quise en l'obra en projecte, car una vegada (tots nous) dificultat. És tot l'entusiasme i content perquè una que una vegada també, milloro el tel. projecte.

Dimecres 5 de juliol.

Avit o millor dit avit per la tarda, veig anar a continuar amb la "vepa" la meua i la colga la d'orian on hi restarem fins al dijous prop. vinent. És la 7ª vegada que faig una sortida amb

tres places; la magnissa va estar bé llavat la bu-
gia la qual se l'agut de carregar aquest matí per
determinar a cast.

Tornem, doncs, a estar vells, únicament que
era tenir el vey. Disi: 'tat, però, sentim la fe-
ta de la neug, menys mal que la reparació no
s'era llarg. El que fem nos més gran s' que
se tingat de menyor mig d'ensagat perquè
ello, nos estava gaire embatada per quèter. H.
Dici que em soy gran perquè, en urta manera,
l'he ensagat.

Dimecres, 12 de juliol.

Avui hem celebrat la majoria d'edat
dell, tal com havien decidit després de
la impossibilitat de la participació del Tau
o de qualsevol altre membre de la nova
família de Barcelona.

No poguem haver-hi mingü de la ditx
família nova en estat d'acord en que
hi estat la del joffe completa, i a dir, amb
la presència de la Rosa. La tia de Servian
Gavia insistit per tal que tornéssim a ésser
amig. Com veigü que no podia tenir
la nova família directa se estat d'a-
cord en que hi haigü la de l'Escifabell
(en el cas de la Rosa) perquè, en el cas
de el seu morir la perdria. Et ve-
guet, un volty posterior hi perdria. La
dos anys i mig després, tant més amb
motiu d'un moviment com el
la majoria d'edat dell, la qual
era feia possible la reunió de tot
la família vivida a la nova dona.
En realitat tota no, car per això man-
cava el germà gran d'ell i la seva
dona. Aquest és un poca-arganya
el meu sentit i poter inell, quel-
com mi - praxija i gelria -

emers uni. També, amb un cert
 d'una tal indecència, haqui con-
 et en que vingui a una 2ª divi-
 estat compatible amb la presència de la
 tra, o sigui a la unió del Salvador.
 Com que ella no ho ha volgut le refe-
 rit donar satisfacció a la unió un-
 oviat que al fill. 7 d'ara s'ha
 celebrat la festa amb les juntes jo-
 re (completa) Lorrion (completa) la
 nova germania i la nova unió. Quan
 Nova la Islande (el seu grup a dir que
 no ha pogut venir per participar a una
 festa de escala nova) i notevolment
 noveltat. L'apart ha estat molt abun-
 dant, i collit i bo i s'ha comprat de
 la manera reglament i Operativa (etc)
 Entenent (mant plat (cinc) i plats
 (quatre). La beguda ven a qualsevol i
 noveltat. A tot el plat ha quedat per aca-
 bar l'últim inclinat i l'hem in-
 dicit com a beguda, tra botell de la qual
 han quedat per a tenir i noveltat
 quisió en total. En resum, doncs, una
 bona festa de celebració de la unió
 d'au bell, el qual - com quisió de la
 la belga - notevolment, no n'ha pt in-
 cas i ha continuat moment regular-
 ment en el seu grup i restant intelli-
 ble a tot el nivell que s'ha fet enten-
 der. El que no s'ha pt s'ha ballat com
 l'altre vegada, la Islande havia d'empor-
 tar-se la unió al port i balneari i l'ib-
 tin d'altres anava a anovar. Per altra
 part, la nova germania i la nova unió
 s'han d'au a una una noveltat.
 Dijo' la pt que tot la juntes ha mar-
 nat al cap. després i una que el temps
 està a favor, la diada s'ha acabat dijós,
 sense ni poder per cinc com tenia

la intenció de fer un film en color.
 La Campi ha portat el seu regal a un vell,
 (un pla plat terrós molt bonic) Pla Inca. Ara un
 regon (un "noujoro") i ambdues juntes un
 ramell de flors. La Yolanda Bambi ha portat
 un ramell de flors. Oblidava d'afegir que
 l'altre dia la Manrique li va oferir un
 nou present (un joc de lit brodat a mà).

Dilluns, 13 de juliol.

Avui faig el "pont" car demà és la festa nacio-
 nal francesa i, ni fa bo, anirem a la platja. A-
 quest "pont" hem permès de fer 3/4 dia de posta i me'q
 treballar i ni no heguis estat sol al laboratori. El direc-
 tor adjunt Quironil em digué que ni no m'ab-
 rentaria de la ciutat li seria agradable que sentís
 el labo el distorb el moti i així ho vaig fer.

Passe el dia sent curt a casa treballant
 principalment en l'obra que tinc ^{ent} en curs.

Dimenge, 19 de juliol del 1952.

Aquesta és una recorda, primer que tot, la de
 l'ascendiment militar-jurista spanyol del
 1926, la conspiciència del qual encara surt
 deien aquesta gloria i tristesa de l'autoritat
 per haver en la via de la d'engany.

Estem preparats per anar a la platja
 en quant es desvetllin els infants i s'elli
 en comptem passar la tarda fins a la pri-
 mera pujada del sol.

Hi hauran amb diners portat i d'heu
 si li va tober molt bé. Suprem que avui
 també li plaurà. Per que fa referència a la
 Danya també era la platja li interista més
 que abans.

Demont la setmana han vingut a ven-
 nus la Nick i els Georgs els quals estan passant
 la vacances a casa me pare. Ahir ens ven-

quan a venir pells d'eur etapa, per anar
 balla dalt. Dimeuys que ve venen a veper
 a veig.

Dilluns, 20 de juliol.

A la fi s'obert una llarguissima carta
 d'en Pelon Vilar! A començament d'any
 m'envia la seua felicitació d'circumstàncies
 i la seua nova adreça i un document no-
 més te confirmar-li n' podia servir
 a la mateixa adreça. Li vaig contestar força
 suauement i finalment s'ha decidit a es-
 cribir-me al rebre la nostra participació de
 naixença.

El seu silenci - que troeta d'expressió
 li correspon i és evitable però n'explicable.
 A mi em posa ara un problema seu.
 Clont al nu: elvino. Li una esta pròsopi-
 ca. I per això cal trobar el temps material
 i l'esperit addient, la qual cosa, en aquest
 petit món, no es reuneixen però fa-
 cilment. Tanmateix este veig que no
 trigareu tant com el vius simplement
 no tant temps.

Dijous, 20 de juliol del 1953.

No tinc temps ni d'escriure en aquestes
 pàgines! El meu comentari massa d'ora;
 a més de la meua hora que tinc en penes.
 Ten just de fer el camp diari, de dinar
 i de llegir el diari. Pel veig, quan arri-
 bo, a la nit, s'obert una relació quasi
 contínuament fins a l'ora de veper. És la
 vent copat la ciutadania en atenuar una est-
 na i fins a l'ora d'anar a dormir tracte,
 quan que, de llegir altre cos que el diari.

Eugeny, per veure si l'art m'acapanava meyll,
 vaig decidir de no fer cap cultura d'estiu prou.
 T'hi deixis cultiu de l'art. M'he donat compte
 però que la difusió no s'ha guinada, un malgrat
 i tractar. a la col·lecció de l'art, i el regar. i i
 després entencover. i si no veig que univier de
 ut. Mentrestant a l'art present un temps que
 podria ser per un l'obra nova que el be.
 nefici sigui intencionalment haure de pagar l'art-
 qua; no hi quedo en el temps que hi passa i
 hi puc tenir el meu universitat i veure
 que sempre hi ha qualcuna per fer.
 En vint d'agosta nova experientia, i d'any
 que ve, si a tan aviat, univier per i cultiu
 d'art i de primaver i durant el set de
 la calor no hi fer de (a l'art), d'any des.
 començar la obra fins a la tardor.

Tal com estava pensat univier a ve-
 per la vida en fang, d'any impact i en Coco.
 Quin treball! univier a tiguera relativ.
 ment quiet a tany i univier els veig per
 vine. D'altre part de tany a la vintat
 per esculptat i en univier que aviat.
 fins i d'any que ve a veure i a tany.

D'altre part de tany a la vintat
 a veure el muntge pel ven. Segons de univier
 tany dubt de que no univier d'any univier
 i per estar tranquil univier a tany. Co.
 D'altre i va veure de univier en el ven no
 pot omnia univier i no hi ha absolutament
 res per fer. hi univier univier com univier
 fent.

De col muntge univier a veure la univier
 germana i després a començar una univier
 a la univier i univier a la univier.

Dimanche no univier univier de l'art.
 Per la tanta univier per una univier de univier
 colors amb la univier i univier el univier
 de fotos en univier. Tot i que univier hi i univier
 alguns una univier univier.

El 27 de juny prop. partec vauz ambier el triple projecte d'escrites. Amb una carta datada del 27 del corrent me' auzere me'upcio. Din el director que cone' l'egit "amb interu' aquest tra projecte et en continuem l'examem". Apegeix que "tenim ides comuns sobre cert punt." Ja venim el qui en resultara a la fi de l'estudi.

Dissabte, 1er d'agost del 1953.

Aquesta tarda hem fet cine (filmat) amb el nen i la mare i la Delta i los veïnes. També hem fet noves fotos perquè lo de l'últim corret est' estar fora hi' tot, en l'ell no es ven gaire hi' perquè está per de massa lluny. Encara que l'operell que tenim no permet de fer grans cos d'aprop, hem provat de fer-ne de mit' aprop.

Dijous, 6 d'agost

Ambi el nen ha modulad, per primera vegada el mot "mare" i ha agafat, per primera vegada també, un objecte: la china que la Delta li' ofrig. Per ambtes cos está massa enansat i no volem insistir per tal que apeteixi ambdós fetts.

Altra altra cosa que hem constatat fa ja un dia es que ja no plora com un bebi sino' com un infant més granat.

El temps just m'ha impidit de regalar en el seu temps la marxa de la sola cap a casa delq. Pontí la nit de dimarts a dimens prop. partec. hi' venim donar deu mil francs per tal de que el donis a la mare. La sola havia arribat de l'ovian on hi' passà una quinzena de dia. Estem content de que hagi vingut i content tamé de tornar a estar sol.

Ambi ha vingut a veure'ns la Solange i el seu promis. Ha portat un regal pel

meu, un gosset de conreu molt original i bo-
nic.

Dissabte, 8 d'agost del 1952.

Avui et pot dir que celebrem el meu 37:è aniversari. Punt exacte. Ho especialment hem fet un àpat extraordinari amb caragol, a la pretesca. Els invitats van el meu cap de laboratori, esposa i company. Com tot els paquets que fins ara els se invitats a menjar caragol fet així, els han agradat molt. El sobretot la ha servit fins a un ris de la taula en animada i amable conversació.

Diumenge, 9 d'agost del 1952.

Ha quats dies que no rebem el diari perquè careus està en vaga. A més a més dels carers hi ha o hi ha haurà aquesta setmana vagues en els ferroviaris, serveis públics, gas, electricitat, mines, etc., i en la nostra religió ridicola, una vaga i gran acció camperola contra la política viciosa del govern. Aquesta acció ha consistit, ambdós vegades, en l'oblitació total de la circulació, a través per mitjà de barricades (durant 6 hores). El govern, après la vaga va regalar l'acció intentat per acabar l'acció fent una rehabilitació moral de força política; davant, però, de l'estat d'ànim de la regió no va intentar cap acció represiva d'emergència tant més quan el Comitè viciós, oblidat i inútil per tal de que tot els camperols evitessin la provocació i la violència.

Com deia, doncs, no tenint notícies de pretesca, aquest matí se esollat els impressions radicals franceses. Han radiat que en el diàleg promunciat per Malenkov davant del Soviet Suprem aquest ha anunciat que la U.R.S.S. tenia la

bomba H i reafirmat que la coexistència paci-
 fica és possible entre el socialisme i el capitalis-
 me. La qüestió de la bomba d'hidrogen és veu
 que ha fet una impressió en el camp capitalista,
 tan potències com quan en el 1947, el Molotov a-
 nuncià que l'U.R.S.S. posseïa la bomba atòmica. És veu,
 pel que fa referència a l'energia nuclear, que
 la Unió Soviètica va fer tota la campanya que
 necessitaven els E.E.U.U. amb els aliats occiden-
 tals fins el 1945 ó 46; és a dir, que amb un any
 i mig o dos de retard va arribant als mateixos
 objectius i fins i tot potser - en l'energia atòmica
 sembla així - amb millors resultats i ef-
 ussament d'energia que sovien pass els Estats Units,
 els quals ara treballen sols treballant per la Gran
 Bretanya, treballant pel seu compte, fa uns anys
 atopa la seva primera - i sembla porta-bom-
 ba en els desert d'Australia. En resum, com
 han declarat sempre els experts serens, els proble-
 mes de l'energia nuclear, és una qüestió de
 mitjans tècnics i econòmics que tot país pot
 realitzar amb eficiència, diners i temps. El can-
 tatge americà sobre el secret atòmic pri-
 mer i l'hidrogenic després era un "bluf" en el
 qual veuen ja no hi veuen ningú.

Altir veig acabar de llegir un llibre molt
 interessant dels pares de Pauline Jones, les idees del
 qual (llibre) era plenes perquè, en l'escassa car-
 reres a concepcions que jo tenia sobre el pro-
 blema de l'alimentació dels infants, però que no
 estava veuen-hi molta prou en un aprenentís
 total amb la generalment adreça. És tracta que,
 en general, els infants estan tot sobrealimentats
 - i els liberals molt més -. Aquesta sobrealiment-
 tació massiva fa infants infants posteriorment per-
 que s'aprecien quats com a besties de sacrifici,
 però fisiològicament i psicològicament fa els
 grans humans i fets fatigats, fobles, incapaces
 a defensar-se per si sol, causa la més gran ma-
 laltia infecciosa, desequilibrats a més a més preu.

lògicament. En una paraula, que el resultat d'aquesta sobreabundància intensiva duren com a mínim fins a la pubertat i per molt tota la vida. Però que se llegit aquest llibre que està més content de que la Dolça hagi refusat sistemàticament tot intent nostre (hem exigut en alguns dels errors comuns per la generalitat perquè estem influenciat per ella) ja se li millor més que el necessari perquè la veiem onalla prima. Ara estem ben disposat a moderar el vell perquè aquest si el farestim un epic seria un nen guanyador de concursos d'infant gròtesc i frastu. En tot cas, la Dolça gaudirà d'una salut excel·lent i ara veu que la seva moderació en el menjar li ha contribuït essencialment. Ara tinc ganes de poder la exposta també per medi de la després i poder dir comparat per i tota la més racional de les correspondències i de les referències. En vell en aquesta correlació obria una harmonia completa 65 cm. 6 ft. 100 aproximadament. En canvi, per un nen que només té tres mesos menys 6 dies aquest pes és extraordinari i això que no està gras que zeta.

Divendres, 14 d'agost del 1959.

Encara no hem rebut cap nova de Catalunya, desde que la vam patir la tola. Segurament que el carrer està estancat en territori francès com a conseqüència de la vaga dels carrers francesos la qual dura desde fa uns 9 o vuit dies.

No és la portal la única vaga actualment en un país francès, més de 4 milions de treballadors la fan interessant el servei i tota més important (ferroviari, carrers, funcionaris, miners, metal·lúrgia, etc., etc.). Altres moltes: tota la branca de l'administració, crèdit i est. guanyes, agrícoles requiem el moviment. El nos. té, però, es basis de solidaritat i de el for.

Estem vivint una època semblant a la de la fi del 1947.

Dilluns, 17 d'agost.

Quem en veu ha rigut per primera vegada amb esclat zorrillos. Ja en el content, doncs, de somriure llargament com feig fins ara fins que rim inclis.

Una altra cosa que fa amb molta gràcia és a llargar els braços en direcció del que se'l mirig. En conjunt continua essent un infant esplèndid i zente història: mana, clera i fa bonrat obrint el temps que està despert.

Tornu a estar dol al laboratori. En Pontons ha marxat al seu poble d'origen a disfrutar de la última setmana que li restava de vacances.

Dillable, 29 d'agost.

A la fi hem rebut noves de Barcelona! La fi de les naques de correus i ferroviaris va reglamentant el retard i venim han arribat dues cartes de cada detall a correus de Barcelona els 12 i 13 del correu. En aquestes que van rebre com previst, la d'els 12 des de 10.000 p. que portava el qual foren agrait amb l'origines per la nova mare. Ajudem que fan el tràmit per tal de que la piqueta pugui venir a parlar una temporada amb nosaltres. Estan ben contents de tots aquests nous.

La nostra ordi continua amb història. En veu va avançant perfectament bé i veu desenvolupant ment quan li dembla. La dolça el va fer més i més rebregada i gran.

Dimenys patat anem a parlar el dia a can Joffre i patiant per la nobilitat del mir de. Demà venen a parlar el dia ací. També estem esperant un Cur i la seva esposa de retorn dels Pirineus Orientals. Finalment amb seu diput com a invitats la Mo. unque i el seu futur marit el cambrodguè Cher. Tanten perquè han relleuat... i pelten

legitimizar el fitxer amb un certificat.

Amb motiu del meu recent aniversari em vaig fer un fitxer-minutari on hi he treballat tot el compte domèstic que tinc en un llibre de ventilació per columnes. Quina molt millor cosa, més completa i pràcticament tan efectiva com es vulgui, si a dir que que per la entesa, la notoria, el costal i l'estadística, i com que el fitxer es tancar amb clau pot servir per petits casos de cobertes i documents.

Dilluns, 21 d'agost del 1952.

Rebiremahir, com provist, la familia Joffe. Ells que no arribaran fins al Cruz Clar una perquè un bonic agradaat venen a quest anniu. Poter, però, el autor no és més que de ser o la dig.

Dimecres, 12 de setembre del 1952.

Heu rebut nous notícies de Barcelona. Les gatiens en vist a la propera vinguda de la nova mare estan fora d'espera de. Podem, d'unes, dir que tindran al tra vegada exist la jaia de tenir la meua mare més novelt. Dode que hi haurà dit a la dolga que no se més que reclamar i estranyar-se de que no arribi, la seva "maria" de Barcelona...

Dilluns, 7 de setembre

Aquest aneti he dirigit a correus una llarguissima carta (tant com la zera o més) adreçada a en Pelai Vilar. Vaig parlar-li quasi tot el dia d'ahir per la i una part del diàleg a la tarda.

El conuenen a saber el resultat de la successió de l'Almanya occidental, el qual

donem una victòria i elatant a Adenauer,
 el canceller actual (majoria absoluta del seu
 partit al nou parlament). La premsa i el go-
 uern reaccionari i anticomuniste el feliciten
 d'equívoca victòria, però els pobles no veuen que
 és exacte d'una victòria de venença, d'una vic-
 tòria que diu molt poc en favor de la mateixa
 obra alemanya ^{de guerra} i la qual abans que cloure
 és imperialista-nacionalista. Els alemanys de l'est
 un particular ~~particular~~ abans que altra cosa
 són partidaris de la "gran Alemanya" i com que
 han vist un Adenauer i l'home actualment més ca-
 pax a tornar el país a aquesta "grandesa" im-
 perialista, els alemanys, oberts inclús en notable
 progressió han votat pel nou Dismark-Hitler.
 La tota Alemanya segueix aquest camí solitari i
 francès podem tornar a veure la primera victi-
 mes... En tot cas ja potser ja deu anys que escriuig
 que Alemanya perdent la guerra la guanya
 i França guanyant-la la perd. Amb el
 resultat de divorcio - divorciat i tortiu-
 gant pel governant francès - França acaba
 de perdre definitivament la guerra. La direcció
 de l'Europa occidental passa a mans de l'Ale-
 manya de Bonn amb tota la consciència políti-
 ca - militar - econòmica que ens hi comporta.

Dinccers, 9 de setembre.

Altra nit venen sobre el nou film fet des-
 de que se veient en 1944. Aquest és en colors
 i des del punt de vista filmari és quasi per-
 feccionat; solament alguns escenes no estan
 prou ben centrats, però en conjunt està ben
 constant del resultat. El nou objectiu d'una a
 un i un, una notat ben superior a l'altre.

Dijous, 10 de Setembre.

Abenir he rebut una carta de les Nacions Unides comunicant-me que un concurs de traductors anglespansol tindrà probablement lloc el proper mes de novembre al qual podré participar tal com em venen a meniar l'any passat. La ciutat de concurs per Europa serà França, vull dir París, però cada candidat s'haurà de pagar viatges i estada. Aquesta dificultat important per mi es dobla a la del perill d'oblit del treball, i la incertesa del resultat, car no tinc breu llengua franca correguda (no he après l'anglès) perquè no tenia espansa no ja d'entrar-hi en cas de concurs, sino d'estar-hi degut a l'ambient inquietant que fan veure els americans en l'estatge de la F.O. En aqueixes condicions, sens, no puc fer l'efort possible per la meua estabilitat econòmica actual d'anar a París. Puc contestar proposant-me un sistema d'ensenyament dels desplaçats a Nou Geller i, en cas d'èxit, malgrat el cas de la tercera llengua, de no "ambardar-me" sense un mínim garantit d'un any a deu (prop de dos milions de francs) adhoc dirigida en cas que els inquietants de Washington s'en deda. Retin element indelible als E.E.U.U.

Dilluns, 14 de setembre.

Tria ja una colla de dies que haviem contactat que en Nell no sabia ja en el seu costat. Però en mare ha decidit d'abandonar-lo i de fer-li un blit per durant el dia, amb els villos del menjador. Ara el nen pot estirar-se tant com ho fa a dalt en el seu blit.

Haver de tenir un cotxe que la culpa tot i sent alta hi va servir fins a nou o deu mesos, és un fet una mica extraordinari quan no tindrà més que quatre mesos de vida! Merys mal que no h'hem havut de comprar-lo capri per ella o sino la compra no hauria estat gens d'aprofitadq.

Dijous, 15 de setembre.

Avui en Nell ha complit quatre anys. Havien d'haver anat a la Clínica per l'operació normal d'allotjament però la pluja, a la fi! ho ha impedit.

El coven en ha portat bones noves de Barcelona. Pèria i els seus fills, diuen que ja tingueren la nostra mare aï. d'avis jo a cercar a la frontera i en Pau i en Ton aprofitaran per venir a veure-la. tota quasi com anys, via per diu, que per el seu primer viatge a Torrosg.

El coven en ha portat, a més a més, les regales ja annuats; una pel nen i una altra per la nena. El tel nen encara des d'antany de Cannes i exacte d'un got d'argent; el de la nena l'ha enviat una amica d'en Joan Genia en nom d'aquest. Segon sembla i una francesa que viu a Barcelona i que aprofitant d'un viatge que està fent per Espanya, en Joan l'ha encarregat de tornar-li el regal en qüestió el qual és un plaer d'èstat en or, molt a propi per la seva edat. Aquesta veia ja la segona plaça i mitament l'altra joien el d'antany el que li regalaren. En un altre dit a la Dolça que va el seu pare d'Amèrica que li enviava ha dit que ella volia venir al seu pare i que jo vagi a Dimecra a cercar-lo per tal de que vingui a casa...

Dimecra, 20 de setembre

La Dolça, acompanyada de la mare ha tornat al cine per regalar regala, aquest cap per veure "Blanche Neige et les sept petits Nains" jo m'he quedat a casa amb en Nell, en Tony i mitja nit tant tornarem amb nosaltres. La Dolça, doncs, ha estat extremament interessada pel film. Continua que en aquest

film (obra) hi ha encara uns escenes de benicordi,
 les quals s'han referida força, tant més quan
 moltes no hi hem parlat mai ni fet per
 amb l'aspecte d'aquest món imaginatius
 monstruosos de benicors i benipots. La por que
 a la delga és una por d'instint ^{natural} fíctic; no
 coneix gens, la por subjectiva o inventada;
 això fa que ni n'va obrir i ella mateixa
 s'oponga la llum i s'oposa a cantar o a des-
 mit un cop d'una obscuritat total.

No tenent rebut en teléfonada ni telegrama
 de Barcelona cal suposar que la vinguda de
 la mare mare era massa precipitada per dir
 a mi i que no vindrà fins dissabte o
 diumenge que ve. Ho tinc tot preparat (fit-
 let de vacacions) i només hem cal agafar el
 tren per anar. La de anar a la frontera,
 on vindrà sola fins allí i amb els jocs
 fins allí. Després, pel retorn, quan ella vulgui,
 el germanor, Carl i Ton han promès de venir-la
 a cercar.

Dimecres, 22 de setembre.

Hem correspat el regal d'un Joan Ferrer
 enviant-li pel mateix conducte, una mina
 (arabiana) per la seva neva.

Dissabte, 26 de setembre.

Avui és l'últim dissabte que faig festa com-
 pleta (horari d'estiu: un de complet roble dos). No l'és
 certo gaire perquè plan i, a mi a mi, per-
 que encara no he rebut res de Barcelona
 anunciant-me la vinguda de la mare. Des
 d'ara després a que no la obtingut el passaport
 tan de festa com havia suposat. El Clàsting
 perquè anar. La a rebre encara a la frontera m'ha
 donat unat bé, millor que ni és el dissabte que ve
 que hauré de treballar al metè.

Em sembla que se arrotat ja el gust que té
 la Delça de cantar davant d'alguns estats, abans
 d'adormir-se (canta original - inventat per ella - però
 melancòlic). En Nell té la mateixa costura; ja ja
 un dia, que havia arribat, després d'una marxa, can-
 tant i saltant, es posa a cantar... a la seva ma-
 nera també. És una manifestació més de la seva
 excel·lent qualitat, continuant moment, dormint,
 rient i ara cantant, sense plorar mai.
 Si, ja en tots dos va estar durant la tarda una
 única vegada; devia tenir una mica de mal
 de ventre de poca importància perquè malgrat
 tot va dormir bé tota la nit i l'endemà con-
 tinua normalment.

Tornant a la Delça li s'ha d'acotar que
 juga amb molt interès amb un joc de con-
 struccions que li regalà Madame Menden. És pot-
 ser, amb l'or, el joc que li ha interessat més,
 amb l'avantatge que aquest deixa sempre
 lliure a la seva iniciativa i fa construccions
 veritablement variades i originals. Li agrada tant
 que no la demanem veïns, regals que n'hi
 compris a fi de pagar per construccions més
 vastes.

El correu del dia portat vint del meu
 pare; diu que la meua mare ja té el pas-
 saport però que ara li manca la carta de
 d'Espagna i aquesta ha d'èsser demanada a
 (París) o bé a Madrid. Tot això ja que
 manca compta pagar venen diumèn-
 ge que ve 7 d'octubre. Em sembla que això
 dita li farà per cinc anys, via 1ª dia
 del seu primer viatge. Però, encara
 que s'agi d'esperar una setmana més,
 estic content perquè ara la vinguda és im-
 minent.

Dissabte, 3 d'octubre del 1952.

Tal com previst demà marxo cap a la frontera i sobre la març. Si no hi ha res de nou, a les 5 h de la tarda estarem a Montpeller. D'altre, bonus, d'esser vell de 24 hores per tenir la veu entre nosaltres.

Aquesta tarda, junt amb la dolça ^{en la "vespa"} he anat a l'estació a atabalar. me des honoris des tues i ja lo tinc tot a punt. Heig de marxar demà a les 8-10.

Aquesta tarda també he fet cine per cas de que els veïnets - als quals veig filant - es puguin veure. Ha vingut amb ell el seu mare i tot ho han trobat el film i altres, molt interessant.

Dimenge, 4 d'octubre.

A l'hora prevista hem arribat la meua i jo a Montpeller. Ella havia arribat primer a la frontera, (Lubise) i al veure que jo no hi era ja començava a atabalar. He i a notar que no havia rebut la carta. Menys mal que un quart d'hora després ha arribat el nostre tren i jo tot seguit l'he vist en l'andrana que mirava tota ambira. Aquesta primera notícia ha estat ben trista per mi car no era la meua i de què va venir ja cine anys; està molt envellida i prima per la terrible intervenció quirúrgica que va sofrir. Tinc l'esperança que amb el canvi d'aire i d'alimentació farà un progrés notable dins de pocs setmanes.

El retorn a Montpeller ha estat molt regular i tot pendant el temps ha passat rebut. A l'estació esperava la Cerxi i tot ho hem anat cap a casa on la dolça i ja una vegada estaven esperant. La dolça ha recollit la seva aia amb molta alegria i aquesta l'ha tocat molt alt, bufant i cobrinta. Durant el dia la meua havia collit i conjeccionat un veinet de

flors ellet qual l'ha ofert a la seva ànima, tal com li haviem dit, li ha edit amb molt de gust la seva cambra.

La mare ha estat també magnífica el ven i aquest n'ha una mica novet per les cares de les gauds (mare i germana) ha acabat rient com sempre. La mare ha començat a sorprendre's de les costums domèstics dels infants: el petit no plora mai i la delia n'ha estat a dormir, com cada dia, sola a dalt, tancant la llum i la porta.

Dimecres, dia 7 d'octubre.

Avui la mare aprofitant que ha anat a dinar a casa la Conxi, aquesta l'ha pesat. Resulta que pesa 40k 700 grs! Tenint en compte que ha fet ja un canvi notable des del dia que prop-pesat cal esperar que quan arriba per la primera estacion de 40k. de la mare que menja, ben i dormi esteu convençuts que farà grans progressos en poc temps.

Dimecres 11 d'octubre.

Anar a la tarda i aquest matí a punta de dia he treballat a l'hort i a netejar el caminal. Després he anat al Liceu a cercar la Yolande per venir a celebrar a esta l'arribada de la meua mare. Hi havia igualment la meua germana i esperavem al Sr. Servian els quals no ho pogut venir perquè la tia està un tic contrari. Hem fet un bon sopar i al cafè ha vingut el promès de la Conxi. Finalment hem fet cina en honor de la mare la qual l'ha trobat molt interessant car ha vist successivament crèixer la dolça.

Parlant de la mare diré que continua millorant cada dia. Menja i dorm bé i vol dir treballar un del que fa. Com que no li deixem fer res llavors es crea fimp com, per exemple, es

combren cada dia tot l'entorn de la casa i fins i tot el pastoret de l'hort!!! Avui al vent que havia desherbat el camí, s'ha pogut també a escombrec la terra!!! T'enyorant estic content d'aquesta fi de setmana perquè ha estat ben emprada i, la part treball, profitosa.

Dilluns, 10 d'octubre.

Avui en Nell ha començat a dir intel·ligentment papà; ho ha repetit inclús vèries vegades.

Avui i fins i tot ja m'ha dit, se li notava que voleria o volgués pronunciar quelcom; és el mot màgic de papà el que ha sortit. El curiós que ningú generalment s'oposava a dir mamma el que pronunciar primer el infant.

Dimarts, 12 d'octubre.

En Nell ha continuat pronunciant el nom de papà i a més ha dit "ma". Una altra cosa que sembla que s'aproxima aviat és la primera dent.

Dissabte, 17 d'octubre.

Aquesta tarda hem portat en Nell a la clínica a pesar-lo en vint al seu certificat d'abliment. Feia un mes que no l'havíem pesat i resultà que pesa 6680 grs., o sigui 80 grs. de més que el que dona la taula Malloway en relació a la talla que té, 67 cm. Donat equilibri quasi perfecte de talla-pes, el qual ens deixa satisfet sobre la seva salut i creixença, tant més quan no pot anar millor d'estat general, ens hauria inquietat abans de llegir el llibre d'en Malloway com inquietaria la quasi totalitat de les mares que tenint un fill amb 4 kg pes a la naixença ellena no s'orgullissin guanyant 805 kg els cinc mesos més tard.

Dimenge, 25 d'octubre.

La meua mare havia vingut, en principi, per les meues, encara no fa un any i ja pensa d'encerrar la meua estada aquí a la meitat del pròxim. Dins que aquí no pot fer res i allà ajuntaria inútilment la Roseta, tant en la feina de casa com ajudant en el treball d'agència. Per altra banda, dins que amb la vinguda de l'hivern, hi ha de caure malalties aquí a França i de causar-nos defers extraordinaris quan allà ho hi tot pagat en cas de malaltia.

Dijous, 29 d'octubre.

Dinsent al mateix la meua mare a parlar la retenció a casa la Conxeta. M'hi vaig anar a veure-la i Terribla que m'hi tindrà bé malgrat que no pot dormir tant i ni tan bé com aquí. Dimenge d'octubre a veure.

A part d'això poc hi ha d'important en la nostra existència. La meua i el meu van seguint bé i noveltats igualment. Treball al laboratori, treball a casa, lectura, etc., etc.

A poc a poc va tornant el bon temps i ja hi ha una cosa que fa un any que venia fa que plou a botz i a barrats. De totg moment, en altres regions ha estat pitjor que aquí. A Itàlia, per exemple, la pluja ha provocat grans catàstrofes.

Dilluns, 2 de novembre del 1952.

El propi parat final vaig anar a Servian a veure la tia i vaig tornar d'ahir. El tripe de la veia per sobre de "vapa" sense incident.

M'hi vaig per la tarda la mare va venir a parlar a casa i em va dir que esperat a la

den del mateix tota enfalada de que ara l'ha-
guiríem variat. A part la vertut d'ahir per
amar a unor la mare amb la Dolça,
no se vertit enj de unor, te ballant tot el dia
en una simony. La mare no s'pot avenir
que pugui passar-me així el dia de
feta.

Allo de l'O. R. V. ha quedat amb efecte.
Vaig proposar la qüestió de l'imposició local
i ho l'han acceptat com una d'algunes
obstacles per aquest concors. Si haguessin
acceptat la condició que vaig posar el
primer cop, haguéssim estat ja; i si la pos-
sés, per ni un dia es aparta desayriem
l'expedient.

Dijous, 5 de novembre.

Avui hem anat a dinar a càl Toffe. Hi ha-
vien d'amar cap a la fi del mes, però com
que la meua mare vel trobar la situa-
na que vol (volia menjar ja diuenge
vivent) hi hem anat avui. Com que la
tra de Lurien ho volia (per mi) també
la vingut i demà estem así amb nosal-
tes.

La festa que porta la mare per un-
car ens ja per cert cos de prosta. Ahir vaig
filmar-la i avui, ni haguéssim fet ho, haguéssim acabat
la bobina. Puntu per-to demà i avui el film
inmediatament a París a fi de que pugui
tenir-lo el més aviat possible per veure si
la mare pot veure's abans de retornar a
Barcelona.

Dissabte, 7 de novembre.

Ahí no virem pagar per el viue que
cal acabar. Avui hem vertit tot i temps
en la vingut bi. Ho hem desyat per demà.

La mare ha decidit de abandonar la carrera en aquest moment. Aquesta tarda l'he portat (conduït) a un treball per tal de que tingui una idea més completa de la vida que fa. Ha visitat, demés, el laboratori i hem pujat a càrrega de l'automòbil; després hem anat a veure l'edifici del carrer Jules Ferry. En aquesta ocasió em ha acompanyat la dolça. La mare i el nen han anat a la visita mensual a la clínica.

Respecte al nen durant el 20 dia, que he pogut veure en la darrera jornada, ha guanyat una mica més de pes, és a dir, 6 grs. per dia. Malgrat que això fa creure que el nen ja comença a desenvolupar-se amb la talia regant la tènica de Mollerey, a partir de l'últim pesament, veiem que li a demés guanya d'extra-matru, i el metge veu massa just i l'infant sembla plombeu, sembla que ha una mica prim. En efecte, la mare nota bé que el nen està més prim del que és i que el nen està desenvolupant-se amb la primera i com que es tracta d'un nen que a 6 mesos mesura 1 situació mesura 70 cm. li caldrà una mica més de pes.

Dimenge, 8 de novembre.

Hi ha canvis de programa per la mare: En França i a Catalunya s'ha decidit de partir amb ell i un metge que veurà d'aquest. En vista d'això hem decidit d'escrivir al Tor per veure si pot venir a veure la mare a aquest cap de setmana; potser així el decidirà.

Així la mare pesa i arriba a 44 kilos o sigui un quilògram més que a l'inici i al dia. Però no obstant el qual - pensen - que l'estat millor si l'agut pogut desenvolupar-se més avant la setmana que portà a càrrega Campi.

Desem han vingut a mirar a casa el /offe.
Han acabat el film en color.

Dimecres, 11 de novembre.

Dins motin de la festa de la Victòria de 1915,
una noia es a passejar per l'Esplanada.
En retornar a casa hem sonat al nen,
per primera vegada, un llibre de llet amb
glutine. Hem començat així, als 6 mesos
menys 4 dies, d'alimentació mixta amb
un col lactat extra-matern. Se l'ha pres força
bé malgrat que encara tennatiss el pit
de va mare.

A part de l'alimentat del més de nou;
continua rient i fent sempre molta
bondat. La mare mare, el nen que no
l'ha sentit plorar mai encara, li venen
gans de pro-lo envolver a fi de pagar-
li comença el plor.

Dissabte, 14 de novembre.

A mida que un vell s'va fent interessant
i que, de consuegient, reclama i li dirigeix
més atenció, la Dolça va argumentant un
gelosia. Aquesta s' manifesta d'una maner-
na força original: declara que ella és un
"bébé" i que fins i tot s'arranjava balle. I
per via de compensació, vol anar-se a
morir i bende el llibre. El defecte de va mare,
fa semblant de murmurar en la parla de
la seva dona o en la meua; l'essencial
per ella és demanar la il·lusió que és una
impant de pocs mesos, deus, digna de la al-
ció d'aquesta estat. Per argumentar aquests
illudis imitació afegim que pel tenir-la
de braços propis no pot cap caminar i, per al-
tra banda, supris de la menuda simulada, imi-
ta el tot característic dels bebés...

Menys mal que no feu res per arribar
aquesta gelorij la qual, tot i així, no és
més que una mena d'autoritat i en
una tendra que li sleep, ja que continuen
altament aparentment igual el seu go-
nament.

Dimecres, 75 de novembre.

Aquesta tarda hem anat a veure les
jocs del premi de la nova generació,
un resultat que es vol veure amb un
més que encara que ha fet el seu
militar!!! La manca no s'ha pot arri-
vir i jo mentre no atigui fet ho torni
re plenament. El q és que ja s'han trobat
pi i tot i diran hores pifat la data del
coronament pel 15 de febrer, proper o
sigui d'alg de tres mesos just.

Dimecres, 20 de novembre.

Heu una carta de Barcelona en
anunci que en tan - com en requisit.
per - no pot venir perquè està en plena
feina. La manca, doncs, s'ha omplert du-
rant la nit de d'una a l'una perat. He-
mà fent l'èpat de comiat.

Dissabte, 22 de novembre.

Aquesta tarda ha marxat la manca
a ropar i dormir a cà la Campi, acor-
panyada d'alguna. Millor dit a ropar arribar
a oba el premi de la nova generació. A
4 y 19 de la matinal s'entirà en direcció cap
a Barcelona en un tren que li arribarà
cap a 4 dies tard de la tarda.

Ha ja més comiat de l'Éi, la delca i el
una, car a la torre ja no tornará a jugar-hi.

La Julia suposa que ha anat a veure la Cusi; però que tindrà; un quant el que tindrà en falta les llengües estant que la seva veu el tingui a la fealdà. Pel que, finsament, fa referència a noveltats restant ja el bany que ha deixat i mi, encara d'É. i d'altres que ha tingut sempre al contacte. Estem, però, tanmateix, satisfets d'aquesta estada i dels progressos que ha fet en el seu estat general. A Ben, a mi i a mi, filonada en colors i així podrem veure la vida regada que voldrem. Ella i'ha pogut veure i s'ha trobat molt jove a la fontallà.

Dimenge, 22 de novembre.

Després d'arribar d'acomodar la meua mare al tren que se d'emporta cap a Barcelona. A l'estació l'he vist i acompanyat que des de la seva parada ha guanyat un altre quilò, o sigui, en total 5 k. 91 grams durant un mes i 18 dies d'estada. És apreciable aquesta millora malgrat que últimament ja no augmentava en les mateixes proporcions, primera perquè a la seva edat i constitució no s'engreix fàcilment i segona perquè desitjant de no tornar a cap pesa ara ja començava a creuar el que havia deixat ella bé i tota la vida quotidiana que això representa. Com que ho estat, de més, ella que ha volgut excursionar la seva estada aquí i per després anar a l'aport i les altres ja acostada, no ens hi hem apartat; sem'ha sentit contenta i noveltats contenta d'haver-la vist i tingut una temporada. L'hem deixada, la Cusi i jo, acompanyats en el tren junt amb aquelles famílies que retornen a Catalunya. Si no fos que tenim no poder la veure més em consideraria ben satisfet d'aquesta estada. No cal dir, intencionalment, com

desitjo que les meyes temences siguin vives
i que pugui tornar-ly a veure a Barcelo-
na mateix. però els altres van passant i
aquest retardar men a Catalunya, tan solit
ja, no arriba encara...

Dimecres, 27 de novembre.

Avui hem rebut carta de Barcelona o-
mniscient. nos l'arribada normal de la mare,
la qual feu un bon viatge. Dir el pare
que tot l'han cobrada molt milloradq en el seu
estat general; ella ja dir que la recoda molt
de tot frontes i particularment de la bossa en la
qual tenia un fill en el seu braç.

Totals ara ja no notem tant el buit
que la deixat havent après la vida d'abans
de la seva arribada.

A part d'aquesta carta no hi ha res més
d'interessant per anotar. Quereu feu la mateix
vida ordinaria: la dona i el nen a casa i jo
de casa al treball i vice versa. Tan aquesta
vida sencilla sense sense esportats ni di-
visions de diners ni festes la qual van-
frangui a la mare mare la qual no
se'n podia avenir afegint que cap germà
ni el meu pare mateix farien igual.

Dimecres, 29 de novembre.

Aquesta nit passada en Stoll ha pleurat per
primera vegada. Debe feu alguns quants me-
tro i mig (mitjans o julis prop. passat). En efe-
te, hem comptat que no havien sentit el seu
plor des del mes de juliol i quan aquesta nit
ens ho despertat amb el seu crit desesperat
no sabiem el que feia. Hem parlat prin-
cipalment que el motiu del seu plor podria
ser degut a un mal de ventre o a una
vicia de dent o a alguna altra no trigarem gens

ava a començar a sortir-li, l'esperiment
 però, que la manifestat en ha fet passar
 després que el seu defensor era segut a
 un somni dolent. Donant-li va rebre el
 pit s'ha calmat i s'ha tornat a endormir
 normalment fins a l'ora de la primera
 muntada del matí. Si veritadment ha-
 gues estat el dret o el vent de la resta del
 seu plor no s'hagués calmat tan ràpid-
 ament, tant més quant avui està pas-
 sant el dia normalment com abans.

El fet de que passi tants ments sense
 plorar ni un sol instant, en cap cir-
 cunstància, ni abans d'adormir-se ni al
 despertar-se, ni quan té gana, ni quan
 se'l renta o banya, etc., el torna més un
 fet extraordinari ben poc coment. La mare
 mare que se'n podria assegurar i ha tornat a
 començar a Barcelona sense començar
 el plor del seu net. Cal remarcar de les inq-
 uerències que est amb la sortida de la dent també
 de plorar ja que segons el dia, el infant
 també un aquest període un moment de
 dolor intens. Cal remarcar també de que l'estat
 general del nen és excel·lent ja que ni repit
 ni alguna cosa desobria per plorar molt
 que sembla més de molt bona pasta..!

Dissabte, 5 de desembre del 1952.

Hem anat a la intiat per per vacunar
 el infant; la gran per vacunació i el petit
 per la vacuna anti-verolosa.

Dilluns, 7 de desembre.

Ahira era el 21 aniversari de l'Esteban.
 Eugeny no s'hi va celebrat més que inti-
 mament.

Ara en Nell ja no està tan tranquil

com estava; són les dents la causa del
trastorn que sentiu. Té, en efecte, una dent prae-
tímicament vestida i una regona està a-
puntant. Així i tot el seu estat nerviós no
s'ha tornat massa anormalment; ha plorat
alguns moments, però i, veient cridar i gene-
ga. Malgrat, doncs, el refinament que deu té.
Com continua sentint bon mal i febril, no
s'ha de la que es pot esperar d'un infant
que estigui portant les dents.

Dimecres, 9 de desembre.

En Bell ha après la seva vida tranquil·la,
feliç i estimada. És ven que l'estat nerviós de
Billings s'acaba en adormir-se per la nit. Torna
a parlar, totes, les venures a jugar, gesticular,
ridar i riure tot sol.

Dissabte, 12 de desembre.

Heu retornat al metge per la qüestió
de la vacuna. Heu parlat en Bell i en arribar
a casa s'heu mesurat resultant que pesa
7 K. 400 i mesura 70 cm. s, la qual era d'una
mida perfecta en la família de Molleray.
El metge veient poder que no té gens de qualla (ac-
tualment té diarrea a conseqüència de dues dies
que li s'han sortit) i que, a més a més, ja comença
la seva menstruació, ha dit que disminuirà
la vacuna (2 en lloc de 3) i augmentarà el període
amb paratge gradual d'un a 15 dies a la des-
muntada completa. Com sigui però que no
estem d'acord amb aquest punt de vista, con-
tinuarem, en principi fins a les noves regles de
sa mare, amb la mateixa disminució ac-
tual o sigui tres manuals, un cop i un altre.
Aquest règim és suficient per ell si no volem
que enguati com un coquet, car si de l'altre
primera produïda per les dents d'aquests últims

dis ha arribat l'anemotip a quanyar un pes
proporcionat a la seva talla, trint la diarrea y
quellis haquis engrasit molt.

Dimecres, 12 de desembre.

La delga ha passat una nit febril com a
consequencia de la reacció vaccinal; el dia
ha estat quasi normal. En vell no ha donat
encara cap signe de reacció.

Heu tingut a Tolouse a dinar. Durant la
tarda ha vingut Madame Aquilar i la famé-
lia Taffre. D'aquests vint han impoirt de pr
la tany que m'havia preparat a fora d'ells,
de la may i d'altres plums que han vingut
de Montpeller moltis no hi han havut rebaltis
però a París es una veritable catàstrofe.

Dijous, 15 de desembre.

Avui en vell ha fit ut metes. Com sigui
que la delga la vorem fer fotografies el mateix
dia que complia el seu ut metes, amb ha-
quis regardat prou per igual amb el
vell. No ha pogut estar, però, principalment
perquè està tota la reacció de la seva vacuna
i argumentant perquè està experimentant dos
novis dents.

Dimecres, 16 de desembre.

M'ha vorem sobre vante de casa on la
quel la meua fa tin moltis cos colicis.
molt amb ha vorta vide recordant la
seua estada recent aci. Dia que pensa molt
en el bon estany i general que feia amb
l'el. rebaltis principalment; igualment i un
encara, pensa molt amb el may i d'altres
cosells a la delga la qual ha promés vin-
cument de seguir.

3858

Dimecres, 23 de desembre.

Se envia a la nauca en Vell la carta
9a, 1a i 2a requirits, inclús, durant una mitja
febris. Ara ja torna la ester en plena pro-
prie malgrat que no la recuperat encara
la bona forma que tenia a una hora de
muntada.

A part d'aquesta nota familiar signe
d'ambient en si ha res més. La nostra vida
transcorre sense pena ni glòria major sinó
qual cosa fa que aquells propis no ni-
guin gaire modicades.

Dijous, 24 de desembre.

Revetlla de Nadal. Amb aital motiu hem
plegat una hora més d'hora i mitja per
el "pont". Tres dies, doncs, de festa benvingut.

En sortint pel laboratori he anat a l'Uni-
versitat a cercar una targeta de felicitació
d'any nou d'un model original que
he fet per el qual, altra no necessitaré més
i tenir un regell ben particular, tenen
l'avantatge de poder-se franquegar a una
tarifa mínima de tres francs inferior a
la de targetes d'igual id. ja venen ni tin-
drem tan iest com la participació de
maiganya d'un Vell.

De la impremta he anat a comprar
un arbre de Noël propi ni expós a com-
prar-lo per Cap d'Any no en treballi cap.

Dimecres, 25 de desembre.

Hem posat el Nadal sense sortir de casa;
l'Estabell n'ha aprofitat per encerrar el pis de
dalt i jo per netejar la Valsa i preparar
les targetes de Cap d'Any.

Dissabte, 26 de desembre.

Com sigui que l'aniversari de la Dolça
i algun d'altres que ve, hem decidit de cele-
brar-lo demà i de moure l'arbre florit
al mateix temps. A partir de l'any que
ve el dit arbre anomenat de Nadal, el
pau - ni podem, es cobrenen - per l'any
d'any i per ambdós infants.

Una nova desagradable és que la
projecció de la torre d'elit i de vendre-la.
En principi, doncs, en cal cercar noves
alternatives, ni hi ha un no i després
com encara no hi ha un fet hi ha cert
consideracions per llogar en casos semblants.
M'informaré de tot el que és i ja ven-
rem com evolucionarà la cosa.

Dimenge, 27 de desembre.

Sera
Com passat hem celebrat l'aniversari (el
IV) de la Dolça fent l'arbre florit i un àpat ex-
traordinari. L'arbre l'hem utilitzat aquest matí
al menjador, en el mateix recó que el d'any
precedent i guarnit en forma similar. El
regal ven les regions: Una magnífica lli-
lla, oferta per Morotx, a la qual podrà ser-
vir-se'n fins als 9 o 10 anys o més potser; un
llibre esplèndid també, ofert per ella mateixa -
i que igualment li farà servei est ara - per-
què és molt alta - fins als 10 anys i més
indis, un jo matèria per atendre'm hi; un
joer instructiu regalat per la Monique i en Chan;
l'aqueix matriconi ha ofert un "jouaïro" a un vell
una cassa de llapis de color, de la Campi; una
minuta de la la Maria. Rota; una cassa de bambou
venint del prou d'aquesta darrera. Manca
arrivar la roga començant a la impetit) una veïlla
per la Dolça i un jo per un vell ofert pel l'ou
de Camy. El prou de la Campi ha ofert un va-
nell de flor a l'Elisabet, no, rectifico, a la Dolça.

Diria que el filló n' l'ha afut lo dolga mestey
per imitar-la a l'estalvi. Hem pt veure que
l'onora a compror amb es diners de la
vea querdidol i n' pt i xipi ja que jo
nouhi se pt que ajejar. Si la diferència, 24
aproximadament. Començada de la utilitat
de l'estalvi ha demanat aquest vespre qui és el
comprorà ara, qu'on tarrin a tenir di-
ners en la querdidol. Ella metteixa, i sa con-
tat dient que comprorà ellit pel es veus
nives.

En l'apat em fan servir 20 a taula: nos-
altres tres, la Couxi; el seu promit i la germaneta
d'aquet; la Maria. Rosa i el seu promit i la
monique i el seu marit Chen. Seng. Bon
dinar, bon pastell amb 4 espeluy, bon beure
i bon ambient.

Va pt interstent a anotar de la dolga si el
regiment; aquesta nit passada s'ha despertat propi-
tania gona d'orinar. Enllor de oridar, no pi-
ma ha sofert es quatre botons del seu pijama i
ha orinat; i ha tornat a botonar i llavors em
ha ridat tornant-se'n tot reguit al lit es-
perant que pugés ellit. L'important del pt
és que ha rebut de botonar i rebotonar quatre bo-
tons d'aert difícil, car d'aixecar-se i orinar
oban de vider o millor dit de veier tota sola
ja se feig d'istia pallat; però llavors no portava
pantalou de pijama amb botons i no tenia
que encendre la llum amb la pareta; i
doug, una acció coordinada de veus moviments.
Tal a dir que se feig temps que ja encende
la llum amb la pareta.

Obli'dava de bin l'atenció que se tingut la dolga
quan ha rebut tant sorpres. A mi l'important
han estat per la bici i el filló. Quan ha vist la
vela se volat de l'arbre flort ha confirmat els dos
gona de diplomàcia: quasi estava a punt de pla-
sar d'eliquie i dominant la vea acció
parlare d'altra cosa...

Dijendres, 1er de gener del 1954.

Comença per rodar fent el "pont": Obriu ràpidament per el temps d'any dominant. A la meua aproximadament anàlisi el dit; abans jo veig fer el compte de pi de mar i de pi d'any; aquest últim no donem gaire força car es fan automàticament quasi.

2 aquest mateix hem començat l'any nou constantment rebem alguns felicitacions i la visita dels sogres. El dia - geladíssim l'hem passat sense moure'ns de casa; no m'ha l'ocasió i la dolça ha anat a passejar cap a Cellenore i han vingut gelats. Jo he tallat una mica de llenya i la resta del dia l'he passat escrivint i llegint un pic.

Comencem, sens, l'any sense gran expectança però amb molta voluntat de tot. Ja venim com evolucionarà.

3 l'any acabat què? En general no em podem queixar; la salut no ens ha maltratat a ningú. La dolça continua sense el més mínim anteboni i creixent amb anhel, continua igualment demanant nos completa satisfacció. En quant a en Nell és mereix el més bon elogis que la meua germana; més inclinat, car veu passant els anys i no plora pràcticament mai. Aití, per exemple, el seu típic plorar en signe violent de protesta perquè li prenia un mare un bon dia per el "story" que s'envia a provar a la boca. També s'ha sentit en l'altre semblant o sigui quèss, per jugar, li treu el "libro" o el pit abans d'hora. En Nell també és mi l'únic que el infant de la seva estat i ambdós veu sense pretensions perines de pare-bell físicament.

De novelles, los norms que dir que en algun punt dels novel·laments i vivim

per la vida que hem donat.

Una ombra obscura - ja que hi ha una
bra - és la quistió treball. En aquesta regió
d'agricultura granera el vi no s'usa tot ve
malament. L'U.P.C.A.M., nous, no bulla, tant més
que a la crisi vitícola sembla que s'hi espe-
guin, pel nostre cas, alguns fets de gestió. Tot
això fa que hi hagin havent d'una disminució
munt d'unos i uns que s'acaba d'acabar
i la perspectiva immediata no és gens en-
coratjadora...

Una altra nota recent i igualment des-
agradable és que la torre on habitem està en
perill. La perspectiva d'aquest angle ens fa
albirar l'opinió problema de veure un altre
allotjament. Demà puto anar a veure
un amic per tal de que m'informi sobre
el meu dret d'inquilí en vist a fer-me's
valer ni la necessitat se'm fa sentir. Val a
dir que les bones relacions que mantenim
amb la propietària han fet dir a aquestes
que les coses es faran amb la millor forma
possible.

Dissabte, 2 de gener.

Fa uns dies que ja me'ns intera.
Aprofitant el permatge per Montpeller i la
ballena 'Jouan' hem anat a veure. La a
l'Establiment l'Est. i jo. La dolra hi ha anat amb
el seu avi matern i que ha vingut a
passar Cap d'Any amb nosaltres a l'estació
per un retrobat tot per esperar l'arribada
de la família Toffre de retorn de Catalunya.
Est hem portat un paquet amb 5 o 6 llibres
de candy, fregals i un calendaris tot el qual
provi de la lluna familiar
de l'estació hem anat al nou pis de la Coust
però hem sortit a fer compra.

Dimenge, 3 de gener.

Continuo el mateix mal temps.

Heu anat, wally, i els noys, a can Joffe a dinar tot junts i esultar el veit del victor a Catalunya.

La rebuda d'hem parlat d'irivint, a mitja qe, car la Dolça i la Eva oia fien un bonoll extraordinari.

Dijou, 14 de gener.

La Dolça continua amagant molt bé el seu sentiment, massa inclis. Tant's així, veiem, que aquest fet ha estat la causa d'una molaltia - que s'extinguen breu - la qual comença ahir. M'explico: Malgrat el bo que ha fet aquest últim dies la Dolça no ha manifestat cap interès per la biologia (ni a si que potser igno- ment amb d'altre jerguet el volunta- riament de tenir-lo). Per despart, li el dirig de pujar en el velle si veiem dir que hi el volig o no. Contat negativament. L'hem li diguem que ja que no el volig un l'importancia el laboratori per demor-lo a un veint momentat Jean-Paul. Hi est- qui perfectament d'avos fent-li inclis co- mentari, et. loc. V'hem de dir de perdre- la el pt amagant la bió. Dir quan s'ellor i no veure la bió demana en estora. El dir-li se more que l'avia per al laboratori a queda tota parada declarant a mi a mi que no pensava que jo ho que's executat el projecte de donar la bió el dit Jean-Paul. Quan vaig arribar el vesdig en parlarem però no efecta cap de nosal ten plor mi res. per que ni hem reacció mi evidenc veig dir-li que en J.-P. havia estat molt content amb la bió la qual havia pt l'encuja del altre ve- met. Joan veig que el dir abeg havia decla-

mat que tampoc volia el nillo, menys dir
 que era insignificant el fil nillo. Elhora la
 reaccio fou immediata dient que el nillo
 no el perquis perquè s'ha servit. Dintre
 ella momentàniament; benem si-
 alis, però fou després d'aquesta segona
 mençada tornemsi a vomitar i a en-
 febrar-se. Creciem que fou una indigesti-
 ó produïda per disgust reprimint que
 tingué, car en quant vaig dir que em-
 nés al lobo. a veure la bñ estigui tot
 contenta si hi no caluada, car aquest ma-
 ta el de portar-se i veure que no la tenim
 en la seva cambra, no estava tranquil·la;
 per tranquil·litat-la li se portat tot requit.

Durant el dia d'ahir la continuat tenir
 una mica de febre. Suposem i desitgem que
 la nostra interpretació s'és justa i que no em-
 ni enlla la dona d'ells que hi ha un demat
 i que ems requitja per la qüestió solut, car
 no volem que ems tan lluny la seva en-
 tesa i voluntat per omegar i reprimir se-
 timent. Em sembla que ja hi ha que teni-
 bla tenir qualitat per la diplomacia, el
 representant de la qual el represente com a
 gent que per elles bonys diplomatis no hem
 de dir mai mentida ni mai veritat i
 parlar molt o poc segons la circumstan-
 cia.

Dijous, 15 de gener.

Sembla definitivament confirmat l'origen
 de la indisposició de la dolça. Aquest moti ja
 quasi no tenia a veure i aquell altre ja no
 s'hi coneix res de el seu comportament sobri-
 tuel i apetit.

En vell complex ems 8 metres i conti-
 nua sense donar. En cap mal de cap i
 sense plorar. També quan vol una
 ara x. cap ja compranda i veia tant per

3865

que y torna tot vermell. Ho fa principalment
quan vol dormir o menjar. Quan un
el fa, per exemple, en una brama, di-
vidi per tal de fer-li dormir un roble-
nat.

Dimecres, 17 de gener.

Als últims intents d'aquests darrers dies ha suc-
ceït una bonança excepcional per l'època.
Ara, per exemple, ha fet un dia més que pri-
mordial el qual ha anat molt bé per anar
a veure la Manique a la Clínica que hi ha
donat lloc a una nova forma de
la qual, naturalment, hi ha a contrabandija-
na que se'ns fa. Tan per, o sigui el
munt de la Manique, Chac. S'ha volgut in-
vitar abans a veure a dimarts amb uns
nostres per fer honor a un error amb peu
el qual va explicar el dia de l'«universitari»
de la dolça. Ara també ha tingut un bon
paper.

De la Clínica s'ha anat a cà la casa ger-
mana una estona i retorn cap a casa.

Dilluns, 1er de febrer del 1954.

El dimecres 24 del prop. passat va venir
la Yolanda (el fillot de sempre el dilluns del mateix).
Va portar els jugquets que devia comprar
per ella; una «dinosa» per la dolça i un altre de fusta
per un Xell.

Aquest dilluns últim és l'Albert que ha ven-
gut (no a portar jugquets als meus presentment...) a
presentar-nos la seva promesa la qual és agre-
dable i simpàtica.

Dimecres, a sigui abans, vivim veure
a dinar la Lúcia, el seu promès i la seva germana
na, d'aquest. Per la tarda vingueren altres dos
i vivia i fins a cinc.

no recordo ni veig aquestes pàgines, en el meu temps, que, amb vells acobats del laboratori veig inventar una aparat (un rotamètre) que va resultar d'una gran utilitat - per un dia més - com el millor conegut actualment. En aquestes pàgines veig decidit de crear un nou abreviatura que per senyalar que tot el món existents. L'ho feia per regar la meua concepció i els assajos - que feien de fe vint dies - resulta confirmat plenament les meues esperances tècniques, tant i veig que he decidit de veure la condició de patent en vista a comercialitzar-lo per mitjà d'una gran casa de París, especialment, la que accepta de fabricar-lo i de vendre'l. (Qui a Montpeller veig, el que m'ha servit el pla-vista, el més important de l'aparell, l'havia ja ofert per veure utilitzar-lo).

En aquest per aquest nom veig he decidit de refer, en concepció més pràctica, el rotamètre i de comercialitzar-lo igualment. Ara he estat treballant.

Parlant de regar, per veig abilitava de dir que és de la rega d'enginyeria la utilitat, com de veure, de veure utilitzar: veles i unificats.

Dimanche, 7 de febrer.

Quels el d'arriba de Marsella on hi he anat per veure l'administrador - Gerant d'una fabrica de màquines a venen del Nord. Fa un gran temps que estava en relació amb aquesta fabrica i aprofitant que el gerant en qüestió es trobava de vacances a Calais, em va veure veure per demanar-me si em podien veure. Ens posarem d'acord per trobar-nos a Marsella. Hem ditat junts i parlat "affaires", veig un veig propiar a transferir la meua màquina de venen roba en màquina de roba (roba i veipella).

Hem discutit llargament i confirmat el nostre acord per la compra, és a dir, que desde que sortirà el nou model actualment en curs de fabricació, me'n enviarem una tot seguit per tal de que jo faci la transformació que el vauig proposar.

Contacte interessant en el món dels negocis, car una de les nostres convencions a rols fa vint anys té un agent venedor de màquines de rentar el qual se treballa amb profit malgrat que ell s'especialitza a ell mateix.

L'administrador - gerent de la fàbrica en qüestió és a la vegada co-proprietari de la dita fàbrica, amb un gerent seu. En conjunt m'ha fet bona impressió i hi m'ha rebut politament per interessant.

Dimecres, 10 de febrer.

Dimecres he tingut un altre bon contacte:

Alguns d'ells heuig rebre un allegament del Sr. Gaucier, un venedor d'aparells, cinc ptes de París i constructor, el mateix temps, d'una nova càmera i d'un nou projector molt interessant. Vauig escrits-li alguns idees noves, i li interessa i m'envia una que pensaria a vendre'm. Aquest contacte heuig un bon contacte més interessant i heuig un diàleg seriós que el del dimecres a Quetelle, amb el Sr. Roussel. Sembla que li demanaria i m'indica després d'haver-li dit que fessiq la intenció de vendre el meu projector actual per comprar el seu, i heuig dit que després enviar una càmera i un projector per tal de que me'n fagi el que vulgui i que el modifiqui tal com jo vulgui. L'entrevista ha durat poc però suficient, en francès, per comprendre'ns mútuament.

Ha un altre venedor de prent tres gèneros d'aparells ben diferents: rentadors, cine i endologia.

Fa un any que l'El: me dir que un vell dia me d'un mot "papa"; pretenció que elia "avesta" (tot fent el gest d'hor) i m'ha dit "bebe", "vaca". Jo l'avia dit algun d'aquests mots i, sense més gaire interès, semblava bé que volien dir això. Com que ja he pronunciat millor i sembla que pogués dir que efectivament pronuncien algun d'aquests mots, en particular el de "avesta" estant ocupat del gest, és segur que intenteu pronunciar-lo i li doneu forma bé.

A part d'això el meu continuu meq: m'ha en el seu estat general. Està tan gran que téns que atigui que i tinc ganes de que se'l pugi avisat per veure si ho cal restablir-lo una mica.

De la meua no hi ha res d'important en particular. Va tan bé com el meu altre punt de vista salut i això és l'essencial.

Dissabte, 12 de febrer.

La Compi: s'ha casat; és la última gran operació que ha fet. Fa un any i mig que coneixí una jove que encara no tenia vint anys quan ella en tenia llavors 28 i mig. La Unió i l'atracció del cos i l'encaparrament d'ella han conduït al casament abans a l'eludic i avui a l'església, amb la petita festa d'interès en tipus familiar. Encara em sembla impossible que aquest xic, que encara no ha fet el servei familiar, hagi esdevingut el marit de la meua germana i de con-vingent el meu cunyat. Estic tanmateix content de que així sigui per ella ja que si el seu gust i feia un desparat una situació que ja havia durat massa. El meu cunyat i la seva fami-

lia molt irritable,

Dimecres, 21 de febrer.

Durant la setmana hem rebut carta de casa; estava retardada pel via pel endarreriment de la Caspi i tot ell germany present uniuersal felicitariu i encoratjador al meu.

Aquest motiu a l'esperar-me he fet una descoberta: he vist el primer cabell blanc. Aquesta descoberta no m'invita a fer un més ample comentari. No n'hi ha que dir.

Amb motiu de la rosa de la meua germana veig per dimecres passat, l'ocell dir dimablet més pretz de vella el Payrou. Avui he fet unat la dolça amb el seu avorak vermell. Dimecres que ve compta acabar-lo.

M'he passat quasi tota la tarda netejant la "Vilpa"; estava brutíssim d'aquestes darreres hores de neu, pluja i fang a dojo. En el mateix moment, carreró sense roïda i animal mai ha vist un tal fangar!

Dimecres, 26 de febrer.

Dimablet passat no varem poder anar a parar en vrell; primerem poguem-hi anar de ma. Pendent de neu cal desmentar un fet non fava interessant. Continua sent plorar quasi a vegades. Ara plora, naturalment, quan hi ha algun d'animal per ell; per exemple, plorava amb violència la setmana passada quan una renyera, tota endolida, entrà en la seva cambra en el moment que ell s'és. Fetura nta la impressió d'un somni potiblement dolent. Aquella negror desconeguda el feu plorar a llàgrimes vives. Arribà a plorar un dia, ben poc, amb motiu de la veig de dent que té. Però el més curiós

is que quan es desvetlla normalment o quan es deixem despat, a la sortida, en el seu llit per tal de que s'adormi quan tingui son, no plora mai irritant així el comportament de la dolça amb quan era petita. Però el nen fa un crit encara: el regala al desvetlla durant la nit i caldrà de posar-li a plorar al peu a can- tar una estrofa i el torna a adormir tranquil·lament.

Sobre la qüestió d'linguatge, voreu a pen- se-li n' ha fet el tot del progressiu. Ho veu- tant de dir papa, mama, "bete", "triqueta", etc. Aquest veure ha pronunciat o millor dit ha arrojat de pronunciar el nom de la seva ger- mana "lletta" - la tit. (Dorcelle).

Distable, 2 de febrer.

Heu anat a pesar un Mell. Feia dos mesos i mig que no s'havien pesat. El seu pes actual és de 875 400 grs. Com aigua que la seva talla és de 75 cms. la relació pes-talla és quasi perfecta i de consegüent no hi ha prou per modificar en res ni el seu règim d'alimentació.

Heu retornat ràpidament a casa per tal de que pogués dormir, car li havien tornat la indigestió.

Dimarts, 2 de març del 1954.

amb motiu del Carnestoltes i com que durant la tarda no he treballat, he anat a la ciutat amb la dolça a veure l'anunciació d'unes festes que les diferències del temps exciten d'una manera. Si no hagués coincidit el carnaval amb la "quinzena comercial" l'anunciació hagués estat ben poca. Malgrat tot la dolça s'ha divertit molt.

Distabte 6 de març.

El relatiuisme del qual parlava el 1.er de febrer ha estat creat i explotat. Es tracta d'un aparell a doble i al principal i triple auxiliar. El a ve que el relatiuisme principal ^{150^{cc}} i auxiliar ^{100^{cc}} i, a més a més, alombi ^{complet}. La única modificació a aportar consisteix en suprimir la velle original, per no dir la triple, a fi d'evitar tota possibilitat d'entremament; és completament inútil i fins a tot indempensiva. Si, per altra banda - per raons de preu de cost - no hi vull quedar l'originalitat del bol receptor, el podria deixar tal com és, doncs amb bol ordinari o, adaptar l'originalitat en qüestió en el cos de l'aparell. No he pogut fer massa trobajo perquè el que paga els prototips, un "Stagnaire" jueu d'Algèria, té pressa d'empaquetar els quequís el seu "stage" està acabant.

El fet és que els prototips els prengui en bloc, no em permeten de guardar-los, però el motiu més ten crequis que guardar amb tot el que em vint a eventual i utilització comercialització. Però de prototips en plural perquè, a més a més de l'elabore. Se veu un altre relatiuisme simple. Difi doncs, amb tot aparell que per funcions de quatre aparells de base amb una funció ^{ofij. p. 301} efectiva. Al no guarda el aparell però tot i ensament de crequis no deturaborts de preu de cost. Aquesta solució serveix a canviar en el bol aparell més i invidi a un gran vell inferior al que pagaria i coneguts els motes ja existents al "stg" autors.

Dimenge, 7 de març.

Per culpa d'una desobediència a la delva aquesta s'ha refredat passant-hi l'essortifat de neu. És vell el.

(1) quadrable podria dir (distillació de "lles et bombes") quintable inclús (alcohol per enrenament-vapor)

dans, le premier modèle de la que existait. No
 és pas, el moment i no creiem que evolucioni
 unclament, tanmateix tal una mica, l'hem
 medicamentat energicament per tal circumstàn-
 cia i demà podem veure el resultat per un
 resultat, car existia actualment a Montpelier
 una certa pasta de sarampió i tospring.

Dimanche, 14 de març.

Avui hem tingut a dinar un Jean Jacques
 Bloch, el jove "stagnaire" del laboratori. Li hem ofert un
 plat de bona mostra: un arròs amb peix.

Després de la tarda ha vingut un zoffe, un
 conegut de Lervan i ha mpra germana i el
 seu marit el qual ha portat el film nitti-
 mament rebut.

En Bloch ja ha enviat a casa seva el meu
 aparell. De fet té 6 del corrent, el qual portava
 del d'aquest atempte, fins avui hi ha hagut
 idea nous. L'ebullimete que primitivament
 i principalment està concebut per funcio-
 nar amb electricitat, se anul·lora aquest ritme
 de idències facilitant, a més a més, el seu ús
 plen i, per altra banda, afereixo la facultat de
 poder emprar el mateix aparell amb ca-
 lidències a base de gas o d'alcohol, és a dir que
 l'aparell pot emprar-se amb les formes distintes
 de idències sense cap transformació especial,
 així, caldrà tenir la bobina elèctrica si es vol
 actuar amb gas o alcohol, i aquesta operació
 és facilíssima.

En relació al mateix aparell i per veure el
 4 aparell de la fe (que ja hem rebut a té) a dir
 roldament, se imaginat de transformar l'ebulli-
 mete en doble i a la base de pe, si també un volat-
 mete simple. Aquesta transformació - que no se po-
 gut realitzar encara - consistiria en l'edificació
 d'una xifra a doble direcció a la base del refrigerant
 i en un top de control el tim d'aquest per rep-

retat en cas d'intensificació o refrigeració. Així doncs, l'aixeta a doble direcció determinant la funció de l'aparell ja sigui recollint el vapor i enviant-lo de nou a la caldera (ebullimènt) ja sigui distil·lant-lo i recollint el distil·lat en un boló receptor. Naturalment que un cil·indre doble d'aquesta índole demanaria una potència de calefacció diferent per cada funció. En aquest cas la bobina elèctrica, el bec de gas o el d'alcohol taurí, d'èter etílic, un gas cada funció. No hi encara ni realitzar aquesta transformació-adaptació. De moment considero ja com un propòsit important la simplificació del sistema de calefacció, i reduir el més mínim de trauca. Dista cosa en la part calefaccionada; en efecte, una distacció o un accident de calefacció tendria ara uns conseqüències mínimes.

Si realment obtingués calefacció en la calefacció elèctrica (potent) de l'ebullimènt-volàtil tinc el propòsit d'aplicar la calefacció elèctrica al volatilitzador-claustre. Així podria transformar aquest aparell en triple calefacció i - quelcom que t'altre i, el mateix temps, mitjançant la manipulació del boló generador, la qual cosa és força delicada. Aquest boló restaria fix ja que s'podria carregar, buidar i netejar sense necessitat de moure'l. Naturalment que inclús sense la calefacció elèctrica sense elements, tinc la intenció de millorar el boló regenerador i transformar-lo en fixe, mòbil o mòbil (en quant a funcionament i'entèn, un dels dos són fàcilment desmontables).

Dijous, 19 de març.

He rebut carta de la casa Dujoy de Salloum la qual accepta fabricar i vendre tot el material d'aparells que pugui fer. Ja que, doncs, puc començar el treball en vista a la meua salut i'entèn definitiva. Tinc pena per això, car estava

la creació del projecte complet en caldrà
 per la gestió en vint a per les patentar. Com,
 però, que mal la pena d'emprendre aquest
 treball i la despesa que ocasionarà perquè
 a mi, a mi de la satisfacció moral que
 creacions prometen de donar mi tant ben-
 fici econòmics.

Tinc una sèrie d'altres projectes que
 germem en el meu cap; però com que
 he temps, no me'n sobra, decidits no fer-
 lar. ne mi que a miola que es produïu
 me fet important com en el cas de la
 màquina de rentar i del aparell de cine.

Dilluns, 22 de març.

Ahí varem sobre la visita de l'Albert; en a.
 unió que havien decidit de casar-se el mes
 que ve. Un altre casament en perspectiva.
 Pel mateix havia vingut el meu germà i digui
 en Joffe.

Davant la tarta han vingut a veure's en
 Cham i la Dyonique amb llur filleta, una
 veritable oriental molt bufeta.

L'Éliott i jo volíem passar la tarda fent
 el concurs de "la Martellaise"; com que no pogué-
 rem hi varem treballar una estona havent regat.

Dimenge, 18 de març.

Aquest matí he arribat de Lervian. Hi vaig
 anar ahir amb la meua i aquesta s'ha hi
 quedat per una setmana. En el moment
 de deixar-la per mi i agraït català de tornar a
 anar-me-la. L'he fet un regal de regals de
 dit a meua i cada vegada tindrà un no-
 ting per retornar, tant mi que ella estava
 feta trist i fins volgué venir amb mi.
 A la fi i se anet acompanyar i fins i tot
 mi se acomiadat del balió quan jo, a

boig, arrencava amb la "Vispa".

Aquesta vegada no sentim tant el
bruit que ha tingut a casa; primerament
perquè no és la 1ª vegada; segonament
perquè tenim la polèmica d'en Bell.

Dimenge, 4 d'abril del 1954.

Dimens, al nostre arribarem la dolça i el
seu ovi. Ella tota contenta de reunir-nos però
amagant, resillor dit, d'indulgent, com sem-
pre la seva senyora. Com que l'obediència no
ha estat de gaire, dig poc com si hem notat.
Dir que no s'ha tingut gens i que ha
estat tan acorralat com sempre. Alin-
va a casa, igualment puc el seu ovi; a
dinar a casa d'en Joffre i al cap d'alguns dies
anar a casa de l'en Joffre amb l'obediència.
S'hi trobava tan bé que volia quedar-s'hi
indefinitament a dormir, i, per justificar la seva
decisió, va districtejar ella mateixa de prou
manera es gitanes...

Toni tota la família Joffre ha vingut a veure
fora el dia amb nosaltres. A més a més de l'ovella
ha estat present l'Albent, de per per Montpelier.
Hem fet una prospectant principalment el fil-
lote d'octubre-novembre de l'any passat en el qual
ells hi apareixeran al costat de la nova mare.

He tingut temps de robar encara per treu-
lar l'ovella, els "parters" i altres queixos propis
de la terra.

Dijous, 15 d'abril.

Poca cosa d'important; per aquest motiu no
estic gaire en aquestes pàgines. Treballo intensi-
ment en el meu prototipus d'aparell que prepa-
ro i em sembla que puc dir que s'apro-
paran el més possible a la perfecció.

La festa d'aquesta tarda l'empeso així.

386

Dilluns, 19 d'abril.

Amb motiu de la festa de Sant Jaume he tingut els dies i mig de descans. Malgrat que ha fet un mal temps (sembla que tornarem a entrar a l'hivern) ho he aprofitat per treballar a fora (corriental, hort, galliner etc.) i a casa amb els aparats. Aquests es poden considerar a punt de donar a construir, la qual cosa em fa pensar per dins de joie.

Dimarts a la tarda, després d'haver fet uns quants encàrrecs, vaig anar al Capítol de cinema i al cinematògraf. El nou principi resideix en la projecció de l'òptica de la qual es a camp de visió horitzontal un lloc de quadrada ben clàssicament. És incuestionable que aquest sistema és superior al vell i correspon millor al camp visual humà; sembla indubtablement que una idea tan senzilla en si - tècnicament ja no és tant no hagi estat aplicada més aviat.

Aquest matí he anat a encunyar les lletres del cine Poble - i la consellera - a la Dalg. No cal dir que li he agradat.

Dimarts, 25 d'abril.

Aquesta tarda he vingut la família Toffe i en Carrió i la Joana. Aquests d'avui m'han portat alguns informes sobre allotjament en vista a un canvi de pis que potser caldrà fer aviat.

Entre altres (que no vaig treballar) i vani de birbat l'hort i netejat la "Vespra". També he acabat de fer l'últim croquis dels aparells que estic realitzant.

Dimarts, 2 de maig del 1954.

Aquest matí hem marxat a càrrec de Josep per passar-li el dia. Li heguis fet bo la tarda no hauria estat malament per les alencories d'algunes vides sin fóra bé; però ha continuat fent mal temps i no hem pogut sortir.

Se woog.

Dijon, 12 de maig.

Finalment abans d'anir vaig rebre la comu-
na i el projector de cine anuenc i iouvingut
a veure l'entrevista que vaig tenir el mes de
febrer propiament amb el Sr. Guerin de
Dijon.

Immediatament vaig pensar-me a exa-
minar-lo amb detall i veient veig esta-
jar el projector. Aquest ha resultat ser un
lluminós que el que ja tenia i que val el
doble aproximadament; a més a més, té l'avon-
tatge del rebobinatge el qual és molt més pràctic
que en el que tenia, un Cine-fel. L'avantatge
més important, però, és el de la parada de la imat-
ge. Aquesta qualitat no adonament no existia
en el meu Cine-fel sinó que venia a través en
els models més cars; el pt. Dony, que el més ba-
rat del projector el tingui i en condicions tèc-
niques superiors als millors, constitueix ja un
gran pas pel seu constructor.

La càmera - que també és la més bonata-
luc del món, té igualment avantatges propis
de càmera, molt bons, que s'han obstat
que venen després d'ells. Té la intenció d'es-
tencor la disminució que ve.

Ara ja estic reflexionant al projecte - princi-
palment - d'un cinema de nou tipus. Li
no aconseguiré fer el de posició en caldrà
pagar aquest aparell; però si puc vendre
independentment bé el que ja tenia en que-
dara com a benefici més del doble del que en
caldrà pagar-me un aparell nou més perfec-
nat que el que ja tenia.

Dijon, 16 de maig.

Ahí en still va fer un any! Un any magnífic.

3878
fi que ja ha passat! Vamem sentir & celebrar
aquesta primera aniversari amb reunió tota
la família de Montpeller en una diada intensa.
Si el temps hagués acompanyat fariem estat molt
bé, però ha plogut intensament des de veni
& ha quedat allà no ha pogut sortir a jugar
a fora, i moltes hores a esbarjar-nos.
Tenim, a més a més, el projecte de filmar en
dell, just ahir, o almenys veni i no se po-
gut. Veritablement este fa més 9 o 10 mesos fa un
temps impròpi d'aquells contrastes.
Del meu poc temps per dir & tan bé que veig,
doncs, no té història.

Dimenge, 28 de maig.

7 cols d'arribada de Carnes (Aveyron) on hi ha
duat amb el meu company Raymond prouvent,
ni amb el coneur de l'òvia d'aquest, podiem to-
ber una cambra i una cuina on anar a fer
cambra d'origen el veu. Tot està encara per
llogar, però és massa car per la nostra possibili-
tat i mirarem de trobar qualsevol de nos barats
en un altre lloc. L'indet és molt el que ens cal!!!

De Montpeller a Carnes hi ha 100 km. Heu-
fet, doncs, 200 km. entre el meu mínim incident ni
accident. La "Vape", malgrat la càrrega, ha tirat
molt bé i sense penya, m'ha meravellat pujant
el "Pas de l'Escalotte", de 4 km. de collada dura. I el contorn,
malgrat pujar de 0 a 800 m. amb dos a Jibre i
un fort vent de cara, és molt reduït: 4 litres $\frac{1}{2}$ mà-
xim, la qual cosa veu dir que en carretera normal
i temps sense vent deu fer just 2 litres per 100 km.
mencys potes inclús amb una sola persona.

Dijous, 27 de maig.

Areni, com és el que en diuen l'Ascensió, no se anar
a treballar. He treballat tot el dia a casa en vèries coses:
correspondència, redacció, etc.

Entre la correspondència he decidit d'enviar

una última carta a la Comu Figueras. La seva actitud després del seu cas i sobre la seva filla ací no s'actitud d'una dona que seig haver un estimat tant i tant. El seu silenci a uns meus cartes (mai sense d'en d'elles particular) no són dignes de que a gust i q'quedís aipi. Tota aquesta immobilitat (s, de det, madring de la dolça) m'ha fet tenir la convicció que m'he sentit atorg perenni i inclús m'estima en el seu temps. El seu feny de la seva amicitat per mi, seu sempre una amicitat interessada. En efecte, ja una primera vegada m'oblida rotundament quan jo no va m'í que un pobre concertat. Aquesta vegada, però, el fet de l'abandonament de la dolça regala el seu desig i l'oblit complet que n'he reguit fa que hagi decidit clarificar definitivament aquest trist cas que ja ha estat prou temps en intenció.

Li he dit ornament q' quate veritat en una carta de la qual guardo còpia, que com a volunt ferqui, fannateig, i a mi no em manqui i es menys no em manqui.

Un motiu de la correspondència d'aquí ha estat l'adversada a uns correpondats interessats per la procreació amb collidq del sexe com en el cas nostre. Ha uns mesos vaig decidir divulgar l'experiència pta per novaltz amb el doble motiu de trovar algun benefici i de fer una estadística per veure si efectivament la teoria s' veritablement científic. Amb aital motiu vaig tractar de publicar annuàri en diaris seriosos dit quotidianz d'informació i novis, un vol, red m'í bluff, no acceptar, sense gaire exit a uns a uns. Es altres tres o quatre volúntats van refusar segurament perquè prescruerem l'actor de l'anunci per un quítlat com a mínim. Finalment, per veure el meu annuàri publicat, m'he tingut de voler del retornar m'í imbecil i obtusidat que prencip a París i tinc vergonya inclús que un intent seriós com el meu, surti publicat ensup d'annuàri quasi indecent i immoral en el sentit que l'aploten despiadadament la credulitat humana.

En total l'anunci ha parregut tres vegades costant-me varis milers de francs i de moment no m'he rebut cap en contrapartida. Val a dir que no demanem res per estar ja que feig; solament dir que admeto ell doncs que se'm vulguin pr.

Dilluns, dia 7 de juny del 1954.

Acabem d'arribar tots quatre a Llerenç on hi vivem manjar el divendres prop-passat per tal de passar-hi en el que diuen les festes de pasqua granada. Hem decidit de retornar a aquesta tardor enllà i de nou perquè d'aquesta manera jo he pogut acompanyar a l'eti i el nen fins a l'antebany mateix i venir-la a esperar a l'arribada seu a Montpalliu. La delia, ja, és jove i un any i veu (guanyat en una tombola) hem vingut amb la "Voyé" la qual continua funcionant meravellósment.

I deu content d'aquesta sortida i més content encara de tornar a estar tots quatre a casa.

Divendres, 11 de juny.

Avui hem rebut visita de Dorelona a partent nos dos nous bancs: La principal és que el dia 5 del concert, perquè el regon fill d'en Delfi, un "gorxoner" quasi tan gros com el mort a la noifença, ja que diu, prova 4 1/2 ft. Resulta que un bar designat a mi com a padri i diu que li han posat el meu nom. Tot això ho accepto perquè ve a la família i pué, malgrat h' haver que veig pr en la meua barrera, un bar designat igualment; però el fet no senta ni sento la necessitat d'interpadri de veig i molt menys encara de donar-li el meu nom.

La regona nova important és que, a la fi! m'annuncien l'arribada prop per el en Pere i Sen Ton. A veure si s'aparta

negada seva veritat...

3881

Dimecres, 2 de juny

Areni he rebut una bona nova. El Cap del Personal de l'U.R.C.A.M. m'annuncia la nova titulació a partir del 1er del mes entrant. Aquest fet és el fruit de la meua intervenció per tal de que en Bontemps, com a respectable directe meu i com a delegat del personal, posés la qüestió. El meu "empànyer" m'ha dit a propòsit i decidí i ja t'hem el resultat. Aquesta nova m'interessa principalment per l'aspecte econòmic que representa: regonys el metge Bontemps dir que em farà uns 5.000 francs més per mes.

Dimecres, 2 de juliol del 1954.

La qüestió de la titulació que només havia de partir del 1er de juliol, és ven que, en definitiva, partint del 1er de juny perquè ja aquest mes he cobrat l'augment. No puc fixar acertadament aquest perquè la primera sol·licitud a la Caixa de Pensions, m'ho impideix.

Continuen esperant la vinguda anunciada de Barcelona. El fet que no arriben vol, potser, dir que estan tramitant la sol·licitud.

Ja dir que no parlo dels infants. La dolça continua creixent de valent. La seva altura últimament ha encara creixut de quasi un centímetre. Continua estant la més alta de tots els infants de la seva edat que coneixem, i a més de més grans que ella de varis mesos més. Continua també afirmant el seu caràcter cada dia més voluntariós i tossut, una cosa d'irresistible.

En Nell va creixent igualment molt regularment i fent-se cada dia més interessant i inquiet. Quan el tinc en els braços

el vol dirig tot i tant aconsejar que no es veng
la imatge popular de "menjar-se'l a petons".

Sense esforçar-me al més mínim per tal
de que a posteriori, cosa que compren molt, cosa
del mateix llenguatge i fa la nostra felicitat.
Hevat quasi exclamant energicament una
cosa que li plau. En efecte, què vol dir que
cosa ho exigeix d'una manera radicalment
imperialista i si li donés una cosa que no vol
t'ho agafar per ellencar ho immediatament per
continuar reclamant el que no se li ha donat.
En el fons no em d'aplan que tinguin un
bon temps, sinó al contrari, està ben content
que ell i els altres siguin energics.

Què heu rebut de la Lola i d'Hor-
ta la qual dir que a records molt de moral-
tat, especialment en aquestes dies, ja que
l'any passat a tota nostra moralitat.

Dissabte, 10 de juliol

A la fi sembla que la imaginació de
ventar, primera avul de l'entrevista de Mar-
zella del my de febrer amb el fabricant,
arribarà la retenció en solt.

El tal fabricant havia despat a re-
prendre a tot el que (5) que li havia ordenat
des del dit my de febrer. Decidit a acabar-ne
li vaig enviar el 5 del corrent una carta
vertiborda en la cantonada la veritat. I quan
me s'apropava a la redit, heu veu que
em he rebut una lletra curta ^{infabulada} expen-
rant-se del retorn en complir la promesa,
retard degut a dificultats financeres-electriques,
anunciant-me que han expedid al meu
nom, una maquineta de l'últim model
sortit. No veu en la tal excursió; el que el
ha decidit són les conseqüències que es deixaran
entendre.

Aquesta carta ha emanat a fer pensar de

menj una vintà mèdia de visitàncies. Ha resultat que ambdós van més guelbè. No est en pue ni esten molt, mès que content.

14te s'aprofitat per fer una mica de cine en el jardí de l'Estimade.

Dimenge, 11 de juliol.

Hem anat a passar el dia a cà la Monique Chan al Plan de 4 Seignens. Tot passant a l'aigua, ens hem estat la cà la Monique. Hem passat una bona jornada malgrat pel el temps no ha obsequiat gaire, car com sempre fent delectat. El "Plan" és un arrel de Montpeller, en direcció oposta al nostre i molt més lluny, però també molt més compacte. He filmat alguns escens de un jant.

Per amor-ki bàiem de prendre dues línies d'autobús una de les què - la del "Plan" - a circumlació reduïda, sense, amb tot el circummient que tot això comporta. Hem decidit de fer una experiència: pujar tot peute en la "Vespa", el ney entre l'El i jo. La cosa ha anat malament podriem dir inclús molt bé i, sense insistir massa perquè a més més, deu estar prohibit, en proum aprofitar per petit sortid. En vell gaus d'aspecte el contorn, felie, i la "Vespa" continuant fentant el costat pronunciat amb una gran facilitat.

Divendres, 16 de juliol.

Dimarts prop. passat, 12, vèrem vebre carta d'en Proc anunciant que, si no li ha res de nen, arribarà amb en Toy el prop. vinent 26 del corrent. A la fi!

El mistig dimarts a la tard vèrem en una way a Levison, la dona i el ney amb un cotxe de l'URCAN que anava cap aquella direcció,

jo amb la "vespa" en horret plegat. Jo vaig retornar
ahir i torno a emprar de nou el mitjà; ell
s'hi estarà un mes i jo el meu "compè" que en
quany naves és de 14 dies encara.

Ahir, a l'arribar aquí a la torre i no trobar-hi
ningú - ni es gat - em va agafar una gran
tristor i me'n vaig anar a dormir sol.
Durant el dia no treinc; al migdia me'n vaig
borstori. Aquest vespre no estic tan trist com ahir
perquè he tingut una visita que s'interessa als meus
aproxels de ciutat que puc vendre, fent el solt
meu; inclú m'he projectat una bobina la qual
m'ha permès de vendre els meus estabots i he
aer, potser la veo per la qual em sento més
sol...

Dilluny, 19 d' juliol, Lluís nota!

Aquest moti he escrit a Lluís en el meu
manjar el propi - posat disdoble treballant tota
la família perfectament bé. Quan tot seguit
després d' haver dinat, amb la dolça, vaig marxar
a la veïny a ajudar l'oncle a sulfatar. Ahir
per primera vegada, vèrem per l'Éli; la veïny
i jo, una cordada amb la "vespa". Vèrem un
de Lluís a veure la Moque en l'hor; es
parl d'ell que viu en aquest pobl. Es tracta
d'una cordada de 14 Km, però estiguem
quan tota la tarda forç. Quan arribem a casa
vèrem demanar la racció que heu tingut
el mes quan no va veure cap de nosaltres. Si
que no plora, però s'empra i no s'ingr tranquil.
Aquest grimo bonic de cordada no es veu
concluent per fer-ho d'altre dubte les dures va-
cany. Segon he dit la tig (Segra) diu que ni
menys tot el dia, al men per exemple, el
men no li deixaria per os d'emprament.
No s' igual com la dolça la qual s'empra di-
ficilment.

Parlant de la dolça vaig oblidar d'ajutar

que pel 14 de juliol va desfilar a Suresnes amb el meu i meu fill i scale, portant una bandereta francesa a la mà. Fou una gran diada per ell i tingué una magnífica impressió de l'escola, a la qual desceia d'amar, i encara més ara perquè deu suposar que cada dia reparteixen partides, i hi canta i hi balla com el 14 de juliol. En tot cas, ni quan ja faga llegir la mateixa espècie de llibre que ara està estudiant perquè es de fa anys que s'ha passat hora i hora fellejant llibres i veu amb tant d'atenció com jo mateix.

Aquest vespre he venut per 50.000 Frs. la càmera i el projector que tenia abans de rebre el "Gnomon". L'únic que m'he guardat és l'objectiu 1.9 i el filtre que veig comprar l'any passat. Així em queda un aparell tècnicament millor amb una òptica superior. En quant a la venda, m'he jo fregut un bon negoci en haver-me'n venut a 40.079 quan ja llavors en valien 57.296 (junt amb alguns accessoris) i el que ell ha comprat fa igualment un bon negoci, en veure-li costar també més de 70.000, sense comptar les taxes, i val a dir que l'estat en el qual s' troba és pràcticament nou, sobretot la càmera i el seu estaió. Aquest comprador inclús, s'ha transformat en amic, amb un bon simpatitzat.

Retornant la qüestió que em resta un equip complet amb tot els accessoris (pontall, apogador, bobina, etc.) i un benefici de 12.711 francs!

Dimecres, 21 de juliol

En el carrer d'Alsace hi havia una nota de l'estació anunciant que dos oïssos havien arribat al meu nom. El tractor, naturalment, de la màquina de rentar la qual acabo de desembalar a l'instant. Aquesta recepció contreu ara la perspectiva d'una bona tarda més!

Dimenge, 25 de juliol.

Ahí vaig arribar de nou a Leraion, començant així les meves vacances d'enguany. He trobat que en Nell no estava gaire bé seguit a una altra crisi de dent; té, però, força bon humor malgrat que s'ha disgustat i, conseguint, aprimit un pic. Per acabar-ho d' arreglar, aquest indient de solent coincideix amb la mitja festa calor d'aquest estiu força copiosos. A més a més del nen, la tia sempre no s'ha trobat gaire bé; felicitem-nos també que ni l'eny ni l'altra cosa no van gran cosa.

Pucó emprar una part del meu "còmp" a treballar en els meus afers personals. Amb tal motiu m'acabo d'instalar una taula davant de la finestra del pis de dalt on estic, crec, força tranquil i on no trunde, crec, pas gaire calor.

Ahí varem venir la Manuella i en Gen a torrar-nos la viteta que els virem fer dimenge passat. Tenint el nen així i estant, per altra part, una bona jove per deixar-lo tota una jornada, no crec pas que poguem fer enguany més sortida.

Dimarts, 27 de juliol.

Tinc una sensibilitat psicofisiològica excelsa; en tinc dos exemples recents ben edificants. Deben de venir de l'altre de vidriç de Montsoler un llinera l'audinista alambic que li tingué incòmodament regons el roquis meus. L'escumós era força deficient i incomplet i el pres de cost matxa elevat; en una paraula, no corresponia a la meua exigència ni em deixava esticfet. La sedició i el disgust que em regoní es ven que feu important com els representen ambre fins a alterar el funcionament de l'aparell gastro-intestinal, sobretot me dos grans en el llenc. Suposo que aquesta relació de causa a efecte és justa car no s'ha primera regon que així m'ocorreix. En efecte, un disgust important es tradueix un dia després per l'aparició d'un granet

o millor, d'una unió de granet en el llevis, ja tantost en el superior com en l'inferior; i el que en estalà d'ien una "pauca".

El segon exemple recant és el següent: Durant la nit del dimenge el vilius vaig somniar que un soci - nec - havia dirigit un principi en el qual jo estic treballant actualment i que, per conseqüent, en havia passat d'ensortir el poc, quan la meua idea de base sobre aquest principi, data ja de l'hivern passat. Aquest somni s'acaba d'esperant-me i donant-me compte que, notòriament, no era més que un somni; em vaig aixecar, tornar a adormir tranquil·lament. Més el mal ja estava fet: el somni - activitat fisiològica - representant sobre l'estoma - activitat fisiològica - paralitzant la fi de la funció (estat del reflux). El resultat fou que la digestió no s'acaba de fer, que em vaig despertar amb un mal de ventre, que vaig haver de vomitar el residu indigerit i que, com a conseqüència de tot això, vaig passar el dia d'hir fet una "infèrta".

Per concloure a tot el subit cal afegir que aquesta correlació en la fertilitat fisiològica només és unidireccional, ja que el disgust o la contrarietat són importants, però que ho hem pogut evitar, o dirigit que corresponen a una insuficiència, quasi sempre meua. Podríem dir, doncs, que seria la consciència, el resultat d'una autocrítica severa. És curiós, ja que l'aria del disgust sobrepassa el de la meua acció, ja que les meues insuficiències no depenen de qui, les situacions i els problemes, més difícil no sol no alterar el meu funcionament fisiològic (somnia de dir no-fisiològic) si no que redobta d'energia per atacar-los.

Fins a mitjana hora de la tarda d'ahir vaig tenir l'esperança que arribarien en Pere. en Taul com ho hem anunciat. A les 3 inclús, nota un sol de plom, vaig anar cap a l'afeg del poble a esperar-los; a les 6 vingueren la dona i el nen i fins a l'ora de sopar esperarem en vq. Nova delicitació!

Dijous, 29 de juliol.

Acabem de rebre una carta de Barcelona, transmesa del Dr. Montpeller pels veïns i amics Segura. El pare un ximbrí que els germans Pare i Tor ja tinguin els passaports, però ara els hi manca el visat de sortida d'Espanya, visat que ha de venir de Madrid i que no els permetrà (la carta està datada del 26) d'estar aquí el 26 com tenien previst, ni bé, afegeix, que el netament no serà de gaire dies. Estic content, doncs, d'haver rebut aquestes noves i de veure que tots motes tindreu la joia de veure'ls.

Dimecres, 30 de juliol.

Havíem fet un gran projecte de sortida amb la "Vespa" durant les meues vacances: anar a la platja, a veure l'Albert i alguna excursioneta. De moment no hem fet res encara. Al nen ja li ha passat la crisi de dents, però el "zoua" de la tia encara dura i no sols no podem comptar amb ella per guardar el nen sinó que l'El. ha de portar el pes de la casa i, de condepiant, on té temps no deducant, per a ella, doncs, no hi ha vacances. Les meues - de vacances - si no són de tot repòs, enc que les aprofito força per treballar en els meus projectes. Ajudo una mica la dona i la resta del temps me la passo aquí en el pis de dalt. No em plau de no sortir a distreure'm, ans al contrari, estic content de pagar reposar-me treballant.

Dissabte, 31 de juliol del 1954.

Com que la tia va millor, avui hem fet la nostra primera excursions de vacances: la dona, la meua i jo hem anat a Bieles a veure alguns camps i a veure un film espangol ridiculitzant el Plan Marshall. Hem parlat una bona estona amb la projecció d'aquest film, car un jove productor espangol ha fet prova de valentia i d'humor sarcàstic, ridiculitzant sense miraments els ianquis i el franquisme. Tan fort és que sembla estrany que els nordamericans no hagin protestat (poter ho han fet).

Aquest film va guanyar a Cany el premi internacional del bon humor i com que el sentiment anti-nord-americà és viu a França, deu ésser per això que el film ha estat doblat en francès, car la producció espanyola, cincua topografia, essent força mediocre, és rar que els films espanyols siguin projectats a França i més encara doblats en francès.

De Bèrns hem anat; tot retornant a Servign, cap a L'Anney a veure la Monique i en Gou. Desemà poder anirem a la platja d'Égde tots junts.

Dilluns, 2 d'agost del 1954.

Com previstahir, per la tarda anarem novells a Égde acompanyats de la Monique i en Gou. No ha gaire bon temps i només em vaig banyar jo; el primer bany d'estiu.

De retorn a Servign, cap ella a les 7, encara varem anar a fer ballar una estona, present el neq el qual no ho he vist mai encara, i em sembla que la neq temps. Havent capat 4, varem anar a dormir sols. El tractat d'una quèdre agradable, a l'aire llisc; clàssica que l'ambient ho estig gaire embalat.

Dinstabte, 7 d'agost.

Dimarts prop-hortat, a les 9 de matin varem anar amb una línia telefònica per les 10; em d'la Cany. A l'hor indicada vaig anar a Cany i al tractat que era en tan que ho vaig escribit sol, perquè en Vic, impedit per un i altre no podia veure l'any. Com que a t'ènia d'esperar ell, ^{en tan} vaig decidir posar el meu llibre t'ènia, ma decidir no perdre-lo tot i veure, almenys, per un dia.

Després de la conferència telefònica vaig anar cap a casa i una hora més tard, sortíem cap a Montpeller la dona, la veia i jo. El retornament, després de més de 15 anys de separació, fou molt emocionant i no sabem ni que dir ni que

fer. Quèd' ems trobarem força curiats, però més curiats
 ellit ja que ell.

Possàrem la tardy a Montpeller, decomp. supirava
 l'El. a l'autobús, la qual retornava a Loriga, pel neg i
 export de rapur a cada dels corts de la Campi, en Tor, la
 delga i jo anàrem a Loriga a la Torre. Va-
 rem entòr alla velt fins l'endemà (dijous) al
 migdia, parlant de cort i la nostra família. A di-
 marts hi anàrem a cà la Rosa, la qual el vebi
 molt bé. després visitàrem la ciutat, fíem cine i
 cançons i a les 6 marxàrem cap a Loriga.

Dimençy vengí filmar de nou a Loriga, pel mate
 i per la tardy amb la dona i la neça anàrem a
 Bixing a emenjar-li la ciutat i a prendre bany
 els tres. Tot pobrem, com a cost, i i profitant
 tot s'ocasiona contínuem parlant, parlant, par-
 lant sempre de la nostra exp. Així ben continuat fegí
 l'ha anàrem aquest matí, tot dient i fins en
 el moment d'arribar al tray aquesta tardy. Hech
 parlat, doncs, de l'eternitat, si bé la vilitat ha estat mada
 curta per haver pogut parlar de tant i tant con-
 sa recopilada sobre 15 anys enca. De tot manera, etic
 ja ben content d'aquesta visita, car val molt m'ajuda
 que si no hagués vingut gens. J'esta la perspectiva
 que en Pere vingui d'ins de poc. Estent així de la
 proporat que vingui el pare amb ell, ja que no
 hi ha por d'anar per moto. Així, altra vesada el
 pare després de prop de sis anys i en Pere, que només
 hi vist fa 4x anys a la pretera durant uns migdia,
 tindria ocació de filmar-los ambdós i ja menys en
 quedaria la Roseta, la qual podria filmar quetz
 vengui com l'he invitat - quetz es costi.

Dimençy, 8 d'agost

Desm a l'hora de dinar hem sentit un poc
 ant, l'abstèncy del Tor. Sembla important l'abstèncy
 d'un ésser estimat que crei un tal blut a tardy.
 semblava que no hi havia mai; sembla encara més ma-
 tida d'una de fet, en Tor només fegí dos dies, que estora

entre nosaltres. Si qui com si qui, hem reprès la nostra
videta d'aquí, videta que ja sabem, almenys per mi,
perquè deuria ésser l'últim dia, dia que s'acaba amb
ell del meu 38 aniversari; el podré passar, doncs, en
família i marçer deuria passar el matí. Tal
com havíem projectat, la dona i els fills es queda-
ran fins dissabte o diumenge que ve.
Ara no hem pogut sortir al mar perquè
fa un dia plujós. Tampoc no hem anat al cine ni al
teatre a Béziers perquè hi hauria res que ens in-
teressa. Menys mal que, com diumenge podré
poder gaudir amb el ball.

Dilluns, 9 d'agost del 1954.

Estic passant la vigília del meu 38e aniversari pre-
parant el retorn a Montpeller per deuria. Hem decidit
en definitiva, de retornar tot aprofitant el cotxe regu-
lar del diari el qual passa per Servignac a la
mateixa hora que jo hoic de marxar amb la
"vespa". Així podré ajudar a pujar tot l'equi-
patge a la placa i, amb la dona, els fills i potser
la tia, anar directament de casa a casa. El regal
comprat el 16.

Dijous, 12 d'agost.

Retornarem a Montpeller el dimarts al ma-
tí, tal com havíem decidit, i amb alguns cura
que hem reprès la nostra videta normal.

Com que el meu domini surant tot el
matí del dit dimarts, a l'anar a treballar, mar-
xarem tot quate a can Joffe. En plaça del
treball veig tornar a treballar, en feu copiar
preguierem la gallina i retornarem a casa.

Aquesta regana sortida del mateix amb la
"vespa" ha resultat bé; però continuo reconeixent
que no s'ha un mitjà de comunicació que calgui usar
ni massa pel perill que presenta per nosaltres en cas
d'accident i inclús pel l'olor que la màquina fa
a fer. Tantmateix, cal reconèixer que pel sortida

untes així - i ni és reasonable llogar encara més - la comoditat per representants al moment de què ja són, i a l'hora, i tantadonq. Ho és tant que, sentint amb molta prudència i sentint entrar a dies de la ciutat, pensarem servir-nos-ene d'una; per exemple, per exemple, a cà de Toffe, a cà de la Campià con Mar. don.

Dimanche

Dijous, 15 d'agost.

Un 15 d'agost que sembla més aviat un 15 de novembre tant el temps és dolent i fosc. No hem sortit encara. Verran, si demà fa més bo, ~~no~~ podem sortir per la tarda, doncs a passejar el mar és quasi ataca, avoriment, ja, a sortir, ni sovint a Servian. Dic demà perquè molt d'organismes francesos - entre els quals l'URCAM - com que el 15 d'agost ha exigut enguany un dimanche, han decidit reportar aquesta festa per demà dilluns.

Ja ja una colla de dies que en hell corra amb les corrents com un esperitat. Ja també fora dies - no tant com per les corrents - que camina sol si se li dona un lleuger punt d'apoi. A veu ha anat veient regades de la cunja el menysador i vice-versa tot sol, és a dir, sense cap apoi; només seguim barrera per ridius, perdin l'equilibri. Podem dir, doncs, que ha caminat sol el dia en que feig el seu 15 mesos d'edat. La dolça va començar a caminar el dia en que complix el seu 16 mesos. L'ha avaragat d'un mes i si hagués volgut o hagués tingut indistit, hagués caminat més de presta, però ell no s'hi interessava massa i l'hem deixat fer. Tal a dir que la dolça hagués començat més aviat si no hagués tingut por, mentre que en hell no s'hi fa por el que el reté - no li fa por res - quan vol caminar - sol o amb les corrents - si s'hi va com un boig i no mira si hi ha obstacles o no.

Dilluns, 16 d'agost.

Hem ben comprat el regal corresponent al meu recent aniversari. És tracte unguany d'una lampara molt original que pot servir (me'n recordo ja ara) per bure, per estar penjada a la paret i per llegir al llit ja sigui deyant-la sobre la tauleta de nit, ja sigui ellidant-la o penjant-la a la capçalera; és tota articulada i regulable.

Aquest moti hem estat la meginia de ventar. Hi hem participat ambdós i's va molt de pressa; però no podem dir res del resultat sinó que tinguem una experiencia.

Dimarts, 17 d'agost.

Hem rebut carta de Barcelona comunicant que en Pere arribarà demenge prop-riament i com que el pare -suposo- no deu tenir el passaport, despen entendre que nois vindra fins a la frontera. A fi de que pugui conèixer el meu i reverent a nosaltres, estudiarem el cas a veure si podem ser tot quate per carter, car tal tren no arriba fins al portis.

Dijous, 26 d'agost.

Quèrem d'prop. format dimenge a la frontera amb el matrimoni (i el colac) Bel, de l'URAM. El nostre fou bo si bé el nen, sense les seves hores de dormir normals, l'endemà estigué deprimut. Al Portis varem retrobar, poc després de la nostra arribada, primer en Pere i mitja després el pare, al qual avia a treure-li un pastis de tolerancia. Dimarem tot junts en un restaurant i tot a quit després tornarem a acompanyar el pare a la divisió. Tot boixant-li's varem tenir temps per filmar-lo amb el nen i per continuar portant una mica.

Vn cap el pare partit, ~~nois~~ també

representaven el retorn, en Pere i jo amb la seva moto i els altres en el cotxe. A Herbolma, com que feia fred (en agost!) i no estava cobert, vam entrar en el cotxe; finalment arribarem a Montpeller a les 9 i $\frac{1}{2}$ del vespre.

El pare el vaig trobar una mica més envellit, però fort, en portava el veu amb molta facilitat. Ell diu que ell està a l'Elia i a mi molt envellit. En realitat i sup i ho atribueixo a dues causes: als diferents moments i al treball intel·lectual que faig, en quant a la dona, igual: per tindrà intencionalment en el darrer i a mi a mi, taca d'ullet.

El Pere, com un Ton, no està gens envellit. El que he notat és la diferència enorme que hi ha entre un germà i l'altre. Aquesta diferència ha estat més accentuada pel fet de la veïnesa recent de l'altre.

~~Dimarts~~, 1er de setembre del 1954.

Ahí, després de dinar, marxà en Pere cap a Lerdanès d'on, ovni, retornarà a Catalunya. Hem tingut gran temps per parlar del meu important, malgrat que jo he treballat cada dia normalment i que el diàleg anàvem a parar al dia a com joppe i que dimarts vingueren a mi en la llengua, a mi a mi, la Tere i el seu marit. Finalment anarem a acabar la tarda a la platja; és a dir que en tot el cost, estiguérem sempre voltats d'un i altre.

He retrobat el germà pare i he preocupat que veig deixar ja 16 anys, però a mi a mi, he vist que si aquests dies, pacífic del seu temperament no tingué transcendència i veu, inclús simpàtic, d'altre no n'era tant i tan vellat encara mi la diferència que veig establir amb la imatge deixada

pel recent viatge d'en Toz. Podria dir inclús que
 uns aspectes de la seva vida i de la seva manera
 d'irre em preocupen força i fins i tot
 m'he'n decebut molt.

Dijous, 2 de setembre.

Avui hem rebut el film en el qual hi
 figurem en tot i el parc. Hem tingut una
 excepció en projectar-lo, és, precisament les
 escenes en què estic i on força feig, i m'és
 dolent del film, quan s'el contrari el que
 heu escrit. Com a conclusió diré que
 estic a prop que tindrem ostiti de veure
 el parc i en Toz, i que, de consueïent podrí
 tornar a filmar-lo.

Dissabte, 4 de setembre.

Aquesta tard, aprofitant que la foguera estava
 bé, hem anat, l'En i jo, a Nans per una
 ostiti relacionada amb la història de l'entorn del
 parc de passejar una estona per Nans hem
 arribat al betony per Aiguas-Morts, de Gran en Rai
 i Carrog, origin i una carretera que no cal
 dir, un tros de la qual és novíssim i es-
 polèndit. En total prop de 140 Km. sent al mig
 mínim entrebanc.

Dissabte, 11 de setembre.

Avui hem anat a fer fotografies d'una
 Teniem intenció de fer-ho este temps ja, però
 a cada data que havíem escollit, diversos raons
 ens ho havíem impedit.

Avui el fotògraf preuig diversos dies ja s'ha
 aprofitat per filmar-lo. He volgut intentar aque-
 sta experiència, malgrat que el film que sempre
 no era especial per interiors.

Dimecres, 17 de setembre del 1954.

Avui és un dia memorable per la Delça; i per nosaltres també. Ha començat a anar a l'escola per primera vegada, deus, a 4 anys i 9 mesos i mig. Què d'agita' tot nerviosa en espera del gran esdeveniment. Aquest matí ja anava sola acompanyar i al mig dia s'hi retrobat tota contenta d'aquesta primera contacte amb l'escola i el que representa com a fet nou en la seva vida. Pel restre encara ens va millor i podem dir que si contínu aplei li agradarà l'estudi. El fet que estigui entusiasmada és tant més important quan menys comencis un rol de l'olomne amb els quals ha pels contacte: un veínet, deus, no ha rebutjat ni ha estat rebutjat per tot els altres, molt dels quals es comencien ja de l'any passat.

Dijous, 18 de setembre.

Aquesta tarda he anat a acompanyar la Delça a l'escola i s'hi apletat - no tenint prou pel p'filar un xic l'esdeveniment... d'ahir.

El confirma el seu interès per l'estudi, en aquest vege, tota sola, menys feig per veure la classe proumenciant d'ifs i llety. Val a dir que no m'estranyaria que ho restament una estudiore, tot sempre té manifestat un gran interès - amb sob encara llegir - pels lliby i ls revisty.

Dimecres, 19 de setembre.

Avui hem tingut a dinar el matrimoni Bel, el que ens conduí (amb el seu cotxe) a la frontera. Ha estat, una vegada més, molt amably i ha aple un magnífic ram de flors a l'Elí.

Per la tarda he fet cine per ell; i pel matrimoni Vignas (el joel) el qual m'ha demanat

o veure com funcionari en vista a educar
cinemat.

Dimecres, 21 de setembre.

He anat a cercar les fotos dels meus, elles
quasi han quedat molt bé. Em sembla,
doncs, que plouran als parents i amics que
les veuran.

En la fotografic que l'observació és facil-
y veu millor que de cap altra manera les
semblances familiars. Malgrat ésser de veure
distint semblada gemenes, s'assembla molt i
cambios d'ominat l'atencencia Boix.

Dissabte, 2 (de setembre) d'octubre del 1954.

És ric per en aquest dia. És degut al temps
que em manca, no tinc, en efecte, prou
temps per atendre a tot el que porto entre mans
i la pagina d'apuntar doncs doncs les primeres
victims d'aquesta escassetat de lleure. Resultat,
que no puc anotar una serie de elictes
dell infant que són força interessants. I
ora, que disposo d'una estoneta, voldria
que tot aquest fet desillectiu per la manca
ment per anotar, renunciant ahi, però,
precisament ora no m'heu ve cap a la
memoria i, de convingent, no se' per on
començar ni que dir.

Ah! ja en tinc una! De bell té una
gran passió pel cinema i pel motor. És
quan se moure el deira per la unia tot
seguit veu ve cap al gas per posar-se a
per la "poupa". Naturalment, com que
se moure no val que s'aproximi al gas, ella
verf agafa tot el plat que pot, el gas, roba
y calien i fa la "poupa" amb tot el que
li can a una, fully de verdura, beures de
pa, etc. I, poc després, ve a fer l'ho d'obrar i

fin i tot provar. L'home no pot fer el mateix la "poupan", deuenca que sa mare el jaugua per estatidat de uniment com bella una colla, etc. L'home jo arribo del treball al jornam que en dia, amb la veu a frotla veu: "Papa, la poupan".

En quant als mesters, quan en veuch una a passa tot content i el de la "Velyse" no li ha fet mai per quan la dolga, el començament n'hi feig. Li agraden tant que sovint el porta a imitar los d'ent: "Papa, bruma".

La dolga continua onant a l'escola amb afició i gust. Enguany no crec, però, que aprenguin gran cosa, principalment perquè la mestra que té deuen que no val g. Compigui, però, que no li fressa per ésser "ròbia", i l'essencial per aprèn jornam ens i que covitqui en col·lectivitat i impotit cor en a la torre, ha parat 4ei 9 mesos quan sempre valg.

Dimanche, 3 d'octubre.

Avui he anat a Marsella per visitar la Fira internacional. D'aquest viatge he fet un estudi al projecte que tinc de transformar la universitat que tenim en pedagoga al mestri terciari.

Una vegada més se pogut comprovar que li ides nous, quan es tenen, i'san de posar en practica immediatament a rino el corer el vide que en este et parri el de vent. És el que m'ha parat amb el projecte mentit. Si el constructor el qual en vaig adreçar l'anys parat haquis complit la seua paraula, el projecte ja haquis estat realitat pel Esco de Paris i l'anys parat, mentit que era tot just en prob o treballar i se vith a Marsella que una altra marca m'ha parat davant. M'any mal que n'hi el tracte

La mateixa idea, jo puc realitzar-la molt millor.
En fi, el vestige ha estat instructiu.

Dilluns, 4 d'octubre.

En Nell comença ja a itre net pel seu propi coscient. Ha ja una colla de dies que va anar l'ha acostumat a fer pipí i cacà en el villosit perdat que varem començar per la delsq. Ara ja és ell mateix que ho demostra quasi sempre, únicament que per ell cacà i pipí tot és igual, i a dir que menys utilitza el mot "cacà".

Tot a dir que per ajudar-lo a prendre aquesta bona costura, va mare li ha creat un reflex: li dona una bofetada de caramell cada vegada que s'assembla del villosit. Del neu, doncs, hi ha ja associació d'idees i després de fer pipí o cacà espasa el bofetada de caramell típicament com vingut per ell.

Mentre està vivint aquestes línies, va anar de la mina al magador fent la "pompa" per tot el cadire i fent-m'la provar i alvar...

Dilluns, 11 d'octubre.

Acabo de deixar llist per portar demà a la Prefectura, una demanda de "brevet" (patent) interessant un projecte de cotxe automòbil amb direcció sobre el tren armera. Té un altre més sobre les característiques d'aquest projecte però ho tinc ben escrit i rebrat vèries vegades per la presentació del "brevet" i no tinc por de tornar-hi encara a. L'ango 7000 francs (amb possibilitat de recuperar-ne 6000 ni veig que no tinc cap dit d'un any) i ja veurem el que dona. Com a mínim hi haurà una cosa positiva: la consciència de tot el gestions oficials en dir a treure una patent d'invenció, consciència que m'ha fet tot net i que podrà servir

3900

me per la patent que penso tenir per alguns
de laboratori. Transmilitant així els honoraris
de "l'expert" tindré més disponibilitat per continuar
els meus treballs.

Dimecres, 15 d'octubre.

Després de la dolça arribada a l'escola ha demanat
a sa mare un bonic de paper i un llapis per
escriure "papa". La mare, tot contenta, li ha donat
inmediatament el que demanava i la meua
reure va il·l·lar, ha escrit correctament i molt
ben cal·ligrafat, el mot "papa".

No cal dir que a mi també m'ha pla-
gut molt aquest fet.

Després en Nell m'ha dit que continuem
servint una gran porció per la collita, plats
i tinfins. Ara va al buffet de la cuina i en
faen tant com pot per estendre'ls per tot
el cadira i fer la "pau-pau".

Dimecres, 17 d'octubre.

Heu tingut a dinar tota la família Bon-
tony, del Laboratori. L'any passat els con-
gat a la botiga el l'agradaven tant que va-
ren manipular el dinar de tornar-ne a men-
jar. I efectivament, pel nombre menjat per
cada un, es veu que no hi ha compliment.
En Bontony n'ha menjat 101 cotes jo 111;
la seva dona 51 cotes l'Elisabetz 13 i l'avi
Bontony una quarantena. A aquest nombre
respectable de caragols - extra-dijuns - hi cal
afegir una quantitat, igualment respec-
table, d'all-i-oli.

Dimecres, 20 d'octubre.

Per primera vegada he demanat a mi
400⁰⁰ de sang.

El Centre regional de transfusió sanguiní de Omsbyaller, ha demanat si en el nostre grup d'organitzats hi hauria donadors benivolos de sang. Considerant que s tracta d'un servei fívic amb veig per imbrime volun-
tariamente.

Dijous, 22 d'octubre.

Divertit prop. passat aprop. tant que el sege estava amb mentes el nen feig la emigració i la dolga estava a l'edatq, vorem sortir. El 23 go, a vintar la feig internacional d'apertu ciutat.

Com que no vorem tenir temps de veure ho tot, avit vorem decidir de retornar-hi després d'haver-lo portat al llet ombra; es dirigirem profundament adormit i puja retornarem, donq hoq mis tant, continuem ven dormint tranquil·lament.

Com que s tractava de la nostra primera sortida naturiq dirigint el nen soba a casa, estarem fora tranquil. En canvi, ben reflexionat, val mis dirigir-lo de banda de mit - quan esta en el port del darrer - que no pug de mita - quan naturalment es poden es-
portar d'un moment a l'altre. J Comestiq pel mita, cada vegada que la dona va a la placq, el deig sense sentir, en ellq mis ja, la impunitat d'avit.

Malgrat, donq, per aquest primera intent ha anat bé, no podem reservar-nos en port, per no dir gens. Tot a dir que mentre el nen fora la emigració no se'l pot portar al llet mossa d'ora pel vege i, entre uns cors i altres, quan podrem sortir, el ja fora tant.

Dijous, 26 d'octubre

Heu rebut carta del oncle de Leidq. E. J. J. J.

3902

molt afectuosament, la història i sa mare a.
cuant nos rebuda ^{de} la foto dels nens, que ell veiem
ensien. El mateix ^{tant} m'envien 8 targetes postals de París
per tal de que pugui apreciar una mica
els coses que ha fet la ciutat, la qual m'ha
fet força.

La vista d'aquestes targetes m'ha donat una sen-
sació estranya, indefinida i indefinible, mig barreja
de ciutat estrangera i de ciutat coneguda i que, en
un i altre cas, m'hi trobava i m'hi considerava com
un foraster.

Dilluns, 1er de novembre del 1954.

amb matí de Totsants, al diumenge per la tarda i
el dimenge, m'hi ha aprofitat dilluns. He estat, doncs,
2 dies i 1/2 a casa treballant en aquests diuenos. Sense
haver fet tot el que hagués volgut estar tan-
mateix content, tant més m'hi tinc en compte
el temps que he perdut per la qüestió del recollit-
jament eventual, d'una visita a casa meua
i d'una altra a cà de la meua germana.

Dimarts, 2 de novembre.

Hem fet venir el metge per tal de que
vintés la dolça la qual feig uns dies que
tenig un emetipal. Havíem decidit de
cridar el metge més aviat per "copie-compor-
me" vor abans de marxar a treballar a quart
tarda l'et. hi ha per la temperatura i no en te-
nia gens. Això vol dir que he telefonat al met-
ge sense preocupació i tota la tarda he treballat
sense inquietar-me per la neug.

En canvi quan he arribat a casa m'ha
perava una desagradable sorpresa: Per pri-
mera vegada teníem la dolça amb una
seriosa malaltia: l'eswrlatíng. La neug
m'ha vingut com una bombig, malgrat
que, de moment, la malaltia evoluciona

molt benignament. Però important inclús que fem
 que n' sigui així el possible dura 40 dies i recte
 el perill constant sobre el contagi d'un bell,
 no no està ja fet, i el probat és un altre petit
 per portar-lo a Tarragona. No podem ja
 del 150 dies, un mínim d' escola que podrà,
 amb tanta il·lusió com tenia per una
 la i per fer, a casa, el deurel que la nostra
 li a sempre.

Dainers, 3 de novembre.

Entre els tres medicaments que el donar a la
 Dolça hi ha, de moment, la infecció intramuscu-
 lar de penicilina. Tant la varem donar la 12,
 jo aguantava la neuca i l'ET. li hi donà.
 Resultat tot el raonament que li varem
 fer dient-li que era pel seu bé, per curar-la, que
 no li farien mal, etc. etc. la por de sopir
 li feia perdre tot confiança i el debatí com
 una desfeçada. Resultat, que la dones - que li
 sap donar molt bé - no pogué rebre-la,
 ella el torsà i una bona part de la peni-
 cilina anà a sobre del meu pec. Resultat
 que li feren efectiu mal i que no volgué
 respirar, morosament, més que ella fèria-
 ment.

Y la prova impetuosa augmenta pensant
 en l'endemia - semi - que caldrà tornar-hi.
 L'hora solida acaba d'arribar, semi, però
 temint més per (nostre) que per, la cosa
 ha sortit millor. Hem operat amb un suc
 de sorpresa i descomprant el moviment, 1er
 clavar l'agulla i després afegir-hi la siringa.
 Colia veure la impotència delhora d' l'ET. que
 no podia arribar a trobar el contagi necessari
 per clavar la terrible agulla en l'única estona-
 da...! I jo sembla saber que per mi poguer
 parlar, ni poguer tocar l'agulla car no
 em puc esterilitzar la meua dignitat a més

perides, lleus, que em vauj per ahir el laboratori!
 A la fi, l'Elis ha recuperat tots els seus pors i pler!
 A l'air dolorós de la neuca - que en ha parit el
 cor - m'ha regut un acte a l'expressar l'opulça
 una unipulça més en la indecisió en li haurig
 permes de clavar-la correctament. Finalment
 ha acabat per introduir la penicilina quasi
 completament el mesl moment ha començat
 a passar...

A part d'aquest dolorós moment la malal-
 tig va reguint la seva evolució. Aun tot el
 dia ha estat fora abstat, principalment el matí,
 malgrat que no ha tingut gens de febre durant
 tot el dia.

De moment en Bell no dona cap signe de
 contagi.

Dimenge, 7 de novembre.

La malaltig de la dolça va evolucionant
 fora bé. És rar que tingui febre i és rar
 també que estigui abstat; el seu corrent
 és que canti, brigi i s'ullugui constant-
 ment en el lit.

El metge li acaba ahir de donar les injec-
 cions de penicilina i, com que no ho deu trobar
 ben greu, ara continuarem donant-li per via
 bucal. Millor que ningú així i que tot evolucioni
 en la millor manera possible.

Durant la nit continuava desviant nor-
 malment. Una sola nit fou agitada; el seu
 que va somnar visions fantasmagòriques i el
 despertà effereida. L'experiment fou tal que apa-
 fa per i aquest li ha durat dues nits més, te-
 nent sempre les visions. Amb molt de tacte
 hem tractat d'atèner-la de nou, canviant-la
 indís de lit durant dues nits.

Ha vingut l'Albert i son pare a veure-
 la. Nostra hem previngut que no vingui nin-
 gué que tingui a casa menys de 15 dies.

Dijous, 11 de novembre.

Avui festa de l'armistici de 1918 he romàs a casa tot el dia treballant en diversos cos, el costat del meu. (Avui em veig permetre un extraordinari avant al cine a veure "Temps Moderns" de Charlot, film que havia ja vist a Barcelona fa 19 o 20 anys).

Si no fos la malaltia de la Dolça estaria ben satisfet d'aquesta jornada. Malgrat que no he pogut dir que veig malament en la seva evolució, aquesta malaltia constitueix un motiu de preocupació. Avui, la febre, està bona i c'abstindré i creiem que m'hi veient que la febre - no en té gens - és la febre. Estant feblidat per la malaltia i l'alimentació insuficient resulta que l'hem deixat dibuixar aquesta aquesta diàlisi ha fet quasi durant tot el dia i s'ha anat. Tenim tant dibuixos al cap que de nou, la nit, somniava dibuixos i m'hi dibuixos im- pedint-li un descans normal.

Demà torna el metge, a veure el que dirà.

El mes de juliol prop. passat veig concebir el projecte d'adrejar una carta al Tribunal explicant-li, una audició raonadora, l'origen i les causes del seu fracàs com a governament i invitant-lo a canviar l'orientació política de l'Estat a deixar el país a les veritables forces vives dels pobles hispànics; les claus obertes d'aquest poble.

Des de la carta, doncs l'audició, tota d'un tret era disminuïda a la tardor. Poc després la veig llegir a l'Elí. La qual s'espera que pugui adrejar una tal missiva al dictador espanyol, per les conseqüències que pogués derivar-ne. Considerant, però, que aquesta missiva era la millor, actual per mi, de portar la meua contribució a combatre el règim franquista, no veig abandonar el meu projecte, deixant solament de retardar-lo per comunicar-lo abans als meus germans Pere i Ton - que haurien d'arribar - per

útilment per veure si els creien que podien no
 fer alguna motestig pel fet del meu gest. A-
 quest Diguerau que n'hi ha la corty era unq, era
 també correcte i que n' Francisco era un va-
 vellat no sol, no havia de reaccionary unta-
 ment riuó que havia d'autoritax-me a
 retornar a Espanya immediatament perquè
 era una llabring que havia com jo perdut-
 sin el temps a l' "stranger". La única in-
 correcció que cometig era la de no donar-li
 el tractament que mereix el seu càrrec, ja
 que el tractava simplement de D. i de Sr.
 Però aquesta incorrecció, cometa expella-
 ment, vaig decidir de mantenir-la per rigni-
 ficar bé que el tractava d' "director" i no en
 termes senzills, a un ciutadà com un altre,
 per tractar de problemes que n' interessen a ell
 interessen també a mi i a milions de ciuta-
 dany de l'estat espanyol.

La carta anàlitiq partí tan aviat com
 després del vistatj del meu governant - vaig
 tenir temps d' escriure-la a mitjguip. Fou
 datada, doncs, del 24 de setembre passat. I
 el 4 de l' actual el seu secretari m' envia recep-
 ció en un B. L. M. afegint que S. E. etc., etc. ha
 quedat satisfactat del seu contingut. El tal B. L. M.
 és perfectament clàssic i correcte. Què vol dir
 això? Tingui ha estat la seva reacció intimp?
 No en sé res. Sembla tanmateix que no molta
 zivadq o riuó no hagués per la pena de fer-me
 autor rebudq. A la millor, però, no el més
 que una rignificació diversq de rebuda de la mis-
 sing observant-se la "sente" per una altra
 ocasió.

En tot cas en el meu anàlitiq li dic una
 sèrie de coses i arribo a una sèrie de conclu-
 sions diametralment oposades a les seves; el poto
 davant del seu país. Si tot això s'ho ha pres
 bé i n' sabé treure'n profit seria una gran
 cosa, or val més neutralitar un enemic
 que tenir-lo obertament en guerra.

Com que quando copia a la carta en qüestions no m'estane bons en aquestes pàgines.

Dimenge, 14 de novembre.

La malaltia de la dolça continua evolucionant bé. Quan té més febre són 37 1/2. Continua, doncs, estant tranquil·la, jugant, cantant, rient, dibuixant, escrivint, etc.

Pel que fa referència al nen, de moment, cap signe fa sospitar que el contagi s'hagi produït. Fa i ve per aè - se la cuida al menys poder (on està la nena durant el dia) content i tranquil com ens té acostumat. Una novetat important en la vida d'aquest és que, desde fa uns dies, ja no té cap febre ni cap malaltia durant la nit (una nit indig - més de 12 hores - no el nulla gens). Quan fa la migdiada no fa res al llit, esporta indig, puja se l'hagi vestit i calcat i que se l'porti sobre el cosinet per fer una gran plerada. Durant les hores que està despert talpoc s'embruta més o menys per poca cura que es tingui al seu respecte. És el cas com sa mare aprecia aqueixos bons costums per l'economia de treball que representen.

Ahí vaig rebre carta de l'Institut del "Brevet" dient-me que la meua demanda de patent pel projecte d'automòbil amb direcció darrera, és regular administrativament parlant, ni bé no téric el vehicle en qüestió. Ja sé, doncs, que se obrat bé en vista a d'altres patents. En quant a aquesta primera espero aprofitar d'aquest any de temps que tinc per fer completar el projecte amb alguns tècnics, ni que interesser un constructor d'automòbils. Amb ditel efete facto escriure primer a Paulard.

Dimarts, 16 de novembre.

Escriu a Paulard proposant-li la patent i representant així un primer contacte per

3908

voig tenir amb ell el meu d'invenció d'enginyeria.
Tot el 13 març que vaig escriure; em va con-
taren el 16 dient-me que estava disposat a
examinar el meu projecte, però a la condi-
ció expressa de que estigués protegit per una
patent a fi de salvaguardar els interessos d'amb
dus parts. Vaig me'n anar tan, dia per dia,
els tornos a escriure. Durant aquestes vint me-
ses transcorregut vaig començar primer per
dissenyar ^{el} ^{meu} ^{dispositiu} ^{que} ^{no} ^{podria} ^{ser} ^{patentat}
per tot sol; després vaig reprendre-lo
el centre que almenys podria servir-me
d'aquest projecte com a text per saber si seria
capaç de fer val tota la gestió ^{administrativa} de patent a nivell
del aparell de laboratori. Més tot vaig decidir
englossar el projecte i centre si una sola idea
podria ésser patentada, i a dir, sense necessitat
de moment, de la col·laboració tècnica d'un P.d'E.
Vaig ^{veure} que el problema de la direcció podria
fer-hi segurament. En vaig llegir aquests
estudi i subscrit-lo durant les meves vacances a
Jesiús. Després vaig estudiar la tramitació
patent i tot el requisit que cal, i vaig esperar
el Saló de l'Automòbil per veure si algú altre
havia ja tingut i realitzat la mateixa idea nova.
Com que no hi havia res, abans que s'obria
Saló mateix tanques les portes, o sigui el 12 del
meu passat, depositava la demanda de patent.
Tres setmanes més tot demanava saber si la
meua demanda era regular. Dissabte rebíeu
resposta, e al·lir escrivir a Ombert, després de madu-
ra reflexió; i, després de 24 hores més de nova reflexió,
va decidir de tirar la carta...

Dimecres, 17 de novembre.

Fa 15 dies que va veure el metge per la
dolora de llevant que tenia una escurtatia. Avui
hem començat a observar una communió
de descomunicació. Si es confirmés aquest fenomen,

el qual no apareix més que vers la fi de la instal·lació, voldria dir que quan el metge va veure ja feia dies que la instal·lació s'havia deslucrat i que el que nosaltres havíem cregut un emmampat era, en realitat, el començament de l'instal·lació.

Difícil, es de novembre.

Siguen prop passat l'èli va tenir una bona idea. Com veiem que la torre en la qual vivim el vellata, freda i l'entorn humit, a mida que va avançant el fred l'aire ja no ocupant més i mitja degut a que amb el vent el aire que hi ha en el dit entorn, no arribava a obtenir una temperatura convenient per la salut en particular i per molts altres en general en la cuina i el menjador, i quan s'aproximava a la cambra aquelles estaven fredes amb el consuegut incommovent general que això presenta quan hi ha molt vent i que cal llevar durant la nit.

La bona idea en quintes, doncs, consisteix en transportar nos tot el que hi ha de salt, o sigui, el vent i adaptar-lo per passar-lo l'aire, del perill de la humitat i de la freda i amb el peu de la cambra del vent i el gas de cuina (instal·lat en la cambra d'higiene) i cal per tot el pis. A més a més, si cal, podem encara fer poc en la cambra gran on hi ha un estufa-pompa.

Així mateix començarem a poder en practicar el nou sistema i sembla que anirà bé. De la cambra gran n'hem fet el que se'n diu "sala de sejar" ara, i queda poca bé. El cabinet de toilette o cambra d'higiene és el mateix temps una reduïda, però important. De les dues cambres resten igual i com que per tot arreu hi ha la mateixa temperatura, ja podrà treballar

3910.

clar ja sigui en la "folla de sejar", ja sigui en el "studis".

La malaltia de la dolça continua sent com pleuracions. I en d'ell sent demora sigui d'una targa. Aquest cada dia pronunciis nous mots nous o encuny de format i demosta no ésser benau, és al contrari, força intel·ligent. Cal esperar que dia del seu cap envole (quasi tan gros com el de la neug) hi haurà algun espurne d'intel·ligència. Naturalment, de gros, el cap ja li téu quan va néixer, però és que continua creixent en la mateixa proporció i quany morís, obre el cap en relació amb l'edat, aprocis efectivamente envole.

Dimenge, 21 de novembre.

Ha rebut a dinar en Carris i la seva companya i la govlada de Sobtauca ha anat fins a les 5 de la tarda. A aquesta hora s'ha arribat la nova germana i el seu marit i poc després en Menden i la seva esposa. A les 7 h del vespre hem tingut un altre. A una tarda en conjuent n'he mita que agra dat alliberar-me del mitant bon yic més d'ora per tal de que em quedi temps per treballar una mica per mi. A l'any qual que durant el mati se pogut eulletir i treballar per baix.

Dimars, 1er de Setembre del 1954.

Evolució normal de la malaltia de la dolça; la temperatura continua essent de 37 i fixa. En d'ell continua també sent demora sent signe de contage.

A part d'aquests fet nos d'elementable en la nostra vida ordinaria.

Dimarts 7 de Desembre.

Ahí va el 22^è aniversari de l'Éli. El celebrarem d'una manera ben desagradada: a l'hora d'anar a treballar per la tarda va banyar amb mi l'Éli, ambdós en la "Vappa". A l'arribar al Camps Gambetta, enfront del bonic caner Dame, un ciclomotorista sortí en tromba tallant nos literalment el peu. Per evitar-lo, sense anar per terra per una frenada brusca, vaig tractar de subrostituir-lo i ho aconseguí; però llavors vaig enganyar la roda del darrera d'un ciclista que venia corrent davant. Aquesta enganxada estava l'equilibri de la meua màquina i vaig anar a parar topant en el parapet d'un cotxe estacionat. La topada, sense ésser massa violent, feu ruïna per torsor la meua direcció i el para-pang, i, amb el cap, protegit pel capell-calg, vaig tallar el parabruit. Amb tot això l'Éli andà per terra sense unguellament general: jo, sense caper, algunes contusions a les cames i en la cara. J, que va anar a la recerca del causant de l'accident tanquívem la desagradable sorpresa de veure que havia desaparegut, la qual cosa em obligà a pagar jo el despesa de reparació de la Vappa (10.000). A part la pèrdua per aquest accident i t'ajup representat, hi ha el dolor d'haver-lo tingut, i malgrat l'afecte nos de les contusions benignes, hi ha la veu fort depriment moral, més indes del que en realitat valia, fet degut a aquesta terrible hipersentibilitat que no puc dominar, principalment en els incidents i accidents de tipus menor.

Si ahir vèrem tenir el dolor sense el moment, veui, pel contrari, fem temps duns bonos novel: Caboní la firma de la compra de l'ORCAM que ja donava per perduda i hem comprat veui un calrot per (ines de 40.000⁶ brut (sense instal·lació) per 32.000 net (instal·lat). És tracta d'una segona mà, però que ningú ho diria. Conclusió: al voler perdre i guanyar.

Dimecres, 8 de Desembre.

Avui migdia me s'ha acabat la meua germana regana, la Pòcta. Després, comencien, en efecte, amb la noxa era per assí, sia festiu a Etyopia amb motiu de la Immaculació de Concepció, i també el sant de la nostra mare.

Seu aquest corament mig per molt anys amb salut i felicitat!

Dimecres, 12 de Desembre

Aquest matí he tingut una viteta de procés a casa.

És per la tarda una de cortesia: la de la Mariq-Rosa, el seu marit.

A part d'algunes vitetes he tabellat amb el meu afer i he fet cine als meus. En Dell s'hi ha interessat molt.

La cualestia de la dolça està virtualment acabada i bé el metge no l'ha donat d'alt encara; l'operació veuahir i no vingui. Suposem que vindrà alguna. Avui també sempre encara una mica de febre.

Dimecres, 14 de Desembre.

Ha vingut el metge i ha donat d'alt la dolça. Quan he arribat a casa aquest mig he tingut una agradable sorpresa: la dolça m'ha vingut a veure. Després de 40 dies de lit amb ella estaven contents; ella de poder-se llevar i jo de veure llevada. El metge ha declarat que he tingut una "esporulació"; en efecte, he estat així, tan, ultra la febre minims que he tingut, es pot dir que no s'ha palat pràcticament gens.

En Dell, de moment, no ha tingut gens de contagi. Resta encara cinc dies d'incubació possible per passar i si no hi ha res, es podrà

afirmar que no hi ha bogut contagi.

Dimecres, 15 de desembre.

Hem comprat una elq. autòdona moderna. Aquest sistema de cocció sembla que s'interessant sobretot al doble aspecte l'economia enorme del temps de cocció i de conjugant, economia de combustible i millor gust dels aliments amb la millor preservació de les sals minerals i de les vitamines.

Dimecres, 19 de desembre.

Hem vingut marxar a Terriol amb la "Vespa". Havia previst a la roca d'amor-hi i perdre al mateix temps la pel·lícula 16 mm. en la qual hi ha l'Albert filmat en un documental local: l'elecció de la reina 51 de la localitat. Aquest film està depositat en la Casa dels Joves o de la Joventut on hi ha un projectora 16 mm. amb el qual deuen representar culturalment. No se pot més que la penitència de recórrer on hi ha l'Albert vivament i fent el polletto; una elq. fare per una reducció a 8 mm. i així podrà incloure's en la nova filmoteca.

Dissabte, 25 de desembre.

Continuant la tradició familiar que hem establert no celebrem Nadal. La festa dels infants la portarem a Cap d'Any i l'arbre florit veurà l'arbre de Cap d'Any amb el Nadal.

Com que en seguir aquesta tradició som, naturalment, sols, estem invitats com a convidats a dinar a càrrec de la família. Hi anirem i per Cap d'Any seran els que vindran a la nostra festa.

Hem vingut veure una carta del Sr. Hades Giray, agruyent-me que el meu germà Tomàs, el més jove dels tres germans, va moure el cos del propi parent.

3914

me a l'edat de 65 anys. Sento aquesta desolació i evoco amb nostàlgia el temps d'antany a l'Acadèmia, on cada vespre veig arribar el desparegut a donar el classe de comptabilitat amb el llibre del qual era l'autor. Recordant aquella filaret, distingida i serena, no tinc noció de que fos de l'edat del meu pare, amb l'imaginava força més jove. Estent el petit del teu germà, don Judreu, el segon, deu tenir prop de 40 anys, i don Juli, notablement més.

Hem rebut també carta de l'Assisio Morató de qual tem de no haver meu espatat en qualsevol. Enl'envig una foto de la seva veu i en confirmem la repensió del seu pare, cap dolors entre altres de similars.

Dimecres, 26 de Desembre.

Ha fet un dia magnífic continuant sense fer fred. No se aprofitat per treballar a l'ort, netejar la vinya, etc., etc.

Dijous, 27 de Desembre.

Hem rebut una participació de casament de la Yolanda la qual s'espera d'evencs prop-riament, al corrent. En la resposta aquesta nova, en malgrat la pressa que tinc de escriure, ens hem fixat, no fa gaire, per l'edevencament seria per la primavera. Algunes brutes precipitació que sera?... En tot cas, l'assisio rebut - de pura forma - no dir gaire en favor d'ella, de l'estim que deig tenir-me.

Dimecres, 28 de Desembre del 1954.

Avui la dolça fa cinc anys! Cinc anys ja!

Aquest aniversari, motiu de jorg intimus em dona l'oportunitat de dir que ja no falta tan bé

el seu nom com portava. En fi, a mi'da que es
 veu fent gran fe prova d'un caràcter més inas-
 sable i fe imposar mi i mi a ra mare. Fois
 no p'qu' li deixem passar gran cosa, per no di-
 res; però així i tot el manté ferma.

Ben Well, pel contrari, és un model de bondat
 i de tranquil·litat. Quan vol una cosa ho sap demanar
 amb simplicitat, més, el seu comportament és
 molt més suau que el del de nervis de la seva
 germana.

Dimecres, 29 de Setembre

Ha vingut la Yolande a veure'ns i veure'ns
 la raon, pel seu precipitació constant. Aqueixes
 raons semblen naturals. Com que ella ha fet
 l'impossible per activar el moviment (i' ella ha
 portat el activar d'opereita futura mi, o mi' l'ur' de
 la part directiva) i ha fet que comenci a treballar
 en la P.T.T. a Paris - on ja per la havia anat
 ell a debutar, igualment en la P.T.T. - el cati-
 ment a corre-entia és normal i fins tot necessari
 quon, car val més que encara estats mal-
 grats que cap del dos té 20 anys, que no trobar-
 se a Paris com a promovers i lluny de la família.

Hem rebut carta de Bozellou, comuni-
 cant nos detalls sobre el moviment de la
 nostra germana Roseta. De del dia i del carrer
 que està corria. Que sigui per molt anys! Ara no
 més v'nta saltar el petit del germana, en fons,
 el qual deu tenir anys de 22 anys.

Dijous, 1er de gener del 1955.

I un any més! A la vegada de vida i de vehi-
 tència s'esp'lat!

Cap s'any i per novelles feta del impent.
 Com previst els nen han tingut llur sobre
 il·luminat ple de juguet. Un hino esplèndid, una
 balança igualment molt boniques i un joguet de

cafi' per la neuca i pel nen un gos magnífic,
un coballet de ventós, una "arriolada" i una
cotxeta de cursa. Tot això, naturalment, recom-
panyat de llaminadures, caramels, etclops en yoco-
lata, etc. Què hem obtingut de la festa un juguet
per en Nell i un joc de tí per la neuca; espe-
rem - estan anunciats - els regals més, no té
ni doble o senzill.

La resposta de la Dolça ho estat - com sem-
pre - curiós mitigada pel seu temperament bid-
dimodal, sap tan bé a vegades, omegar el
seu sentiment que és difícil predir una línia per
les seves reaccions exteriors. Després de la primera
impressió, la exterioritzat més i tot el dia ho
estat joios.

Que quant a en Nell, l'arbre florit i el lu-
minat li ha fet impressió, però no extrover-
sionaria no seria poc que li havia vist en de
similar a com joia. Del que tota els juguet
que li havia tota el dit arbre el que més li ho
agradat tot seguit han estat el cotxet, després el joc
de la Dolça, la balança i sobretot el joc de cafi'. El a
dir que continua tenint una tènica enfortida
de per tot el que està relacionat amb la neuca
i el nen; li castolet, quan bullen, el teny, etc.

El pobre Nell s'ha fet plorar ben involuntaria-
ment, el que només plora o s'queixa quan li ho
una veu evident: li se fet apagar una espelutca
de l'arbre; s'ha apograt, però tot seguit després s'ha
apropat a la boca i s'ha cremat el llavi supe-
rior. S'ha posat a plorar a llàgrimes vives i un
red en la pell cremada li ha saltat. Estava descomolat
i haquis premit venenome jo deu regals que no
pos una ell. Indefinidament voluntàriament
per començar millorar el seu dolor, i vol a dir que
no plorava per reb. El un bon de pa ple de bondat
i de simpatic.

A més a més, l'autodone de ningú hem comprat
aquets sis una magnífic espell de l'indio prestat
de dos altaven - una de gran i una fageda - de til

botany or toxicitat i de mica unes diferents. El tractat d'un
aparell de presentació molt sobria i elegant i de
qualitat - sembla - superior. El venedor, un tal
Menache un, sembla, jueu - grec - català, és jueu i
constantment referint com jo i s'ha establert del seu
opinió del: T. L. F. i aparells electro-domestics. M'ha fet
un discurs i m'ha repetit el meu antic opuscle
a molt bon gust - molt més del que un podria
esperar.

Del punt de vista comercial, vol significar un
regalat per la dona, fet amb un cert octavo - un
compta pel seu amantoni - retorn que ocasiona
l'ocurrència que volem tenir. El tractat d'un
aquella de pit en "conies" (no sé com s'ha de dir en
català) de tipus a la vegada clàssic i modern
en una combinada de tal forma que alig felix
ment semblen uns.

A part d'ixo no m'és per venir d'uns per
dir que tota la família s'ha estovada a casa i
la nova generació i el seu merit. Bon opus
d'intencions pel infant i unq mica de mica.

De l'any que s'acaba d'obolar no sé
el paper del principal adveyniment ja el he de ser
lat en el seu temps. També s'espera que comen-
cem l'any non amb millors perspectives que
l'any passat a identitat i s'ha. L'his en la
qual treballa sembla tenir millor veu
que fa un any. En tot cas, en qualsevol cas
colrat enterament el doble que l'any
passat el perdrem.

¿De l'avenir? Les aqueixes pòies
nagin registrant a mida que l'avenir vagi
adveynint present...

Dimanche 2 de gener.

A part d'alguns que l'altre dia foren en novembre
i desembre, a part dir que encara no s'ha fet
per. El dia el temps comença a canviar i avui
fa un dia d'hivern del dolent: plou, neva i fa

pret intent. Tot el dia que no veig moviment de cap
 derivant. Degint revoltant mitges, etc. Bonq ja-
 nada de vidy intimq de famulip, t'omp-1.6. tot d'oleg
 que contracte amb el moviment sovellis d'ahir.
 H

Dijous, 6 de gener.

Hem rebut nova carta de Barcelona
 acompanyada de dues fotos del moment de la
 nova germana petita. En una hi apareixen
 la germana i el pare abans de la cerimònia i
 en l'altra la germana i el marit després d'a-
 quista.

Dimecres, 9 de gener.

Ahir vaig anar a Tarragona amb l'objec-
 tiu de veure un cotxe "Lince 5" de regana? o ter-
 cera mà almenys, del qual m'haví parlat
 l'Albert. El venedor, gendre del seu regidor, el
 venia per 140.000 ptes. i em feia la "Vespa"
 per 100.000. Com que el fet d'aquesta relació
 pot ésser una mica d'garantia per no en-
 darrar-me indignament havia decidit
 d'examinar aquest af. Les "Vespa" acosten de
 fer una vespa de preu de + de 12.000 en rela-
 ció al preu de la veig pagor jo, i des de que
 la veig comprar han sortit tres models més
 més perfeccionats. El nou model no val
 més que 125.000. 100.000 de la meua, doncs,
 vella de 2 anys i 2 mesos, malgrat que hi ha
 el accessor, no és del tot un mal preu.
 El cotxe en qüestió l'haguí regirament po-
 gut arrencar per menys, però llavors, el
 venedor - que treballa precisament el garat-
 ge "Vespa" de Beaus - haguí fet unq contradicció
 pel meu factor. He preferit amb fu. li preu de
 la responsabilitat personal de que, estant me-
 cisme, em lliuri un cotxe en bon estat de
 marxa començant, doncs, per fer una re-

paració que s'imposa. Hem preses a retrobar-
nos dins de 15 dies, de conviure les mampres,
(la nova veu pel seu rostre) i d'afegir-li ja la
diferència. Per 40.000 fr. hem de tenir, per
conseqüent, un cotxe al qual em paratrà
de servir-me's per anar a treballar com ara
faig amb la "Vespè" i de prendre la dona i els fills
per les nostres sortides de família. I, partint des-
prés que no hi hagi accident, quan decidim de
la revenda, la desvaloració proporcional serà ri-
mitada al d'una "Vespè" d'altre model com
la meua, però com que l'home - normal-
ment explotat més (amb tota la família trans-
portada) hi haurà d'haver una amortització
més ràpida que amb la "Vespè".

Dijous, 12 de gener.

Em sembla que no he recopilat un fet
interessant del meu: Té més d'un mes que
veure que li hagin après el meu mínim, dir
"merci" cada vegada que li donen una cosa.
Inclús he dit que en una cosa, primer
la demana i immediatament après dir
"merci".

Apart fet més d'únic sobre la veu faul-
tat de parlar. Sembla que li hagin après res,
pronunciant uns quants mots i no
cal dir que en compren molts més
que no en pronuncien.

Dimecres, 23 de gener.

El mal temps m'ha fet retardar d'una set-
mana l'anar a veure el cotxe. Si no hi ha
cap novetat que ho impedeixi hi aniré dim-
anche vinent.

Hem anat a passejar la tardor a can Bon-
tous. En ha pujat a veure amb el seu
cotxe i en ha retornat a casa. Pena estany.

En Well té una veritable bogeria pels auto-
mòbils. Quan ven un sibrini o una fotogra-
fia figurant un cotxe està la meua r con-
tent i s'hi entreté llargues estones. Quan té un
juguet que representa un cotxe s'hi passa igual-
ment moltes estones jugant-hi i simulant el
rollel del motor. D'altre fet ven un cotxe al
natural llavors i el deliri! Ah! un, quan
arriba al migdia a casa, quasi sempre em
demana que el prengui als braços per en-
sempar-li un cotxe a través de la finestra.
Altres n'hi boiguen un a l'altre estat del cotxe
i n'atorga tot joies, però poc després l'auto de-
marra amb gran escorcoll del nen el qual
plora a llàgrimes vius. Ja quan ven o pot
juguar en la "Vespra" està contentíssim. M'imagi-
no l'alegria que tindrà si tenim la "Sim-
ca 5". En tot cas veni estona i hora de content
al veure i jugar en el cotxe al "en Fontany"
i s'ha quedat tot porat i despietat quan
ha vist que un cotxe altre cop a la
ciutat.

Dilluns, 24 de gener.

Parlant altre dia Well vaig oblidar de dir
que des de fa uns dies ja ha entrat en l'èstat pre-
guntador. Ha après a dir sempre que ningú "hi" hagi
pensat, "Què és això?" "Qu'est-ce que c'est ça?"
i mai, demana i demana saber coses que no
conec.

Des del punt de vista benedict continuem essent
del "m'horret que s'fabrica". Altres a càrrec Bon-
tony quedaven empremtat del seu extraordinari
novi comportament. I això que el pobre
no es devia trobar gaire bé, potser, car durant
la nit en, ha despertat i ha tret tot el roper.
No sabem a què atribuir aquesta indigni-
ció, tant més quan la dolça en tingueri ^{una} ~~tot~~
semblant vivendy prop porat. Ha del nen

podria ésser que fos seguit a que sa mare el gity amb la barrera cullerada perquè no hauria fet massa migdiada. Com que pel vespre després de robar es talta dia es entra una mica abans d'anar al llit, a la millor el veure i l'indisposició. També podria ésser que fos seguit a un espai d'abrigoll en el llit - el R d'hivern normal quan amb feu quati calor. Aquest és el de rebre poster no li deia per la digestió, ni m'he començar la tau roborant, ja que a les 10 del matí, quan vomit, traquei les partícules que havia menjat tal i com si ho havia engullit. Però el més extraordinari de la seva extraordinària bondat és que no plora gens i ni no en un baguetit adonat, hauria segurament acabat de passar la nit amb tot l'emparatjament del vomit. Avui, durant el dia, no ha estat prou intèrmit, ni fa o no fa com els altres dia; l'únic que ha tingut és una mica de diarrea forta, força multicolorant, la qual cosa em fa pensar que aquesta indisposició té un aviat un origen intestinal al de la Dolga que no puja a l'abril d'abrigoll el vnit. Finalis, ara, en el moment d'anar a dormir tenim 27.8°. Caldria esperar a demà a veure el que a través exactament i si cal o no cridar el metge.

Divendres, 28 de gener.

En Nell continua parlant cada dia més i més grates que no fem res per fer-lo. Coneix una quantitat impressionant de mots alguns dels quals de les níllobs, com, per exemple, el mot "woshome", el qual l'ha emprat avui dient que la mare ha vingut per "pipi" i que és una "woshome".

La Dolga ha tornat a reprendre gust a l'estar; gust que havia perdut una mica avell de la feua escalant i el veure que el seu començament de clatell havia deixat de funcionar.

En vista a conduir el cotxe que se veu a comprar, al veure la "velpa", he parlat amb l'expàny de permís a conduir. Amb tal motiu he tornat a fer com vaig fer anys enrere, és a dir, interinuar a una escola la qual s'encarregua de tota la gestió oficial. Quan novici del volent veig tenir aquell accident a Dèixer, veig decidir de no conduir més un cotxe encara no prou meu. Heu ací que l'horari ha arribat, i val a dir que tenc necessitat de tornar a conduir el cotxe, com heu oblidat totalment el que que veuig alhora. Encara que veu el meu permís em donqui dot a pilotar el cotxe, no val dir que em veuig gaire més que llavors; em caldrà, doncs, completar el meu aprenentatge a poc a poc servint-me, per veu al treball. I que tingui més sort que l'altre vegada!

Quan he arribat al col·lo. i heu vist que heu obtingut el permís al primer espàny, heu dit ell col·loqui que heu tingut sort car és rar que s'obtingui la primera vegada. U el candidat de la meua escola ha estat amb suspès per tercera vegada.

Dimenge, 30 de gener del 1955

Ahí veuig amb al col·lo metge en visita d'aquell accident de treball (venuda amb un monobromacètic) i en sortir veuig anar a Lorig. Aquest matí he parlat amb a Dèixer on he deixat la "velpa" i pel la "Lorig 5". He fet un vol normal, però a 500 m. de veu he tingut un 1a pàny. El tractat de poca veu - semblat -. De tota manera no puc pas dir que comença gaire bé...

Dissabte, 5 de febrer del 1955

durant la setmana m'he servit del cotxe per veu a dinar. Aquest és l'únic objectiu

quotidiana mente pagi per o millor dit mente hi
 raji ribet de galada. He hagut de fer reposar el
 contacte elèctric, con hi haurig "fuite" origen de la
 "pomme" de diumenge propi-pessat. Si volub hi ha
 això com a necessitat immediata rei! En tot
 cas, el venedor ha ja obrat mès llançerament
 que jo.

Aquesta tarda l'he netijat de fang i de fang i ja
 té un altre aspecte, malgrat que en aquest venen
 mès els cops i agraïments que ha rebut.

Diumenge, 6 de febrer.

Heu fet la nostra primera sortida familiar
 amb el cotxe anant a cà la nova germana
 i a cà Joffre. Tot ha anat bé i heu aprofitat
 els avantatges en relació a l'autobús o la "Vospa".
 El cotxe ha respongut normalment i si con-
 tinua així ja no demanem mès.

Dissabte, 12 de febrer.

Tota la setmana que s'he de la "Linca 5" pel
 viatge del migdia. Ha respongut bé. Això, però,
 no vol dir que una cosa encara no se pot
 100 Km.

Vaig escriure a en Vicens per veure si
 podia trobar algun exemplar per l'Albert en la
 Honetat Hotelery en la qual treballa. Vaig aprofitar
 per demanar-li el seu parer sobre el nou in-
 dult que no fa gaire ha donat francs. Un
 contesta que hi ha hagut que em garanteix que
 no em farà res, ni bé no pot explicar m'ho
 per conta. En aprofito la seva carta immediatament
 i deixo entendre a Vicens, com ell,
 a València. Sembla que el meu perquè
 dir que m'espavila per veure si podem
 estar ella per la comunitat de la seva nau,
 la qual la farà pel mig de meua proper.
 Arel del dit indult i els parcs també dema-

meu que reintegrar la pàtria i ja s'han fet força il·lusions. Creuen, com en Vicens, que no en faran res.

La garantia d'en Vicens veu segurament per un serios, però refereix sobre un "combinament", bon noi, però "combinaent" i per aquest fet ja no m'atreueny gaire. En quant a la garantia de la para para, zero. El que en aquest aspecte crec que totes vegades és més a terra, és en Ferré; aquest no ho veu tan senzill com sembla per un antiparquist com jo i tenint en compte l'absència total de garantia jurídica sobre la llibertat elemental de la persona humana.

Les moltes ganes que tinc de retornar a la pàtria no em fan perdre el oron i abans de fer aquest pas, desitjo vol estudiar bé la qüestió tota el seu múltiples aspectes.

Diumenge, 12 de febrer.

Heu fet la nostra segona sortida amb el cotxe anant a dinar a casa la meua germana. Sortida sense incident i sense al·lucinat...

Dijous, 17 de febrer.

Avui he rebut un nou projecte "Arenor" anunciat per un sis pel seu constructor Grenier. És tracte de l'últim model sortit i me l'envia, igualment gratuïtament, per tal de que pugui veure que alguns de les meues proporcions han estat ja realitzats. L'he allapat aquest ves. per i ha funcionat molt bé.

Diumenge, 20 de febrer.

Avui teníem projectat d'anar a Servian amb el cotxe; però no ha pogut ierar degut a peu tenir el infant fora el cotxe. Aquest con-

tratemy, ens altera el programa de sortidy que ja hemien preparat i que anava fins al mes d'abril proper. Això vol, l'essencial és que els infants es restableixen ràpidament i bé. El nen havia tingut un lleu repedit; segurament que aviat el podrà a la nena o bé agraeta el porta de l'escola. Eny el nen estava, d'fet, guarit, recarigat justament quan la dolça venia el seu. Ara ambdós estan altra volta en vies de convalescència i es distenen i juguen normalment.

En passar el cine dijous - properat, ens donarem millor compte del boni que fan ambdós fills. L'últim film que tenim és el que fem amb motiu de la vinguda d'en Pere i que acabarem durant el mes de setembre. Desd' llavors ensa tot la nena com el nen han conviat molt creixent tot dos remarcablement.

La dolça s'interessa molt a l'escola i si un tínia així ja no demora més. En quant a en Vell sembla que serà igualment intel·ligent potser més que la dolça. En fet, un boni seyalat ja que fa més que ha entat en l'edat preguntador; contínuament vol saber coses que no coneix i té ja un vocabulari extremadament extens per la seva edat; pronuncia per complet amb mot de veïes n'l. l'ly. Vran regular a la dolça un joc de lotari per imatges. Eny ell, sense aprendre-li específicament - els noms d'aquells nombrosos imatges, les coneix quasi tots; i així successivament amb nombrosos altres objectes, coses o persones que coneix molt bé.

M'le passat tot el dia a casa - hiq ventós i gelat - escrivint i llegint principalment. Afir per la tardy en veig aprofitar per sembrar ells, cebes i patates a l'hort cosa que encara no havia pogut fer dignat a l'hivern plujós que esty fent.

Dijous, 22 de febrer.

Amb motiu del lamentable no he treballat durant la tarda. L'he aprofitada treballant a l'hort i ara, puè he acabat, vauig a continuar treballant ací en el meu despatxet-bibliotec, veltat de les anades, vingués, des del meu, la qual cosa vol dir mussa tenir massa tranquil·litat.

Dijous, 27 de febrer.

Heu vengut amb el cotxe per anar primer a càrrega a fi de proporcionar d'acord per l'apart que heu fet d'anar a fer d'altre heu retornat a la ciutat per anar de vint a càrrega Maria-Rosa on heu fet aturat, a més a més, la meua germana i el meu marit.

El "Simca" com en les vengudes precedents ha tirat bé.

Dijous, 3 de març del 1955.

Està demostrat que les idees interessantment veltades i invencions nous si no es poden realitzar tot seguit, el corer el risc que un altre ho atregui, puègim tenir les nostres idees, o d'altres de similars, i que les realitzem abans que tu. És el que m'està passant a mi: l'idea no m'ha manegada però com que no puc realitzar-la d'altre ho tinc, m'ha tocat i la realitzen. La 7a que recordo es la del transport combinat rail-rod. Fou a la fi del 51 que vauig interessar-me imitadament per realitzar aquest projecte, no vaig prosperar i ara fa ja temps que d'altre l'han realitzat si bé no exactament, i a dir, no tan complet com jo havia previst.

La 2a idea interessant la construcció de vengudes amb pareds de vidre d'un tipus especial. Vaig tractar d'interessar al Conlusor, però com d'altres per altres projectes deconstruïda que li donés prou detalls per prosperar just per, en donar.

li tot i no vaig veure bo. Debo de saber que
la bitx ides ha estat realitzada, ni bé tampoc t'he
conegut com jo l'havia previst.

La 3ª ides tracta d'unq cambra de bény
complet, en 1 m. Havia igualment tractat
de realitzar-la quan això de saber que un
altre m'ha passat davant, mes, com per q'altre,
aqueixa realització no s'ha acabada com la
que jo em proposava.

En resum, com veig, que tot és ben
estat realitzat però en forma ben diferent de la
meua, hi ha unq encara meua a de fer pel-
com d'inici. Però com?

En l'ell continueu meravellant nos amb la
vra extensió i clava grata. En ment q'entendre m-
tir pros complet de la vra loquet i vrb
tanta cloritat. Dir fora mots en català, però,
naturalment, la llengua que domina és la
de ra mare.

Dissabte, 12 de març.

Dimmenge propo-ponat vèrem anar a Ser-
viny amb el cotxet. Fou la primera sortida im-
portant: 120 km. L'endemà vaig controlar el
nivell de l'oli i vaig constatar el que ja te-
nia, o sigui un consumen exagerat. A part
d'ripi que hi ha cop més reprotre d'adresar-li,
car el cotxet funciona molt bé. Indit en
Lanfalle, que la va examinar, la va trobar en bon
estat i vequí que no comprimis per l'oli en el-
t. Com que el venedor va dir que farig
una reparació relativa a la pisseta d'oli, li he
escriu per saber ben bé si l'ha fet o bé si m'ha
entaronat.

Dimmenge, 12 de març

Hem anat a dinar a can Joffre passant-
l'la una bona part de la tardg.

3928 En arribar a cada estora saltant una mi-
aa de mistig tot tenint el nen entre les cames.
Aparent sa tobat el quadern d'escritures de la re-
na; me l'ha donada per tal de que li fos llegir la
llisó com sa mare fa amb la dolça. Ho he fet
i me l'ha vençellat el deure per repetitig perfec-
tament tot els mots que jo pronunciava; ho feig
tan bé que semblava una llisó de veritat i,
fins i tot he continuat llegint vol quan jo m'he
parat.

Un altre aspecte interessant és que també sap
escriure - a vegades, just!... - ~~textos~~ ja una
noia forçq neta de la distinció del nombre i
amb les seves rotules d'apertes. indole amb di-
vertit d'allò més.

Sovent me demana a escriure pronun-
ciant els mots que vol per obtenir la diver-
sa que són necessaris per ensinar. Igual-
ment és distrés molt mirant llibres i revistes,
i, com la dolça, me el fa molte.

Per ora, però, el que l'atreu més són els est-
es, cançons i contes; contins fent una
gran il·lusió per tota mena d'autobusos.

Pel que fa referència a la dolça contins in-
teressant me molt per l'estudi i li fa progressu
propriament. Aquest setpre he copiat, a la presen-
tàcia d'un paquet de muntatges, tota la lleta del
seu text sense equivocar-se gens malgrat
que he havia unes caràcters que ella no coneixia
encara; aquest és la interpretat correctament però
que a l'edició d'el he transformat en el caràcters
que ella ja coneixia.

Diumenge, 10 de març

Ara me hem sortit gens de casa. L'Elisabet
fem fins a veure i jo a treballar en el meu
attractiu.

Per considerar com a definitiu la meua
posició sobre el meu retorn a la pàtria: desitjo
de no anarhi en les circumstancies actuals, en

a Catalunya i a València. Hi han molta cosa que milita en favor del manteniment de la situació actual i la principal és que ells convenent que el recent tractat de Franco no és més que una conmansa pèl, més important següent per la procedent perquè l'objectiu que perseguim en política internacional és el més costà li li del presentat cosa, essent del seu país... de França, car, de fet, tot subsisteix. No val, doncs, decidir-se de no anar-hi fins que li trameto una nova carta - per mitjà del mentor - fent-li comprendre que no ens depen el dit i fent-li recordar que la ^(guerra) ~~guerra~~ ^{guerra} ~~guerra~~ reaccionaria i sense garanties jurídiques, que no compta en emboscada el ^(guerra) ~~guerra~~ ^{guerra} ~~guerra~~ el problema dels pocs restora una espina clavada en el seu país.

Hem vingut a visitar amb el senyor Castagne, aquell testimoni que feu veí nostre.

Dissabte, 26 de març.

He anat a fer testimoni del casament entre en Carrió i la Joana. El divorci S'aquest d'1946, ha estat finalment fallat i de conseqüència hem pogut legalitzar llur matrimoni de fet del 26 de març 59.

Després de la política cremància a l'Alföldig hem anat a casa d'ells amb l'altre testimoni, la seva esposa, la meua i els nostres meus. Allí hem fet el serment a l'espanyol - molt apreciat - i després hem anat a dinar en un restaurant tranquil i distingit del arxobis de la ciutat. Bon sopar, salut i bon viure.

Abans de retornar a casa hem anat fins a casa Josep.

Dimenge, 27 de març.

Aquest matí hem decidit d'anar a passar el dia a Servian. I així ho hem fet. La comoditat del cotxe ens ha permès de realitzar aquest pla.

3930

Hem marxat per arribar ella a dinar. Hem passat davant la tomba per la carretera del botc, hem pleuat el nen principalment i a ropar estavem altra volta a estq.

Dilluns, 28 de març.

Ahí la tia troba segurament que el nen està fora fora prim; no ho digui obertament però ho feu comprendre. I l'en devia trobar tant més quan va néixer tan enorme. En realitat, el resultat de la grip ha quedat fora aprimat, però és que a més a més s'ha estirat molt i creixer i està pleuat no comença gaire bé. L'ar, com per la dolq, en full és més alt que el normal pel seu temps. En quant a la nena, amb el seu 5 anys i els seus està altq com un veínet que tany que té 8 anys fet i que s'ha tallat ben normal.

Dimecres, 2 d'abril del 1955.

Avui no hem pogut sortir amb el cotxe perquè he vist que hi ha una reparació reversible a fer-hi: s'ha de fer el barregi amb l'oli. Ja veurem demà pel que es tracta exactament; però podria resultar estar la demostració de que el venedor, enlloc de preocupar-se, en l'ha ensarronat de mig a mig. Esperem, tanmateix, abans d'emetre un parer definitiu sobre el tal venedor.

No havent sortit, doncs, de casa (ni ahir per la tarda ni avui en tot el dia) he treballat en afys divers. Ahir vaig berber tot l'hor i avui he escrit i llegit davant tot el dia.

Dijous, 7 d'abril.

La reparació no ha estat tan senzilla com em pensava (del cotxe), almenys de moment. S'ha encarregat un Llabell a fer-la i m'ha dit aquest matí que era la requirida. El tal amic,

que, entre altres cobies, (vistos a Serran, per exemple) quan veig deixar el riu ve demostren apreciació me, i'ofici quan tingu la "vapa", a fer-me la reparació en el portge-taller que té pel/veu/estret. La- vos no veig usar-ne, però a l'oferir-se de nou ora, amb el cotxe, he acceptat rotq la condició que em cobri el cost de la reparacions. Accepta n'he'comi moment un'ha volgut cobrir el que ell ha tingut de pagar. Es d'agrair.

Amb motiu del dijau-sant opunta tardq no hem treballat. Ho hem aprofitat per sortir a la ciutat, visitar a cà la municipal i pattejarq del infant a la fira. Acellós r'ha divertit molt gupant en el "monigot".

Dolmen, 11 d'abril.

Amb motiu de Patgeig avui hem fet festa. A'ha v'hem rebe el fills grans d'en Mandoz amb llurs marit. Han vingut a Montpelle amb motiu tombé de la festa de Patgeig. Després av'hem a visitar el tal Mandoz i retorn a casa.

Des de la noita sortidy ha estat cap al camp. Voliem anar-hi a fer un 40- per breuar però el temps no ha acompanyat; hi hem anat L'ammateig a fi de paenda i respirar l'air pur. En total, pas-sant encara per un joffe, hem fet tant p'intermetz. Val a dir que per anar a la "garriga" no cal fer gaire quilometres per aquesta regió.

El prop-passat diddabte a la tarda i aprofitarem per veurestol'lar-my de nou en la planta-baixa, una que ja no cal emende for per la calfacció. Anem, doncs, a dalt moment que per gitar-my, i ja per treballar en el meu detpatet.

Dimanche 17 d'abril.

Avoir dimanche no vaig anar al labo, sinarguant així el diu, corresponent a l'horari d'estiu. Un vaig aprofitar per anar al garatge d'en La Salle i per la "vidange" de l'oli per tractar d'assegurar-hi el bloc-motor té o no alguna utilitat. Durant la setmana entrant estarem en condicions d'opinar amb fonament de coses.

Aveu hem anat a celebrar el 5è aniversari d'en Sergi el fill de la Rosy. Hem passat tot el dia alla-baix i, durant la tarda, hem anat a passejar per les valls del riu Sec.

Mentre estic escrivint aquestes línies en Orell - el qual continueu parlant més i més clar - està també escrivint i dibuixant una molta treua. Abans de veure la seva germana li "ensenyava" la lletra. Encara que sentar-lo repetir mot per mot el que sa germana pronunciava. Ara ja ha un cert temps també que cada dia, quan llegim el diari, deuenem que li expliquem la banda d'història "Pif, le chien"; és a dir que s'interessa, doncs, a la lectura en general.

Dimanche, 24 d'abril.

Hem anat a dinar a la mar entre Palois i Carnoy. Feig un ventet força fort, però hem trobat un bon indret darrera d'un penyís a 25 metres de l'edifici. Hem pt. doncs, proveïns d'aire marítim i d'infant i "bé", a més a més, distret fort.

Videta tranquil·la, regular, agradable, ni bé no excuseta d'activitat força intensa. Apareix activitat, però, no dona lloc a cap esmentari especial en aquestes pàgines.

Dimenge, 1er de maig del 1955.

Hem anat a passar la tarda a can Combe-male. Feig temps que esticem invitats, però no havíem trobat encara una ocasió pròpia.

Ara, d'amar, si hem pensat a veure la Touffaine en la seva fleca-pastisseria, establiment que té des de puc a la casat, fa uns metres i puc encara no conceïrem.

Dilluns, 9 de maig

Varem menjar dinable a la tarda cap a Saverig i en retornarem al·lor el vespre; sí, la dolça pogueu anar a l'escola regularment el dinable i veim, igualment després d'haver celebrat les veus, hores vromes.

En Nell continua interessant-se a les lligons del llibre de la veug. Afir aquest interès-pel·lorig? acaba amb el llaigim. Estava jo fent lligir la lligo a la dolça mentre va shock feig breu en quel. Aquest veig, tot mençant, deus, com la veug lligig. No el sentim plorar, però al cap de pocs moments en adonarem que s'ha lla-gim. Ben gran li rajalen gollé avall. Però ten gran el sentiment per enlignat haver-lo pocs immediatament per fer-lo lligir a ell no pogueu de la pogueu per ferig.

A mi, a mi, de la lligig continua interessant-se molt als automòbils. El juguet que el districc és una reproducció ambmiscel·la, una mixtura del cotxe H.V. Renault. No col dir que aquest tipus d'auto el recorre perfectament cada vegada que en ven un; però el més representatiu que, ultra el nostre i l'escenari recorre els tipus principals de les pogueu, unques fan-ell.

3924

Dimecres, 15 de maig del 1955.

Després el nen ha complert dos anys. Dos anys plens de vida i de salut, i d'il·lusion per nosaltres! Si li demanàvem quantes anys tenim, sempre les repatlla i responia "Sis pat". Li hem ensenyat a dir "dos anys" i acompanyar aquells mots del gest amb els dits i ara, quan li demanem quines coses té menjades amb els dits, dos i pronunciava "deus anys".

Hi ha hagut un partit d'animatori força voluminós (per 75 que eren) amb, naturalment, dues begudes, les quals ha acompanyat amb un potent buf durant velles vegades i tot feliç del seu èxit.

El 15 a taula eren els 5 Toffe, una germana i el seu marit i el seu pare i germana (4) i finalment nosaltres quatre.

Dimecres, 22 de maig.

Volíem fer una sortida excursionista pel costat del mar, però l'hem deixat iórrer per dos motius: perquè fa un temps, febre impropria de la primavera avançada en la qual estem i perquè per ser els 160 hms projectats calia despartir el nen abans de la seva hora normal i privar-lo, a més a més, de la seva migdiada. Tot això aprofitant a la fatiga del viatge hem pensat que calia unes hores de descans, i ara ens queda petit per saturar la sortida prevista.

De consums: no hem anat més que a can Dror i a can Joffe, total 19 hms.

Dilluns, 30 de maig.

Varem marxar a Servian el propi passat dissabte. El dimecres per la tarda varem anar a St. Tibéry a anar en Salvador

Quan. Pel vespre, a casa, vaig projectar els
films que el rogre, no concipien encara.

L'home em disponíem a anar al club
a la rogra la vorté una de les hores que
te d'orde fa anys. D'abans com m'ant a
morir, anàrem a veure el metge i
aquell decideí que el millor seria de por-
tar-la a Bèrns en vorté a una operació.

A mitjanit partírem de Bèrns i jo aní
a Bèrns (la rogra estaven a l'hotel). A
la clínica; on anàrem em rebé aquella
noyeta de Dongo per vaig començar a la clí-
nica St. Roch, però, quan anàrem a veure la me-
sa Bon temps, em rebé un altre semblant.
Decidírem la tig i retornàrem a Serviaz.

Aquest matí hi hem anat de nou amb
el neut. Després hem retornat altra volta a
Serviaz i d'allí a Montpeller.

La tig l'operaran probablement demà
passat. Ja venem, amb la rogra i la famí-
lia, com organitzem les vortés pre i post-ope-
ratives.

Dimarts, 1^a de juny del 1955.

Per tel. que la Rosa pugui estar present a l'o-
peració de la rogra, tenim a casa el meu fill, en
ella encara mit. Aquest matí m'ha telefonat
comunicant-me que tot ha anat molt bé
i que la tig ha estat molt vorté.

Dijous, 2 de juny del 1955.

La Rosa m'ha telefonat a telefonar confirmant-
me les bones noves d'ahir. Com que hi ha l'Albert
no vol la pena que marxés hi anem, ella in-
clús també aquesta tarda, demà hi anirà en Jof-
re, pel vespre, i després d'ahir anirany marxats.

Dilluns, 6 de juny.

Avui arribarem de Lemian i Bèziers on hi vivrem un cop el diable. La ting continuem tornant-hi com a pot sentir. A la fi d'aperta situem-hi hem puetat per l'auricla a cercar a la sortida de la clinica per portar-la a Montpellier on passarà la convalescència.

Al viatge, tant a l'anada com a la tornada, d'hem fet tot una pluja fins però sempre pàl·lid. Al contacte continuem acciònt bé sense que això vulgui dir que ensi...

No veu haver resolat la gran paròia que té el meu pell còrxi i canions. Tancant-li contem un còrxi de còrxi o canions li fexis engullir un bon amic canys d'interestat que estó. L'extraordinari, però, és que canys tot el temps: model modern, de la gran marquis, franques, pel davant, pel darrere i pel costat. És a dir que un cop d'ull parcial hi és suficient per esbrinar el tracte d'un H.C.V. Renaud, d'un frigate, vedette, Vertaill, Pambard, 203, Bratton avant, 21V, etc., etc. Quant cap a Bèziers, per exemple, o retornant, en el moment de venir-nos o sobrepassar-nos un còrxi, tota la pluja i es un sia fets, no ens impedint per reconèixer la marca depotat en qüestió, sense esbrinar-se mai. És a dir que no és d'aperta sortida que fem a aquesta constatació; fa ja un cert temps que ens i que meravellat sa marca a la qual entem la marquis del còrxi que trakeu anant a cercar la marca a l'escala.

A Bèziers, a la clinica, varem retrobar l'alt. best que acabem d'arribar de València i Barcelona. El mot que em porta de Barcelona no són gaire bons: un que potser caldrà operar el meu pare de la prostata. Espero amb ansia la nova d'ell per veure'n i confirmat a me.

Dimecres, 10 de juny.

He anat a Reims a breuar la rogra en
qual ha estat donada d'altg de la seva operació.
L'he preta cap a Montpeller on portarà
entè com Joffe i la nostra, la seva com a
cèmp. Ha vingut amb novells l'Albert.

Dissabte, 11 de juny.

En el seu temps vats a veure que la torre
que habitem està en venda i que vouldem
a començar d'ellotjament n' en trobarim un
altre que fos mínim per novells. Un d'uns
i vint mil tant i després d'haver treballat molts
hores estretes, vint i un convocant, hem
trobat quelcom que veurè ésser massa in-
teressant, nos permetrà d'aver esperant. Tant
més que d'agresta torre actual n' estarem
ja tips, en particular pel molt humida
que és. Ens sobe gran que en els negocis
que estem en venda, però a la fi sentirem ja
haver-hi de passar d'hiver passat i tènem
el proper. No passem, doncs, sense rescap.

On serem ara sia encara més lluny
del centre de la ciutat, fins i tot, del punt
de vista residencial, abandonem Mont-
peller, on el nou domicili, situat a 4 kms.
del centre de la ciutat, és ja un poble vell ara
bà, Castelnau-le-Lès; el lloc és precisament el
rinc que alimant en vingué Montpeller i
que repava la ciutat del poble de Castelnau,
el qual està just a l'altra costat del riu,
és a dir, en el marge esquerre; a partir
del marge dret comencem les novells de
Montpeller i a 4 H. d'aquest marge està
el ple centre de la ciutat.

Lebe el frisat en giestis en tornari a poder
amb més detall quan l'eti l'logi vilt
deuria.

3938

Dummeny, 12 de juny

Hem anat a dinar a cà de Jean Joffe amb motiu de que hi ha la top en remodelació. Després de dinar hem anat al parc de Montpléhir, una mena de parc natural que hi ha a la vora del riu Les. D'allí hem pujat al poble de Cattelhan per anar a veure el pit, l'Élisabeth, que veig llegir ahir.

Ha tingut una gran sorpresa; amb gust que recordis que l'habitació descrit correctament a l'avi imaginat mi, escaïdor i més et- parió. El tracte d'una superfície equivalent a la de la cambra de la torre Les Treilles, però tan ben disposada; i a dir que per la nostra posició i situació actual la superfície és insuficient, però caldria pregar la disposar altrament. Ja venim a el fet que com allotjat amb perma- tra de fer les transformacions que s'imposen i si la quantitat d'èter me anulat no serà un impediment, car els mobles actuals no són de la nostra conveniència.

De portar hi ha que el cloque no és car: 4000 francs per mi per mi ambulat és del més barat. Un altre fet portar és que hi ha col·lecció central amb alguns pedra i colents l'hivern i que hi ha una ciprés i un jardí important pels nous i per estendre la robig. Finalment, en relació a mi, tot i essent un lluny no és tan aïllat, ans al contrari, tot l'aprovisionament és l'escola està al costat.

Reiterant dir que la necessitat d'obrir i d'expansió del meu fa el fet principal per tal de que abandonem tota recerca a diu de la ciutat i que durant una o sis ^{any} ens hem de sacrificar vivint a les afores. Això fa que tractarem d'instal·lar nos el millor possible per passar hi, ni col, una període d'aquesta índole.

Dimart, 21 de juny.

El propi passat disabte a l'escola on va la Dolça
havien de fer la festa de fi de curs; el mal temps ho
impidí i es celebrà dimit. La dolça figurava en
la festa sortint en una mànica de ballet on les
noms eren flors i els noms pelometry. El vestidets
en flor, que hi feu va mare anava molt bé
i estava molt bufonets. Juan pujà sobre de
balcony tingui un lleuger incident en una
compagnya presa el porava a la seva plava. Es
subertizà tot i mirava estovada la mestra. Aquell
intervingué i la dolça el queda en el lloc que
haviu ocupat primerament. Juan bofeta de
l'ocena, en fons d'acabar el número, estava tot
emocionada, oi bé, com fa ella sempre, ho
exterioritza a jocs. Un fetograf la fotografia
i poc després marxarem cap a casa.

La festa fou, en conjunt, lleu i d'humor
de presentació. Des d'aquest punt de vista no hi com-
paració amb les que fem a Montevideo. Deu veure
el contingut artístic em feu pensar amb ve-
conca als ballet que vaig fer executar els
alumnes del meu pare.

El propi passat dijous varem anar a veure
la tig a càrrega per tal de veure ambis de pastes
la desenvolupació dels moralls. J. Dimmenge
la vaig anar a conduir a Lurion. La vívia
fou per veure, ems per parlar-ne amb
cotte per alta i org, i la vaig precedre.

No se remysent encara que fa aproximad-
dament un mes que el org no fa prou al
lit. La mare i veigues durant la nit per poro
vivir una vegada i fins a l'endemà ja no
en fa més. Aquesta nit passada inclús ha oblidat
d'apagar-se i el nen s'aguantat. Com que fa tant
que ja no s'embuteix ni de dia ni de nit, no podem
deixar-lo més.

3940

Dimecres, 24 de juny.

A la fi han arribat noves de Barcelona. El pare ja està operat i diu - és l'encornitz que et veurà - que està animadot. Afegim que dimecres - avui - tornara a veure'l i escriura de nou si no ho farem els meus germanots.

El fet que sigui l'encornitz que escriu no em tranquilitza gaire, car malgrat la magna dita proverbial dels omeis, en un cas així no es justifica. El fet també que noves estigui animadot no el fa tranquilitzar-me i tri l'operació ha anat bé no val dir que la cirurgia port operatoria estigui sense. Caldrà, doncs, esperar noves notícies per sortir de l'incert.

La carta de l'encornitz està datada del 20. Cal suposar que l'operació data, almenys, del 19.

Iben d'ahir varem rebre carta de l'Adunión Morata anunciant nos que ni no hi veiem involucrament vindrien a fer nos una visita el primer diumenge de juliol. Havíem decidit precisament de conèixer de prò de ma i com que en el cas no tindriem mitjans de fer-ho domini, li vaig telefonar per demanar-li d'agostor per venir tot reguit mentalment ambra estem ací en Les Truelles. Per saber una decisió a ben d'esperar el correu de demà, le tornat a telefonar avui i diu que adrepta arribar demà. He anat, doncs, a dir que no val la pena que pugi el corrió, comiatem de prò a l'extrem límit del mar.

Dimarts, 25 de juny.

Hem rebut carta de Pare confirmant les bones noves sobre el pare. Diu que - llevat complicacions - està ja fora de perill. Després d'una prova, que fou força seriós col li colgessen per les transfusions de sang. L'essencial, però,

is que ho venut tot i no cal dir que així ho desit-
gem de tot cor.

Així marxarem de nou l'Assumció Moneta, el
seu marit, la seva mare i la seva filla Violeta.
Arribarem, com promet, el dissabte al matí; el
veig anar a rebre a l'estació. Poc moment després
d'haver arribat la mare i la filla es posaren
a fer un vestidet molt bonic per la dolça;
no pogueren fer-li abans perquè no començava
el munt. Volem també fer-ne un pel meu, però
llur ràpid viatge no els ho ha permès i la dona
s'embarassarà a fer-lo.

Jo no començo el marit i l'Éli a ningú. Tot
li han estat molt sensible i bona gent. L'Assum-
ció ha canviat molt. De resultes del seu part s'ha
gredit molt grossa i ha perdut quasi tot el peu
dell. Ha tingut interès en aprendre el moviment de
gimnàstic que feu l'Éli. per a primar-se, quan
ella estava, queda grossa després del part del meu.

La Violeta té un mes més que en Nell. Aquesta s'ha
estat força gelosa manifestant-ho amb moltes
maneres principalment. El canvi fou radical: poc
després d'haver marxat el pora altre volta a ju-
gar amb els altres i n'el veig feliç. Volem
per alguns espais de cine i semi ho continuat
el fill amb el meu.

Dijous, 30 de juny del 1955.

Aquest és l'últim dia que passarem a la torre
"La Torrella" de Montpellier. Després de prop de set anys
d'estar amb l'abandonarem de nou per anar
a viure a Costelvan. Quan veig venir amb
no comptava retornar-hi ni la tercera part del peu
efectivament hi he viscut; em veia poder re-
tornar força ràpidament a Barcelona. Ara
março al nou domicili menys optimista que
llavors, sense desesperar, però molt menys optimista.

39/2

Dimarts, 5 de juliol del 1955. - CASTELNAU-LE-LEZ. -
 Ting comi no tinc un moment per contig-
 nar en aquests pàgines el comi operat sordel Her
 del corrent.

El tal dia primer en quarticó un veig propar
 tot el dia fent i baixant el caminal de la torre
 "Les Treilles" fins al carreró, portant a punt de carrega
 tot el que constitueix la nostra propietat matimo-
 nial. La desgrat de no tenir encara moble ni la ha-
 vig un canvió plé! En acabar la jornada, en
 d'horals, un company azer de l'URCAH, va venir
 amb un del camions del nostre servei de tren i va-
 rem començar a carregar i després de non del-
 carregar a Castelnou. Pensat i operat varem
 anar a ropar a cà la Rosa i en retornar
 a pens, ni varem poguer entrar en aquest
 edifici pint per propar gitar nos. L'endemà
 la feimada tornava a començar i durà, lle-
 vat d'un ben desay, diumenge per la tardy, fins
 ahir. Val a dir que ertz vegs no han pogut éster
 degudament endressats per l'edificat del pint i
 el fet del muble import, aquesta dificultat ha retar-
 dat notablament el treball. En efete, ni la superficial
 habitable de la qual disposem fo bndy i en bones condi-
 cions d'habitabilitat i d'higiene, la instal·lació que podria
 fer veig insuficient per la nostra necessitat actual, però
 el tracty d'una superfície que fou habitablement
 bona fa una edla d'any - amb calefacció cen-
 tral inclús - que comi el temps i la humitat que
 fet gran estrall i serioss reparacions s'imponeu.
 Estant, però, per l'experiencia de "Les Treilles" i la
 importancia d'aquests nous reparacions, de moment
 - no xi encara ni podriem fer-lo pel fet d'itres muble-
 gates - no en fem cap i contínuem creant quel-
 com de més convenient per nostres preses en
 conjunt familiar, car ni bé hi ha ertz oportu-
 gat, per l'algambí dels veig, per exemple, pel contrari
 aquests mubles tenen una sèrie d'inconve-
 nients sobretot pel que fa referéncia a les bones condi-
 cions de desay que tenim a "Les Treilles". En resum,

la primera experiència^{no} em incito a hostatjar-los, per varis anys com havien previst; ni la resta de la família no havien trobat que cosa de millor.

L'endemà de la nostra marxa de "Les Treilles" o sigui el propi passat distotbe, vaig retornar-hi trobant-me tot sol en la torre buida. Vaig prendre-hi una intenció d'algú que em d'una gran talleta vaig obrir l'armari d'aquella torre que tant temps conservava per nosaltres. En efecte, és allí que se troba, corregut una etapa important de la meua vida, és allí que em vaig casar, que vàrem ésser conubats el mateix febrer, que se rebut i pertant veu tota la família de Barcelona i d'altres. Tots aquells evocacions (els feig amb tantes i al mateix temps, no sentig haver de deixar aquells paratges que ja havien presat tot interès per mi o guait, era, doncs, un sentiment estrany: content de marxar-me i tuit de deixar-lo, de deixar-hi, potser, records tan perdurables.

Ahí hi vaig tornar, però, com que no vaig estar-hi sol (hi havia 7 o 8 persones) no vaig tenir ocasió de fer-hi evocacions.

Aquí he fet una nova gestió d'allotjament (ahir una altra) i després he treballat a casa. Heu vingut a dinar a casa la Rosa i els seus tres fills. Divendres reparem novallt a casa d'ells.

Divendres, 8 de juliol.

Quan em d'arribar de Servian on hi meury érem ahir. Li d'Éli no s'ha guai de coratjat per anar al mar, ara ja estàriem en la barraca d'eu Prera. Però, després del gran surmen del canvi de pit, hi feu por de fer-me un altre cop al mar i renuncià a anar-hi. Una vegada però, el casament passat del ganes hi han tornat i és probable que després de la vitita de demà - que passarem per a la dita barraca - hi anem a partit del dilluny. A mi tant me fa anar-hi com no, car el canvi de pit i la intolificació d'allotjament

que continuem fent, en tan tot gust a
disfrutar d'aquestes vacances. Ben decidit viure.

Dillabte, 9 de juliol

Aquest matí hem rebut carta de Barcelona es-
crita ja de juny i l'letre del pare el qual s'ha sortit
de la seva operació en condicions extraordinàries
puix que no ha restat en clínica, ^{mes} que la meitat
del temps normal per una operació com
la seva. Dir, i és natural, que ha quedat afellit,
però l'essencial és que no s'ha sortit en forma
cuadricuadrada. Vaja a contactar-li tot seguit.

Hem anat a fer una visita a càl Montson
i comunicar-li el nostre de domicili. Hem
passat una bona estona de franca companyonia.

Et demà que pensem anar al quart i
venir ni en un plan d'estar-hi fins a la fi del
mes en la barraca d'en Perera.

Dimenge, 10 de juliol.

Hem anat a passar el dia al mar a
la barraca d'en Perera i hem decidit de
tomar-hi demà per restar-hi fins a la fi
del meu 'conge'.

Dimens, 12 de juliol - Carnon-Plage.

Desdel dilluny al vespre per estar in-
tol·lat a la barraca d'en Perera i comen-
cem a prendre-hi gust. El mateix dilluny al
vespre ja no en falta gaire però no s'hi
alta volta a dormir a casa. La llum no fun-
ciona bé en ple enveran d'instal·lació; el
nem no volig porer els pens per troq (com la
dolora en la seva edat) i una gran invasió
de mosquit en abella. L'endemà, després
d'una nit no gens ideal, l'atracció del
'camping' era feble. Avui comencem a

prendre si una mica gust i és probable que per poc temps, a la fi, ens plagi, em plagi. El que més m'agrada és el confort higiènic; és a dir que en certes condicions higièniques, l'estada seria segurament força agradable; i, actuant per talismà són massa prop del nou món primitiu per a que em plagi amb l'aglomerat que aquest nou món col·lectiu - sedentari comporta: lectures, exercicis, etc.

Dimarts, 15 de juliol.

Abans d'ahir el vetre arribàrem a Servia venint de Carron. El motiu d'aquest viatge era de passar en família la festa Nacional francesa i de veure, amb d'altres motius, l'Albert per saber si hi havia possibilitat d'enviar la família sota dalt on ell treballa per fer un canvi d'aires.

Volíem tornar a la platja avui, però un violent tempesta ens decidí a restar a la finca a aquest motel. Pensem marxar tant aviat com es despartix els nens.

Dimecres, 17 de juliol

Decidítement hem decidit de donar per acabada la nostra nit passada a la platja. Ultra els inconvenients de la calor, els mous, etc. de la humitat i del repàs insuficient dels nens, avui n'hi afegí un altre: durant el dia s'instal·laren al nostre costat esquerre uns veïns que aviat el revelaren ben diferent del que femine a la Bretg; fins a les 11 - 1/2 de la nit no podrem de per quarrú impedir-los de dormir. Considerant que - com és de tradició a França - fins a les 10 era un pic normal (malgrat que està a 2 metres d'altura) i que tanmateix ho impedí no varem dir res, però passada aquesta hora veig notes per pregar-los-li semblablement si volíem respectar el dormir dels nens vistes.

l'hora fora tardana. Ben contestarem vivament dient que a la platja... l'hora... Et a dir n'hi diríem de continuar i continuem fent un hivern equivalent. Afortunat que hi ha qui sent amb tan poca civilitat, educació i respecte dels altres, un particular del sector del infant, vaig pensar que aquest infant era massa petit per no donar-li-li tots els hores de son a la qual podíem anar a "Les Treilles" o a Castelluan i aquest mateix l'è: la estat d'acord amb qui per decidir d'anar a dormir a casa i evitar així de prendre novel·lotes i assegurar el mateix temps el descans normal dels meus. En conseqüència, fins el dijous que ve portarem el nostre, després de tornar a casa i retornarem al nostre regim d'aquesta manera apropiarem tanmateix - fent el migdia a les 8 hores millors hores del dia i evitarem l'estat de les nits, la humilitat la incomoditat de la manca d'higiene i l'irrespecte nocturn dels veïns en general. A partir del proper divendres - com que comencem a treballar les condicions poden canviar; però a base de venir una única vegada d'hora per tal de que jo pugui entrar al laboratori a les 8, podríem segurament prolongar aquest règim fins al dilluns, car el divendres hauríem de començar a les 7 i enlloc de les 8, una mica més, ni el règim més ple, com semblava que podríem obtenir i continuar començant a les 8 i arranjari-nos per la mitja hora matinal.

Aquí hem de tenir a dinar la família Perera; peròahir la mare d'ella va morir i han anat a enterrar aquesta nova víctima del càncer.

Dilluns, 18 de juliol.

Hem fet tal com havíem previst i estem contents del resultat. El meu ha dormit bé i

més de dues hores més que a la platja; la neua també s'ha dormit més i millor i no cal dir que no vol-
tes. Continuarem, doncs, així.

Dimecres, 20 de juliol.

La Municipi, en Cham i llors infants han vingut a passar la tarda amb nosaltres a la platja. Han fet un bonic sopar i després, ell se'ls acompanyat amb el nostre cotxe fins a Montpellier. Finalment se'ls retornat a Caroz a prendre els trens els quals ens estaven esperant. D'una manera en el moment per aconseguir la vaga d'inspecció, ens han aturat acompanyadament en el moment de pujar en el cotxe i en tancar el cotxe per un rebre de preu.

Dijous, 21 de juliol.

Tebim un altre canvi de pis en perspectiva! Suposo que ens entredrem precisament amb el que ha comprat la torre "Les Treilles" i que no serà massa ovar. Sap que se'ls rebre 50.000 fr. pel que se'ls fet i després a "Les Treilles" i si no ell val haver tota més o menys indirectament, el preu que rebre: tres pels, és més interessant que l'actual que tenim. El propietari, que se'ls vist amb, està d'acord en que jo hi vagi; en retorn, estaré ben content que amb els 50.000 fr. en paelles pogués entrar en el preu net i finalat. Ja tindrè ocasio de parlar-ne amb més detall ni la cosa es reditea efectivament.

Dissabte, 22 de juliol.

Ahí vaig començar de nou a treballar. Amb oital motiu ho vèrem amb a la platja. L'Elisabet ha va aprofitar per fer bugada. Amb hi s'han anat a dinar i ropar i després hi anem tot el dia. A partir del dilluns prop. vinent i fins a la fi de mes s'ha debit d'anar hi cada dia a dinar i ropar, i a dir

3948

que pensam partir en sortint Jo del treball al mig-
dia i en tornar al vespre retornar a la platja d'Or
en repartiment després de veure, com feu org.

Dissabte, 20 de juliol

Durant tota la setmana, hem fet com previst,
és a dir que cada dia hem anat a dinar i veure
al mar. Jo he pogut prendre doncs igualment el
mar dos banys per dia. Demà probablement
serà el darrer dia, però com que en Perera no
podrà venir més que el prop. vinent dimen-
cs, és possible que hi tornem l'endemà dilluns;
dimarts ja no ho veig tan fàcil perquè he
d'anar a cercar la clau del nou gris.

Durant tot aquest mes que acaba demà em
hem veït força del nostre cotxe: hem fet prop
de 1.500 Km. sense haver tingut el mínim escurç ni
"pauze". Si a dir la veritat he trobat el cable del frenar
rodor, però jo mateix me'l vaig arreglar. Vull dir
amb això que malgrat el defecte que té en el bloc
motor i estent vell com és, no que plaguesen del
resultat que en ha donat fins ara, tant més ni el
comparo al del parent de la "Corté" del estat, al
qual li costa el seu 20.000 fr. de més i haquí refer
els riscos i la tapissaria de la porta. A més a més d'això
jo dir que contínuament una quantitat enorme
d'oli, que ha fos dues bales i que ha tingut una
sèrie d'altre equips. Vol a dir que jo també pato
un pic d'oli en més del normal, però veig que
en fondo força per l'excés del carter i veig
a tractar de portar-hi remei després del nou cotxe
de pis en prospecting.

Dimecres, 25 d'agost.

Aquí veig anar a cercar la clau del nou pitx
i veig donar amb vital motor 25.000 fr. Et a tri
que el pit d'aver-nu pit pressor, davant del proprie-
tari, com intercedir de pis, s'ha fet pagar 25.000

d'apunta relació que sense altre rigorosament falsa tan-
poc és completament veritat. El cas és que sense cometre
un acte absolutament contrari a la veritat, n'hi podríem
dirament fals perquè en l'acte de venda de "Les Trèlles" no
hi havia cap compromís de velloger-me, han vist que
la cosa quedava prou bé per fer-me posar
com tal i el fet d'haver-ho fet presentant l'1% així
al seu propietari - que ara està el nostre - m'ha
demonstrat la sinceritat de la compra per haver-ho
de "Les Trèlles". Qui ho farem!

Aquest matí he fet desinfectar per servei mun-
icipal de l' higiene i ja he començat a portar-hi
llibres. Demà hi anem amb el rostre de la
Comissió per veure la reparació de les portes, parets
i sostres. Sense poder tenir una idea ben aproxi-
mada del que s'ha de fer, estic segur que
sense d'altres ni l'obra, no em tindrà prou amb
el 25.000^{fr} que em resten de la compra de la
budg.

Dimecres, 9 d'agost del 1955.

Estic passant el meu 39e aniversari sol. El
prop. passat dissabte varem canviar de pis. Però com
que fins demà no comencem a pintar i empa-
quetar i després ens el cal amoblar una mica, no
hi ha manera de poder-hi viure tot puets mentre aquest
preliminar no estiguerem llistes. Dissabte al vespre, demà,
varem empaquetat tot cap a Servigny on ells 3 d'ells estig-
uen fins a la fi del treball; jo vaig retornar el diu-
menge al mateix per treballar amb el rostre de la
meua germana, i a dir que cada vegada treballarem
amb els, després de les nostres jornades respectives, així com
alguna que altre cos d'espècie necessari. Fa, demà, ja
dues nits que dormim solt a l'altre costat (estic estirant
en el Laborator) enviat de les portes brutes, pinsells,
rasclet, pintures, etc. Mentre treballa, així el lobo o a
cosa, la solitud no em fa pas perquè les condicions
són semblants a l'absolució; però en el moment del
apat i a l'arrivar-me al llit o en llevar-me, em

3950

maniquen molt elment i estic hist d'estar solt.
Aquesta solitud em perq uní veure pel fet d'el-
lar el meu universitari i una nova solució de veure
que em vaig ferit vell sense poder refer la
meua vida. Lletia oz m'heving distulats en la meua
estimada Catalunya.

Dimars, 17 d'agost.

Com veure que el 15 d'agost d'empadmy i ha el-
vaigut en dilluns he tingut un dia més per "veure" en la
reflexió del nostre projecte. Amb el regre de la meua ge-
mana hem treballat de valent i organitzat força ri-
be' encara - el pot que hi podem anar durant la
setmana - m'hi ha fer dies per estar tot a l'ullatit.
Continuo emperant el ment...

Dijous, 22 d'agost de setembre del 1955.

Fra uní d'una un, que no he escrit res en
aquesta pàgina. M'ha? 4 uní a uní de la
feing d'ullatit el projecte anella que no tro-
bava el tint i com pue l'istitografica ^{estoria} buido, d'un
dia passava a l'altre i fins avui.

Del punt de vista pit ja quasi estem com-
pletament instal·lat amb moble nou i tot el
pis renovat sol, sort, parcs, ports, finestres, etc.
de tres peces n'hem fet cinc n'avi el pot dir:
l'antiga cuina s'ha transformat en un tres cuina
a pens; una cambra de punta i vide la repura del
resta de la pesa la pual resta era cobint de tre-
ball i de repò amb dos sillons, la taula de treball nova
(pue encara no tinc) la menjadora de cuir, la
petita biblioteca que ja tinc i una taula "guerdos".
Aquest cobint està empaperat en vert "pique" i la
cuina en blanc d'ou; la dita cuina resta ben moder-
na amb quatre armaris immobles, una "paillelle",
l'origiera i l'emplacement per la cuina de gas i
la menjadora de ventar.

Del cobint de treball et passa al "sejour" on
hi ha un menjador blanc modern i un bon

refa transformable en lit. Hi ha, a més a més, la biblioteca gran - que ja tenig - pintada (com l'altra) amb el to de l'empaperat (rosa clar i ombres), el colorífer i la ràdio sobre d'unq tauleta especial. L'any etíqui acabat en oportu fesa novis h. colóra completat un veid amb un lluminari.

D'aquí en passa en la cambra del, infant on hi ha el llit tot ara que ja teniem un llit nou complet per la Delga, el qual serà, més tot, i tot, i el millor que la Delga. L'empaperat és en relleu amb acurat per el altre dos i fesa original, de color groc i blanc amb ramatge.

Finalment hi ha una mena de cambra de menjador, empaperada de nou també on hi haurà un armari rober una penja-ventit, 4 caires, bany i moltes i tot el que diversos.

Com pel cas del cobint de treball, oportu pesq l'he obtingut reparat la cambra primitiva peron per la pueltal a base d'un embà en contactat. Ara dir que de tres parts principals, u se fit i se, pel que fa referència a oportu últim, ent queda el recurs de transformar-lo en cambra si es pot per maravell, aï i col reparar el men de la me-
na.

Tal com queda, doncs, el pitet resta petit, naturalment però ja ens n'acostumem. L'hem fit el més "grau" i el més comode possible i crec que hi estarem bé l'hivern com l'estiu. L'hivern sobre tot, entre el sol que ha d'entrar de pan a pan i el colorifer que tenim, pento que hem d'estar molt bé. Un efecte, de sol no en manca en el tres balcon i la porta-vidriera estan orientats a sud-est i sud. Disposem, per altra banda, d'una porta-mosquitera i de uneglat, igualment amb tela metal·lica, una finestra de rober el balcon de la cambra del, neq, la qual cosa fa que podem per el corrent d'air veim respir de l'estall del moquit.

A fora del pis i disposem d'una terralleta davant de la porta d'entrada i a baix, en el mateix

li' he fet intel·lar una dutxa i esperant que em digués
 que obtenir una "solle d'osni" a propi'tat una part
 de la dita terrassa. A baix igualment hi tenim un hortet,
 o millor dit un jardinet i una mena de una
 gatxera de molts arbres per tractat, garatge per 4
 bicicletes, etc.; la terrassa de baix, molt gran, i una
 sortida d'aigua, són comuns a nosaltres i a l'inquilí
 a l'entorn.

L'edificament més important d'aquest barri
 és una universitat important de la Dolça. Ha
 tingut una crisi de reumatisme articulari agut.

● El primer símptoma aparegué el dimenge pas-
 rat feu vint dies. Al despertar-li - perquè no em
 el bras del braç mal - com Savia fet mal. De-
 clarà que la malaltia de la meua germana (que
 Savia vingut a passar la tarda amb ella) li Sa-
 via estirat el braç per poder pujar roba la bici-
 cleta. No hi donàrem, doncs, molta importància; però
 l'endemà tenia febre i vaig fer venir, a veure
 si tenia algun delirament aquella bona seny-
 ra Carbonera. Aquesta declarà que no tenia res
 fora de lloc i que, de curiós, era el malge
 que volia cridar. A part d'això, però, la pietat i
 l'estrada del braç feient amb la bicicleta l'impedí de
 pronunciar-se, però pronuncia el que era un solitari
 si bé no pota començar el tractament. Així i per bé
 de dir preciosa, sobretotament no era mala tant
 cor, segon el Dr. Escour, en la ateguat que no li
 quedava res al cor.

El tractament a la intenció fou radical i es-
 pectacular. Després el complementà amb el clàssic
 sollicitat de nata, però aquest no l'ha reportat bé i la
 colgut suprimir-lo; la pobra nena s'intoxicava de
 dia en dia i feia i feia repartir.

Dimenge, 25 de setembre.

La Dolça se va desintoxicant lentament de la
 correcció del sollicitat, però encara no té gaire
 de jugar i es queixa, de tant en tant, de mal de
 ventre.

Fins doni no he començat a treballar en el meu
 afers i no m'hi espel·lo vespre. Durant tot el dia he treballat
 encara fent retxes de pintures i altres treballs interessants
 a la instal·lació en el nostre piset.

Dimenge, 8 d'octubre del 1955.

La dolça ja ja uns dies pu, aparentment
 està guanyant die aparentment poc però pu
 com veig encara ja pu té un die d'obra.
 Vol a dir pu mèdicament no està d'alta ja
 que demana començar un nou medicament.
 És tractat, de fet, de penicilina per via local, enviat
 a prevenir o combatre tot indici d'infecció, ja
 pu té infeccions, o millor dit té reaccions a les
 infeccions són les pu deloren la mobilitat del
 reumatisme articular agut.

Durant la setmana passada he continuat
 fent alguna cosa en la instal·lació nova i, a
 més a més, he posat una part del meu cor
 al dia. Ahir i doni han estat encara ocupats
 a aquesta instal·lació. Ara ja només resta a
 instal·lar les lampes, els "vitells", aranjjar la
 cambra d'endress i el magatzem. No he pagut
 per tot el que volia però han vingut a dir-me
 la nova permanència i el seu marit i per la
 tarda han vingut a visitar nos la Maria-Rosa
 i el seu marit.

Dimenge, 12 d'octubre.

Si no hi ha complicacions d'altres pu ve
 la dolça anirà ja a l'Escola. Sembla pu
 de la mobilitat ja no li podrà res.

El Mell, pu podria ja anar a l'Escola
 de primària, es podrà a casa enguany tant
 més quan en aquesta l'agombi no manca
 (a baix, s'enten). Continuem tan entusiasmats
 amb els setes com sempre. Ara ja començem
 alguns marques nous amb el so del del
 motor. Un fet de marques té una mena

de targes portats on hi ha representat diversos models de marques nacionals i estrangeres; una trentena aproximadament. No cal dir que joell pare fa referència a les marques franceses designant tot el model sense equivocar-se. Un punt a les estrangeres no m'ha llegit la marca una vegada i ja n'hi hauré prou: reconeix el tipus amb una exactitud admirable. Jo mateix n'he llegit el nom a rotja de la fotografia representant el cotxe, però incapaç d'identificar la marca. Però ell no sap llegir encara!

Dimenge, 16 d'octubre.

De fet és savi que he acabat la taxa d'instal·lació del pistó en el qual vivim. Ahir un portaner l'advertí que era mancuera i amb total motiu hem pogut arranjor la cambra dels mals enderro, la qual, dit sigui en passant, resta força endurada i desagradable.

A mi a mi d'aquest treball he endurat també el magatzem que tenim a baix el qual resta igualment força bé i força gran. M'estima que la vera elevació no permeti de fer-ne un garatge: un cotxe hi entraria just.

Aquest matí hem arribat el sopor, el qual encara no coneixien el nostre nou allotjament. Han anat a dinar a can Jofre i després venen aquí.

Dimarts, 18 d'octubre.

Avir la Dolça ha començat el curs escolar en la nova escola la qual està a l'altre costat de l'avinguda de Courbise, doncs a mitja distància entre casa i el laboratori. Això fa que el seu horari coincidint amb el meu, per la tarda, l'hi acompanyaré jo i la reprendré a la sortida.

Li do hauré vingut la setmana ja hauria començat a dir, car la convalescència ja està acabada.

dq, tant més que ella demostressa ja la retinència
passada que h'hi desistim amb. El primer con-
tacte d'amor ha seguit d'inter romàntic perquè
m'estava tot content.

En Bell, durant el mateix, ha trobat molt
en falta la seva germana. Per la tarda no per-
què han vingut la Dòmènica i en Joan amb
llurs fills. D'alta distret amb elles, principalment
amb amb la gran.

Dimarts, 26 d'octubre.

divendres, jocs-jornat, a la Clínica St. Cugat,
varem operar la seva germana d'una
quistió de ventre. Segons sembla, tot es resolu-
tós i dolç, que tingué tan sovint venien de
pu, amb de la seva operació de l'apèndix, el
intestí i la mateixa s'apagava. L'especialis-
ta ha declarat que era tot agraïda be' i que
podrà tenir fill ara que fins ara no ha pogut
estat possible. L'operació ha sortit molt bé i
cada dia va millor.

Durant el període de convalescència en reclama
repetidament és a dir, poc després de l'operació.
Quan jo hi vaig anar, en plegar del treball
al migdia, em demanava encara demerol i
i vaig escollir a alguns de la meua "declara-
ció": el que segueix més sovint fou que
volia un "bibi" com Raymond i que tingué
un germà molt intel·ligent i distingit al qual
havia fet molta pena per culpa d'aquell
"relat" d'ells, etc., etc.

Si s'ocorria, com jo crec, que durant
els darrers ^{post-operatius} dies intervingués públicament el
que sentia més íntimament, que lliberés l'el-
subconscient del personatge més reprimit
o més dretjat, cal admetre que, a pt. la seva
germana té veritables sentiments d'ostinitat
i que sent, almenys de temps en temps,
tot el mal que en feu quan s'entossu-
rà amb el seu germà.

Dimanche, 30 d'octubre del 1955.

Hem arribat de Turiay on hi vam anar a missa ahir. El motiu era la fiig del poble i una petita reunió familiar. Vam anar sin (quan vingueren ells all) que hi omirien prou encara no fa massa fred i ara ja no pensarem tornar hi fiig el bon temps.

Hem atornat tota la pluj.

Dimanche, 6 d'novembre del 1955.

Ha una setmana que fa mal temps. Aquí, doncs, no hem sortit gens de casa; jo, representant la tradició de "Les Treilles" m'hi afeïtat. D'acord tot el dia he topiat per casa i a boig. Content de la meua jornada.

Dimanche, 13 d'novembre.

Ajós aquest volum sense gens "d'entorn" per senyalar dos fet dolents: El primer és que sembla que la dolça etia feu una receiguda del seu remuneratíu articlar. Estem esperant el metge (per segona vegada sin); potser no m'hi serà una angina; però en tot cas, el més possible, i que aquesta lingua sigui l'agent provocador de la recalcada del remuneratíu articlar. Debra deliq! Fora una temporada que no te sort! I noveltz tanque!

El regay fet dolent, irreparable aquest! és que chid per la tardà varem entrar el meu company Raymond. El pobre morí el prop. passat dijus al migdia en un estúpid accident quan atornem - un distancament del seu regiment - d'un exercici de tir: l'auto-camilla en el qual es trobava ell manceà el vintge d'entrad d'un pontet i, enfonsant la barana, caigué al fons del barranc, all de quatre metes. El dissortat morí aixafat instantàniament i amb ell un altre soldat, d'altres set ocupant foren tot ferit del qual dos de greus.

El dijous a les 6-1/4 del vespre, quan em disposava a plegar del treball entrà un trombó al laboratori i l'Elisabet, tota en plors, anuncià-me el doler el desenvolupament. Havia estat brutalment empujada a l'aparat i fins i tot, davant me, regant, la cosa em va tallar, tant més que tot i sentint en moment oportú, quan vaig veure l'Elisabet en aquell estat de desconsol, el primer pensament meu volia veure al meu fill.

Acompanyat de l'assistent social i d'un tinent del regiment marxarem immediatament a comunicar el drama a la nova germana. I el drama esclatà, drama me del teatre però drama dramàtic, d'ella marxarem a l'hospital on l'aviu conduït però no en el despatx veure, el capità, al qual vaig parlar, em va dir que estava desfigurat. I per donar una raó lògica a la nova germana diguerem que estava a la caserna. Marxarem vers aquest i em rebé el coronel del seu regiment, el tinent coronel Charrier. Nos drama de la nova germana i de nou fora teatral. D'ella retornarem a casa, seva i fuirem a la del seu sogre.

El divendres el mateix ~~del~~ ^(un raynou) jo retornarem a veure el coronel i després a fer certes gestions relacionades amb el cas. Per la tarda vam anar a veure a la capella onduït on l'aviu instal·lat en companyia de l'altre víctima i vaig assistir, ^{amb} de tota la família, a la seva deposició en la tomba. El vaig veure menys desfigurat del que em pensava, el pobre, ni li estava lluny del seu natural; tanmateix sembla que la mort fou efectivament instantània i els seus múscles facials estaven ben abrogats i calmats.

Aquesta escena fou per mi la més punyent al veure desaparèixer per sempre més tota la vida de la víctima, el meu estimat, car veritablement era un noi tan efeciu i bo i el feia estimar per totom. Tant jo, doncs, com l'Elisabet hem sentit moltíssim aquesta desaparició i em hi compruem molt difícilment. Em sembla impossible que

perquè ésser prou i la veu iustige veu apareix
continuament en la mort i ment i en la mateixa con-
vertit.

Per que fa referència a la veu familiar sembla
que veu el pare el que ha rebut el que més gran. A més
amb a més a més on han vingut tot, després d'haver
retornat, tot també, al cementiri - ha estat un
fin per encara continuament el desaprofitat, per-
donat, tant més que el propi parat d'indulgent
vingués ell a dinar amb Crosby i l'altre que
ven a més fins al cap-vellet.

En quant al que aquells pèrdes representen
per la veu germana, el difícil d'expressar. Ha ten-
gut actituds tan aparentment prou per semblar
ben d'un dolor i d'un desconsol inexpressable; tan-
mateix, les paraules altisonants i melodioses tipus de que
mouen amb ell i altres en donaren la impres-
sion de que una bona part de tot allò era teatral, era
comèdia i sembla que no era veu equivoca,
no hi fa no haver fet contar la veu de prou
poter no agèssim just a vetllar-lo gent en la capella
ardent de l'hospital. És a dir que, en retorn, és tot
la impressió que el pobre estava oblidat forsq
fàcilment per la veu vidua, poter dir de sí mateix
i s'encapitla d'un altre que li faci la pesa i
que entre d'uns del seu redós durant aquest
l'act de temps. Si fa puelcom de rememorable per
ell en el cementiri paroní era la vidua que tan-
que en Moillel com a client, únicament que ella
ho farà per vanitat.

Es dolors d'haver d'arribar això sobre el senti-
ment d'una germana; però estent aquesta la
impressió per a'ltre no en fue pas deuter veu
altre. En ella el pare Roymond ha deixat d'ésser
un sentiment per convertir-se en un objecte.
L'argument x a mi s'acclamava que no tenia
ort; no vull dir el contrari, però alguns ditto-
tat son el mateix, el artizan de d'uns propis
d'icors.

El veritable ditto es el seu creixt, desapro-
fuit a menys de 22 anys (21 i 3 mesos) i enterrat

samb un uniforme que no podig veure. Poc rap ell
 que la carangüencia trágica de la seva mort li ha val-
 gut honors que no podig romnia: recollat mit. Dig
 en capella ordent per l'exercit, honors militars amb
 participació de tots dels oficials i caps superiors de la
 guarnició de Montpeller, representació oficial de
 l'Alcalde, etc., etc. i un enterrament lluidíssim
 amb una assistència extraordinària i flors i co-
 rones a dojo.

Defensa en pau, estimat company! I ni la
 teua vida t'arriba a oblidar massa fàcilment
 estigues segur que morats no t'oblidarem així
 com així!

Dissabte, 26 de novembre.

La dolça ha tingut colerment una angina, però
 aquesta angina li ha provocat una recaiguda en
 la seva malaltia de Bonillot. Com veig, però, que
 l'hem tractada tot seguit, la recaiguda no ha anat
 més enllà i mi tan vol li ha fet mal cap part
 del cos.

El que ha succeït és que l'angina de la mena
 ha contagiada el cos i des del dilluns prop-pastat
 que el terrim malalt també i més abatut
 que la dolça ja que ella no té gens de febre men-
 tre que el nen no ha deixat de tenir-ne. A mi
 sembla que comença a baixar.

Aquesta tarda, abans d'anar a fer algunes
 compres, he anat al cementiri a recollir-me da-
 vant de la tomba del pobre Raymond. Aquest
 mati han dit la missa de "novena" però jo no hi
 he assistit. L'Esti. ha dit que una tal missa no
 crec cap lligam amb el mort. Prefereixo haver
 anat al cementiri i sol, així he restat més inti-
 mament recordant-lo. Abans d'ahir dijous, durant tot
 el dia, he viscut pensant intensament, particular-
 ment el mati imaginant la seva vida i comptant
 les hores i els minuts que li quedaven de vida. A hui
 doni també he pensat sovint revivint les tristes
 escenes del divendres i dissabte prop-pastats.

3960

Estic escrivint aquestes ratlles a sobre del meu nou "bureau", un secretari mural que m'he fet fer i que heu instal·lat en el cabinet de treball i de lectura. La disposició interior d'aquest moble l'he previst de manera que hi hagi un lloc especial per la màquina d'escriure, un calaixet tancant amb clau i quatre compartiments petits, un dels quals està destinat a la Dolça. És a dir que veu, en realitat el secretari de tota la família, car més tard, quan en vull anirà a l'escola, ell també tindrà el seu compartiment a fi que hi pugem posar igualment els llibres i qualsevol que no puguem al buf-legi. Els compartiments no són destinats als infants, no cal dir que són per l'ús comú de la dona i jo així, el calaixet una clau del qual tenim ja cada un si bé encara no hi ha res dins. És evident, tanmateix, que normalment, el que ha de servir-se més d'aquest moble de treball és jo.

Dimenge, 27 de novembre.

Tot el dia treballant per casa o, més ben dit, per baix, reparació d'unis bicicletes, etc., etc. Hei dit el que he fet és instal·lar un exemple al costat del moble secretari per tal de poder utilitzar una taula para de buró que ja tenia.

Estic content de la meua jornada tant més que la meua continuig bé i el meu ja no té febre.

Dijous, 1er de desembre del 1955.

Aquí fa quinze dies que morim el pobre unyat i com que en fa tres que plou a botz i a barraly, l'aiguig haurà ja filtrat fins el seu teixit i potser, fins i tot entrat a dins, la qual cosa farà que l'accio entomològica del teixit s'accentuï.

Ahany d'ahir varem rebre noves de la família de Catalunya reussint nos rebuda de la seva gràcia que els varem comunicar. Com era de

paciença, ho han rebutat molt tot, unànimament, ni hi' per la mare, en Pere i en Ton, que l'havien conegut personalment, és normal que l'emoció i el sentiment hagin estat més autòf.

Dimenge, 4 de desembre.

Fins aliu va durar el mal temps. La tempesta d'aiguas que ha caigut sobre la ciutat ha causat innombrables cases, causat desenes de milers de detrossos i fetes, tres víctimes, tres morts. Heu, sei tres morts escapats, seis víctimes del deure (l'un anava a treballar i l'altre en venia) i una treva de la mineria, un pobre i simpàtic negre (oullis) que vivia sota una de les arcades del pont del Les.

Aquí sobre els barris rústics, sobre les famílies en del cor sobre les felig s'ha sigut un dia esplèndid (en la terrassa de casa jo 39 grams! el migdia). To n'he aprofitat per treballar a casa; com de costum! per aut protecció de castraxi en les pots de tota la cadira, taula, millores. Després he fet un préstatge per un dels obreris de la uning que encara en manava; no l'havia pogut fer abans perquè el propietari encara no havia vingut a parlar el rison de l'aiguera que li vaig encaminar i que el vend.

Dissabte, 10 de desembre del 1955.

Dijunts téng hem anat a portar la neu al portge un vintg de fe de preselstip. S'ha trobat molt bé i ara, per evitar resiquels, ens ha aconsellat de fer-li treure les artigodals. De moment menis li farem fer l'electrocardiogram per coneguer-nos millor que no hi' heu al cor; després ja veurem, car no me'n partidari de fer treure cap organ del cor i abans de decidir-me hi' he demanat una consultg a un especialista marcellis en quiropractia.

3962

Dimecres, 21 de desembre.

Ha fet també semi - com dimecres properat - una jornada magnífica

Davant el moti he treballat a cada he anat a veure com s'va construint la tanga plegable arreu en cotxes que està fent en Foguet.

Per la tanga, quan comencem la course el dia he anat a inclinar - me davant de la tanga del meu pelotó ençà. La pluja intensa d'espert darreres dies han produït un enfonsament de la terra al voltant de la seva forja; comtatació desagradable si bé la seva obra enfonsat menys o s'heu menys perquè les flors ho dispenyem en esperts encara "hi ha" que el manteny fora bé.

Dimecres, 21 de desembre.

A Orsella revisitem tres o quatre doctors en quiropràctia (aqueta appellació no m'agrada). Vam escriure a un d'ells per exposar-li el cas de la dolça a veure si la seva especialitat podia evitar una neviguda a la nuca i evitar a més a més, de tenir-li la nuca dolent. Un contactant dient que no deïss tenir la nuca dolent a la nuca i puè, ja que es tractava d'un cas urgent, que anés a veure un conpareu seu del poble que donava l'adreça. Hi anàvem dilluny i ni bé a l'entrar ens estorgem gaire entusiasmat, en veure sortir més content, ja que la nuca segons ells - tenia una vertebra cervical lleugerament desplaçada (subluxada) i al tornar-li a posar al seu lloc natural diu que hauria de desaparèixer l'origen del seu reumatisme. En tot cas, abans de replegar la dita vertebra la nuca et queixava del costat dret de la vertebra en posició i després ja no li feu cap mal.

Aquesta classe d'especialistes no us convenen pel restabliment de l'equilibri de la nuca, el desplaçament d'esperts - la cervicofemoral - clausurament - diu que es a l'origen d'un

gran nombre de malalties. Ja veurem si podrà
 en resultar. En tot cas no estic d'acord en
 una sèrie de coses de llurs principis i filosofia;
 com quan tot el innovador segueix el uni-
 versalisme quan en realitat llur especialitat
 - que encara és útil - no és més que una part de la
 terapèutica i aquesta, representada bé per
 la facultat de medicina, en ha volgut reconèixer
 la descoberta d'un nou mètode; i malgrat que
 aquesta descoberta és tan vella com el món X,
 romanent està ensenyada en l'escola creada pel
 seu fundador a Davenport (ab. 1861). Jón, Jancs,
 n'és molt doctor d'aquesta especialitat però no
 doctor en medicina.

Com veieu, tornaria que encara és útil la
 teoria que es pren i s'apliquen no sols veig per exa-
 minar la neuva nina' que inclús ja hi tot per
 veure si una muller de vertebra podria ésser
 l'origen de la neuva hiper-sensibilitat i aleshores, de la
 neuva verdera forsa curada (50%) de la neuva orlla
 de la. (El primer curat per la pneumo-pràctica
 fou un noi total per accident). Que per que
 dir que he millorat un pèu l'oida i potser
 una mica també la neuva hiper-sensibilitat;
 però de moment és de ben extraordinari.

Propiament d'aquest viatge a Marsella varem
 passar a veure la família Morata a St. Chamas.
 Onz rebem molt bé.

Aquest viatge fou un gran motiu de joia
 pels meus car mai no havia pujat en cap tren
 encara (la dolça n'era el temps de Palavas). És com
 que per poder aturar-se a St. Chamas ens cal-
 gué canviar dues vegades de tren, varem tenir
 ocasió de pujar en autoviel i expressos i en veure
 passar molts d'altre. En arribar a l'estació de Mar-
 sella varem agafar un taxi per anar a la
 consulta. El meu digne tot seguit "Pourquoi
 on monte dans une 'Vedette'?" el gust del tren no
 li feu oblidar la seva promissió dels cotxes.

3964

Dissabte, 24 de desembre.

Aquesta tarda he anat a fer examinar la meua per un cardiòleg especialista per bi atorgar-me ^{com} gaire bé al cor. La primera impressió que m'ha fet el metge és que el tèna, si bé no m'ho podrà pronunciar amb certesa gaire, que quan l'haurà obtingut el punt de del gràfic s'asita de l'electrocardiograma, és a dir fins a 4 o 5 seg. Li feu també un examen radioscòpic del cor i jo mateix vaig veure bé el durant un instant.

Dilluns, 26 de desembre.

Com que nadal s'ha desenvolupat engegany en disminueix, hem fet festa avorri. Com que el dia ha estat esplèndid hem anat a promoure el meu fill el Peyron.

Dissabte, 31 de desembre del 1955.

Estem passant les últimes hores de l'any 55 a casa preparant l'obra de Cap d'Any de Santa. Aquesta tarda he anat a comprar el principal per la dolça i de més per ella com que venen a diada. Per novetat no com el del recant i sentit d'eu Royonoid no en dona humor per festejar Cap d'Any. Els nous es diferent i es normal que aprofitis de la joia promoude pel juguet.

L'any que acaba d'acabar no estic ho estat però grat; la molèstia de la dolça i la desproporció del meu anyat han estat el do q'el veniment més trist. El que ve no sé el que en reserva.

Dimecres, 1er de gener del 1956.

La festa del nou ha estat tan recivida com els altres anys. L'hem acompanyat d'un èpat fami.

lial ordinari se nouis hi haig d'extra - el patell
amission de la dolça amb nis expelentes.

Entre el material de l'any passat menys
el pobre Raymond, la qual cosa ha estat un motiu
d'evocar-lo i de pena per la meua desconsolada
germana. Ahiri, precisament, la para, feia uns
dilectius que vivia el meu's emmigrat de quel fa-
milia remida amb infant cada una, i ella
sola, sense marit i sense infant... Hem fet poc
per anar a Cap d'Any, però massa per la
sua solitud. I canvi, dir, que no desdeny de venir
propri així el sistema de la meua colònia. Deuina,
que també és feliç, amb el motiu de la eleccions
legislatives, tornara a pujar i dir, ni fa bo,
l'acompanyarem tot a cosa seva.

L'arbre de Cap d'Any d'enguany conteng
el juguet regiments: Dalra, un patell de patiny,
una pissarra plegable i reglable, un "plumier", una
cassa de pintures aquarel·la, tall, un canis.
Hiò és el regal nostre. El dels altres han estat, per la
dolça: un llibre d'impost de la Mouque i en Chau, un
joc de cafi del Bontemp de Camy, un joc de construc-
cions del Toffre, un joc de té de la Coupi. Per en
Nell: una "dina" de Mouque-Chau, un abe articulats
del Bontemp, un autorall del Toffre i una "vedet-
te" de la Coupi. Tot això acompanyat per diversos
paquet de bombons, panellts, pastissos, xocolata, etc.

Durant el matí he filmat l'arbre i la
pasa del mig. Per primera vegada, dues, he filmat
el nostre interior, açí que el celos són clars i la
llum viva.

Dimecres, 4 de gener.
Nota a casa tot solt. La Elisabeth i el meu
han marxat a Servicy a veure la no gra frin-
cipalment la qual no està parir bé. La dolça
darrer aquesta nit a cà la meua germana
i jo tot val ahi.

3966

Dimecres, 7 de gener del 1956.

Aquesta tarda he acabat d'organitzar el meu "burocrist". En efecte, el secretari que ja tenia he fet per un moble complementari el qual el col·loca a vista del dit secretari. El primer compartiment del moble en qüestió està destinat a prestatge pells meues "donnes", el segon una armarilla de rostre per la dona. El primer prestatge el tenim de manera que a l'obrir, l'obertura en pinió es transforma en taula; el dors del moble té una altra mòbil identica la qual cosa permet de transformar el muble-armari en taula - tant més pesem el dors té la mateixa presentació que el davant. Així, doncs, les dues altres obertes en fan una taula per menjar quatre persones. Pot servir, a més a més, completament plegada, per taula de centre, amb una altra oberta, una taula de treball per la dreta (pells seus tebeals d'escala), per ra mare, per cosir, tallar plàstic, etc. Inclús hi ha un dígit convenient la màquina de cosir actual per una portàtil, aquesta s'podrà allotjar fàcilment en la part destinada a cosirer. En fi, el dit moble està acabat roba rodeta amb itlles invisibles la qual cosa permet, sense enlletgir el moble, de fer-lo anar ellà on se'n té necessitat.

Ara, el nostre cabinet de treball, de lectura mereix bé el seu nom, car la meua, la dona i jo, tot tenim el nostre lloc de treball se'n. En passant a l'altre, la biblioteca, el don n'ellons acaba de fer el joc.

Dimecres, 12 de gener.

Estic escrivint sobre l'ensenyament en la seva praxi dels sis anys, on hi vaig anar ja abans i on hi torno encara demà.

En tractar que l'inspector de l'UNEDM a

Béziac se'n va i que un rebueto fa uns dies jo a Montpeller, per boca d'ell mateix, vaig decidir de fer la nova candidatura per veure el que donava. El meu objectiu llavors era més aviat d'atruer l'atenció de la direcció sobre la proposta d'augment pta i que no ve mai a ri, de retruc volien acceptar-me per Béziac, sempre veia a temps per decidir-me.

De resultats de tot això el director havia vingut bé que havia d'una augmentat n'estic al laboratori; però com que de moment no té ningú per fer a Béziac, amb demora n'hi vaig anar-hi provisionalment, però m'augmentaria m'ocupacions i que si després volia retornar al laboratori guanyaria, constantment, el meu salari. Vaig acceptar aquesta proposta i ahir vaig començar a anar a Béziac per fer-me el corrent del nou treball.

Aquesta feina d'inspector és força interessant: un bon despota, una necessitat, un cotxe i cuidar-se de les relacions amb la comissió del rector Béziac i Minerva. No massa feina i molta independència. La nota contra és que el meu hiperemotivisme em ridienta i em terroritza quan heig d'escriure davant dels altres; aca-bo tremolant tant el meu braç que m'és impossible escriure. Aquest trist fet m'impideix de veure més amb bons auspici la meua acceptació definitiva d'aquest nou empleu i, a més a més, un presumpció intencionada per tota una altra sèrie de fetes de la vida ordinària.

A part d'aquest hiperemotivisme estèpid - que no puc justificar-lo solament per ésser un fruit de Borguella, del buit de la meua instrucció oficial o per les contingències de l'accident del 1947 hi han d'altres factors que no milita en favor de la meua acceptació voluntària per restar a Béziac. La més important és la pietat de l'elletament; després veuen el poc gust que

time per "l'esperit negociós" i totq la "gara-gara"
que cal fer i finalment la meua nacionalitat
em disminueix en aquest país on d'estrangers
resten, malgrat tot, estrangers.

No puc dir, doncs, encara, el que faré.
Del moment obervo i apreue com fa i procedeix
el meu predecessor. Després no sé el que en ser-
tirà. Si pogués desfer-me d'aquest terrible com-
plexe, d'aquesta hiperemotivitat tirànicq, potser
veniria amb molty il·lúsió aquesta meua feina;
ara em fa por aliviar el dia i m'empideix
de detenir-me normalment la nit.

Dimecres, 18 de gener.

Anir al matí, a bona hora, vaig arribar
de nou a Besiers on compto restar-hi fins a
diuma al vespre i anar a dormir de nou
a Montpeller.

He deixat a casa els tres meus fills amb
la grip i és dolent, amb molty recança pue ho
manpat. Com sigui, però, que ningú m'ha
telefonat suposo que llur volut no deu pas
ser pitjor.

Desdel punt de vista treball continuo cobrent
ls materials d'importat a causa del meus ner-
vis i de la meua hiperemotivitat i és aquest
el gran problema per a la meua adaptació en
aquesta meua feina. Una preocupació tant pes-
que si no arribo a vencer aquest defecte i
aquesta inferioritat, no val no podré adaptar-
me a aquesta meua feina sino' pue no
podré aspirar a comprendre' cap altra
cos en tot el que m'ocorre, i serien
sino' en públic davant d'altres.

Dimecres, 22 de gener.

Vaig arribar de nou a Montpeller el
prop-primat dijous, al vespre i, contràriament

al havia nupat, la grip encara estava a casa.
El meu anomen millor i l'bli. també pro
encara no estava ben bé. La pobra Blisseth
havia promès trey dir ben dolent, car malgrat
la febre i l'abstinent, es tempore de cuidar
del nervi; menys mal que no va haver de
sortir, ja que una veing i la meua gema
na l'hi oportuna el encàrrec.

Aquest matí he anat a veure en Monson
el qual m'ha vingut dit d'aver-li a creuar un
llibre d'infants que ofereix a la Dolga. Ha quin
ze dies que varem venir a veure a casa. Es
varem, a la fi! decidir a venir perquè el
li vaig dir que potser hauria de anar a
Bisibis.

També he anat a recollir-me sobre la
tombeta del pobre Raymond. La tarda la pas-
so a casa en l'ocasió de la família.

Dilluny, 27 de gener.

Demà torno a marxar vers Bisibis
on ara hi haurà de restar fins a diumenge.
He acabat, després, el treball al Laboratori i, fins
a mitja incidència, retornar a Montpelier
cada diumenge per marxar-ne altra volta
el dilluny per la tarda; les matinals dels di-
lluns varem determinades a passar-ly a les ofi-
nes en contacte diversos amb els recuis i la direc-
ció.

Diumenge, 28 de gener.

Enlloc de retornar el diumenge a Montpelier,
retornaré els divendres al vespre; així podré passar
tres nits a casa. Veig arribar, doncs, ahir a
la nit de la tarda.

Donant la retenció a Bisibis he fet
algunes gestions encaminades en un possible
canvi de país. Car veig que, malgrat les
dificultats amb la puça, topo i que ja he

3970

enunciat pel present i per futur, el Sr. de Béarns és més interessant que el d'opositar tant públic no professional al Laboratori. A mi a mi, el càrrec d'inspector diria que un dia serà equivalent al de cap de serveis i si un dia l'ORCAM es transformés en l'"Office du Vin", llavors esdevindrem funcionaris o quats i els càrrecs oficials, com inspector, per exemple, tindrà més possibilitat de classificació que el d'empresari públic. Tal a dir que visió d'esdevenir funcionari a mi segurament no m'afavoriria en relació a la meua nacionalitat i potser més aviat em fonia perdre la meua situació a l'interior del nou organisme.

Quant puc dir veig arribar a casa l'alegria fou gran pel 75, (per no m'esperava). No cal dir que jo també estava molt content de retrobar-los tot i de retrobar-me en aquest espai i confortable piset voltat de l'afeció dels meus.

Diumenge, 12 de febrer del 1956.

D'estel del corrent que arriba al de Béarns, vell dir que el meu predecessor ha marxat i que em dirigeixo del veig arribar a Montpeller abans d'ahir el vespre, com la setmana passada, i torno a marxar demà.

No he tingut vent amb el temps per aquest començament; estem, efectivament, travessant el pitjor hivern d'aquest segle. La nit passada, per exemple, ha fet el recort de $-16^{\circ}4$! La setmana passada se'n va gelar l'aigua del radiador tot corrent! El màxim hivern oblidat la vetlla de poder-hi l'anti-gel i què veig quedar-me en "pneu" fins igualment una temperatura de -16 !

El prop. vent diumenge veiem a dimarts a càrrec Carrió tot quatre.

Del que no podria dir moltes coses. En Nell, per exemple, se'n pot dir més a Règirs que qualsevol altre i molt més afectuós amb mi que els altres.

Abans, només començava a parlar; ara manifesta sovint el desig d'estar al costat meu i de jugar amb mi, com amb els altres; quan no em veu durant una estoneta, tot requirit de manera on està papà.

La Dolra, ella, ja comprèn que me'n va orgull per tota la retenció i, com son germà, també es mostra molt afectuosa; val a dir, però, que ella sempre ha estat afectuosa per son pare.

La Dolra demostra interès particularment per dos coses: el dibuix i la dansa. Sobre la dansa i les danses no ha vist més que algunes fotos i fa o tracta d'imitar llurs moviments. L'hauria de portar a l'Òpera a fi de veure primer de primera i després de segona. El gust pel dibuix li ha vingut dol, però, no val dir que és gran. En canvi, pel cant, és tan dolent com son pare.

Si la Dolra canta malament, en Nell sembla que no serà igual. A menys de 2 anys i mig canta força just i sobretot clar; en punts a la veu les primeres són ben bones.

L'un i l'altre s'interessa molt pels llibres, inclús pel de la meua biblioteca; m'agrada veure tenir un llibre a la mà ja estigui content, encara que no hi hagi cap imatge. No cal dir que els llibres, diaris, il·lustrats on hi ha imatges el entusiasmen i, en particular, cada dia, m'agrada demanar que el contem el dibuix i bandes còmiques dels diaris.

Dilluns, 17 de febrer.
El veure de pres per Montgell de la nit del

3972

diversos al ditte dia ha arstat superat durant la nit següent o sigui la del dissabte al diumenge, amb un 170918 Crec, sortintament que la profeta nit no serà tan esberiana i ho sentijo tant més que, hauré d'anar a Serey i d'arrivar a Serey.

He marxat de Courtpeller - i de casa - al principi deixant els meus tres setimat amb bona salut. Ho he fet amb força recança, mes el diu em crida a Serey.

Tobre el rigorós hivern actual cal anotar que a mitjans de febrer - 18 febrer a la ciutat, el termòmetre ha baixat fins a - 21 en els moments de les precipitacions de la ciutat.

Dimecres, 14 de febrer.

Ha continuat sent fort intens durant la nit i, menys s'ha, el va sent durant el dia, amb alguns vents, d'algunes res.

Com que s'ha a "Mondí Gros" acompanyat tard i es feia. Si hauré tingut el estat rodant per hauré fet amb escopada a Courtpeller, al pond la tard i la nit amb el meu entusiasme, però a 40 per hora i a massa lluny. Per alty banda, deca de l'una hora, faldria anar a Serey i a Serey. Com que a Serey em golaris vestit del, en el meu buró, treballant a la vegada per mi i per la casa, i retornarí a Serey de febrer o no fa com cada dia. Ja a'hi ha prou per gelar - oi!

Dimecres, 15 de febrer

He anat a Olonzac, Digue i Serey i temps per mi se "regalat". He fet totis de 70 kms. sobre carreteres, neules i gelades, he fet inclús una llarguera patinada sense conseqüències. He arribat

a Pèriss a 2/4 R 6 portant encara una bona quan-
titat de "iris" de gel al davant dels para-llamps.

Dimanche, 19 de febrer.

Com que estem fent un "traig complet" a Pèriss, no he pogut venir aquesta setma-
na al divendres al vespre. Vaig arribar amb
propò de 4/5 nou i torno a marxar demà
al matí per ésser de bona hora al traig
vellt a l'embocament.

Poca cosa d'amentable m'hi és que el
fret continua essent quasi tan rigorós
com la setmana passada. El dia que
durarà fins a la fi de la que entrem!
Dins ms de febrer!

Dimanche, 26 de febrer.

Vaig arribar divendres al vespre amb
menys fret que la setmana passada.
Durant aquesta (de setmana) hem aca-
bat el traig complet. Amb vital societat
venir el director a acompanyar el com-
prador. El Sr. Mestre em emà a parlar
i em porta a la nova situació. En diu
que l'augment que havia tingut em era
conservat i torno al laboratori. Si recto, però,
puig de tres menys a Pèriss obtindré una
segona elevació de sou la qual mantindrè
si recto definitivament o durant el temps
per recte: tres, quatre, sis, etc. mesos; però que
perdi per promís conservar que el primer
augment i torno al laboratori. Ed a dir que
m'ha dit que faré com vulgui; que tinc
carta blanca per organitzar-me com millor
cregui. La decisió que prenc és de continuar
com fins ara durant tres mesos i de prendre
una decisió oficial puig ràpida l'ordre d'im-
postament del segon augment. Ara el m'ha dit

3974

del qual temps ja ha passat i puc esperar sense precipitar les coses.

Diumenge, 11 de març del 1956.

És una colla de dies que no he escrit res en aquests pàgines. Com que no foren aquest volum a Bèlgica ara, només hi puc escriure quan vine o si a Montpeller a la fi de la setmana. D'infat, per, per d'altres coses o per manca d'interès per escriure, ja que no ningú gaire arribà a omplir les pàgines d'aquest diari. En efecte, tinc pòques coses per dir, la vida transcorre sense massa incidents ni esdeveniments importants i per embrotar paper amb coses sense cap interès o curiositat no val la pena.

Aquesta setmana he portat la roba i demà tornem a muntar junts. Avui hem anat a cà la Rosa tot i per la tardor hem retornat al cimentari. Dic retornat independentment un diumenge passat no hi va. Com a casa, (per l'altre) per la família del pobre Raymond la que va venir a casa a dinar i per la tardor el veig projectar el filon on apareix en Raymond el dia del seu casament.

Diumenge, 18 de març.

Hem anat a dinar a cà la meua germana (una nova!). Després hem pujat a casa dels parets del pobre Raymond on hi hem passat tota la tarda.

durant la setmana a Bèlgica, com de costum, i sense altra cosa notable ni momentable.

En arribar divendres al vespre gran alegria a casa, com cada setmana. De més, com de costum, anagant-se per tal de produir la sorpresa de buscar-los.

En Nell continua manifestant la seva estí-
ma i tendrà envers mi, felix de veure'm en
i sense noció segura del temps, inquiet ja
de que ferir a moular.

Continuo estant apassionat pels cotxes i
camions i semi ha tingut gran alegria quoy
ha trobat un camionet, bull dir un autobus,
dobre del seu plat a casa de la Compi. I per
fer-li deixar el mercader ca fi que el puguem repren-
dre cada vegada per les vagis ha volgut utar de
totq la diplomacia i persuasio possible.

Una altra cosa que l'apassionat també és la
concepcio de la "marqua" de les lletres. Conueix prae-
ticament tot l'obcedari sense haver-li entenyat
mai, nomis per veure fer la seva generacio.

Del que fa referencia a la dolça opereta
setmanq no he pogut portar-la a l'opera com
me l'ha demanath propie no hi ha havent
representacio. Fa temps, en efecte, que r'intactq
per la dura clonica que nouis ha vist en
una o dues fotos. Li veig formentre que la
portant un dia a l'opera pero encara no he
trobat l'ocasio. Ella no s'oblidy i, fins i tot,
m'ho ha demenat en una magnifica i spetuo-
sa cartatq que m'ha adrebat a Bésiers durant
la setmanq postada.

Dilluns, 2 d'abril del 1956.

Dhir va fer vuit dies que vancu veni
sei a Servian per tal de restar-li tot durant
les vacances, volent de la dolça amb motiu
de Pargies. Disi, demant opereta dues setma-
nes, jo, a l'arribar sei de Bésiers, retrobo la
meua familia completa i la neua i el nen
que em rebra amb gran alegria ampaant-
peh veure per tal que jo el veig.

Sobre la neua haly de senyalat un fet
que no em plan goire: Dhir, per primera
vegada, va voler a cercar un llibre de llet.
Per tal que no li fesi de portar-lo sa mare

li va suggerir de que dugés primer, amb el pot buit, a retrobar el seu veí a la plaza i que aquest portés el pot ple. Aquesta solució no li plagué gaire i declarà: "Ça fera jolì que j'aille sur la place avec le pot?" És a dir que no refusava d'anar a fer l'encàrrec de la llet però tenia vergonya de passar per la plaza (plena de gent) amb el pot a la mà! I això a 6 anys i tres mesos! Preferí, doncs, anar a cercar la llet tota sola sense haver de passar per la plaza...

Un altre fet que preferiríem que no existís en el seu temperament és el seu caràcter inquiet i inguinit, abundantment il·lustrat en freqüents ocasions i particularment aquí: Com que hi havia un film representant el més gran cine del món, li vàrem portar després de sopar (obari, no hi havia). No es va endormir gens i seguí l'espectacle amb molt interès; però un moment mirant en ell i l'elctonistaà vèries vegades com una veritable obsessió: demanà vèries vegades perquè l'era era si era ja mitjanit, que no tindríem temps de dormir, etc., etc. Tant li va preocupar aquesta qüestió que la nit o millor dit, de la son, que ja em cop a cata i tot despullant-la, es posà a plorar.

A més he entrat la nova càmera que m'ha enviat el Sr. Pevier, apall proveit del sistema reflex. La tracta d'una novetat potser única per a pòrrel d'aquest format (8x12) i que em sembla excel·lent, fins i tot susceptible de substituir la del lula foto-elèctrica. No puc dir que una mica de moment.

Dilluns, 9 d'abril del 1956.

Ahí vàrem anar a veure de nou de Servign a Montgellier amb aquest motiu de l'alta de la començat de nou a l'escola. Jo, demés, tornes a marxar cap a Béarn i Servign fins el divendres al vespre. De fet, doncs, només res-

toré about que dos diez couplet.

3977

Dainmange, 15 d'abril.

Després dels fredos han vingut - llevat alguns bons dies - les pluges. Heu fet mal temps i no portem de cosa. Els nous jiquen o es distreuen i morolts ens ocupem en tanques diverses, llegint o escrivint. Passem de tot, minuant una bona forra agradable.

Demà tornó a marxar cap a Reques.

Ohir a les vuit del nocturn heu traspassat al seu pontó definitiu el cos del pobre Raymond. La meua germana, amb la feina de l'ostequeria-viua que tingut del seu marit, ha comprat el terreny i fet excavar el "coveau". Ohir feren el trànsit, operació dolorosa perquè ultra remoure el drama, ja vell de cinc mesos la injecció del mort ha estat destruïda per l'efecte destructor del temps. En efecte, ja ja no puc imaginar-me'l tal i com el veig venir pot dir el càrit, car sense ohir aquest heu mentit ben bé els efectes de l'acció del temps.

Després d'alguns trànsits i amb les manipulacions que el càrit ha sofert per extreure'l de la terra com a primer i brixat a la fossa del "coveau" després, em restà una impressió confusa de com deu estar a l'interior, impressió confusa, trista i dolorosa; impressió quasi de recordament o protesta d'haver assistit a aquest trànsit que ha alterat la descomposició transparent la demanda del mort per anar a continuar el material forçós de descomposició duns del desordre produït pel les manipulacions repetides. En aquest nou imatge que no puc expressar i tinc com una impressió que ja no és ell sinó un cúmulo de coses i vestits sotragats i descomposats i barrejats amb desordre indescriptible.

3948

Dimmenge, 22 d'abril.

De nou ha fet mal temps amb tempestes, davant la tenda, quan no ha plogut i hem pogut sortir una estona fins a l'Estany. Del per tal que el meu paquet, al "mallet" tal com es l'anava portant.

Després hem anat a cà la Rora una altra estona i finalment hem passat igualment, un moment a cà de Perera el qual vindrà ací a casa el proper vinent dimenge per la tarda quan haurà acabat el treball del restaurant.

En anar a deixar el cotxe al "Chai" he trobat en Pontoriel el qual m'ha fet pujar a parlar una estona a casa seva.

Dimmenge, 29 d'abril.

Aquesta setmana passada he fet força bitonets amb el cotxe (prop d'1000 en cinc dies) i la setmana que ve promet d'èsser igualment força intens, malgrat que deuria no treballar i que seria possible també amb motiu de la festa del treball.

Ja ja tres mesos que estic fent la meua meua tasca a Pèisier. A la fi del mes, que comença a començar, crec, com em va prometre el director, que coneixec el bon augment de sou que em va reunir i llavors caldrà orientar-se vers una decisió definitiva.

No hem sortit en tot el dia de casa ni han vingut la Rora i el meu simpàtic a dinar. De buscar algun lloc de treball però no s'han presentat.

Del moti he anat al cementiri a veure me davant de la tomba del pobre Raymond.

Dillunsenge, 30 d'April.

No he marxat a París perquè doncs és la festa del treball. Vang a disposar el treball per tal de no anar-hi el matí per retornar el vespre. He, fet, doncs, una mica el "pont".
 D'aquest mig entant m'hi ha força de festa i aquest sistema de treball, allunyat del domicili, no em permetrà fàcilment de gaudir de les dites festes car veurè express moltes per passar el dia, a la tard, a casa, encara que no se haurà de fer-ho.

Dimarts, 1er de maig del 1956.

Heu anat tot al cementiri. D'allí heu marxat a l'Hospital St. Olai a veure un amic àrab d'Irak que ha tingut un accident d'èpilot. Simplement heu passat a casa del pare del pobre Raymond.
 Heu anat el nostre 1er de maig d'engany.

Dimecres, 6 de maig.

A la fi hem trobat l'ocasió per retornar al nostre antic barri de residència. Després de la mitgdiada del nen hem marxat cap allà dalt a fi de saludar els nostres ex-veïns. Primerament hem visitat la nostra antiga propietària i la seva filla, després hem anat visitant successivament els altres veïns del barri (Pom-Torrelles-Seguin). A equitallents hem vist els nostres successors i no hem anat més enllà perquè ja era tard. Ens hi caldrà tornar un altre dia.

Dilluns, 14 de maig.

Anir una mica a berenar a casa de la Costan, la propietària del pis que vorem tenir l'any passat a Cortelena.

3980

També han vingut a veure'ns la família
Fauig i en Carrió i la Joana.

Dijunt migdia he filmat el neç, amb motiu
del seu treball amb el cartari, davant un pre-
tall amb tres espelmes, les quals ha volgut
apagar vèries vegades. En realitat el seu
ambicionari no és breu, puè deuen, però pre-
cisament deuen de bon motu talus a mar-
xar cap a Pèries.

Dissabte, 26 de maig.

Avit vèrem arribat de Serviaz. Amb motiu
de Pèria granada vèrem menjar el propi
passat dissabte. Ja, doncs, que he passat
la setmana en qüestió reunint-me amb
tota la família, pel vespre, a Serviaz.

El diumenge, propi passat, a Serviaz i
qualcun, obren per tallar els cables a
el vell "vorn un home". Hi va venir amb
mi tot content i va estar tranquil fins
el seu torn; en el moment, però, de passar
el silló va esclatar en flors i no parà
fins a la fi. Vaig, també, ^{tant} temps de
poguer-lo filmar, i si la llum era sufi-
cient (segons la càmera tot just!) serà origi-
nal.

Un cop el cable tallat, la cora del neç va
quedar transformada, tant que quan se
menc el va veure no se'n podia veure;
era semblat un homenet.

El diumenge de pasqua vèrem anar a Valvès,
la platja veïna de Pèries, la qual està trans-
formada en bellera.

Diumenge, 10 de juny del 1956.

Hem anat a veure l'indret on va morir
el pobre Raymond. Tot el parapet ha estat repa-
rat i nous la gent que ho volen poder ve-
ure descobrir les traces del terrible accident.

Cal reconèixer que per un conductor inexperi-
mentat, al volant d'un vehicle petit, l'accident
no és banal.

D'alta hem continuat la carretera per
anar a vertir a la de Lète, davant un altre
del monument al 16 a fusellats de la model·line.
Aquest monument és un dels més espectaculars que
he vist: 16 estals, rústiques estan alineades com
si fossin 16 pals d'execució. Cada una porta
el nom de l'afusellat seguit de l'edat i de la
data d'execució. Darrera cada estal hi ha un
ciprés.

Finalment hem retornat a la ciutat
per anar a rebre a un Bontour de Cannes
(el seu marit ja havia arribat) i hem anat
encara a visitar el matriconi Castagne.

Als Bontour han vingut a veure hi to-
ben un allotjament que s'ell conviuen en
vistes a retornar a Montpeller.

Quan sortim en cotxe, ara, en Nell es pot
darrera amb la neura. Excel·lent però, sempre
darrera meu i fa com si fos ell que con-
duïa. Jo li dic que quan serà gran serà
ell el que conduirà i jo em posaré al seu
cotxe. Diu: "Si papà, els homes davant i les
dones darrera"...

Avui varem projectar el film que
varem fer amb motiu del 3er aniversari d'en
Nell; en conjunt ha sortit molt bé i algunes
escenes són inclús esplèndides. El dispositiu
"reflex" és molt eficaç per les preses de curt
distància.

Dimenge, 17 de Juny.

Han vingut a dinar a casa els Lrs. Bon-
tour de Cannes. Durant el matí, i ahir, vaig
acompanyar-los a visitar alguns cotxes per
veure si els podien interessar. De moment no he
trobat res que els conviuen.

3982

Dimenge, 24 de juny.

Doni tarima a veure a dinar els Drs. Pontauç
els quals han decidit de marxar de nou a Coma el pro-
per dijous.

Durant el matí he culleret diverses coves perso-
nals; ara, al migdia aniré a cercar els Pontauç
i per la tarda, si veig van d'hora, potser encara
aniré a fer un torn al mar.

Vaig invitar el meu pare a veure aquest
estat de nou i accepta encantat; inclús en
joay dia que compta veure.

Una altra que vol veure també a França,
però per poder-hi és la Maria-Teresa.

A Bèries sembla que podré obtenir un pis
(you) pel mes d'octubre. Si així fos y' estaria
ben content, car durant l'estiu entre Calvià
(Ajaccio) on hem llogat per un mes, i Lervicq,
podrem passar els tres mesos que manquen
per arribar a octubre.

Dimenge, 1er juliol del 1956.

A partir de dimarts començà a prendre
una retinència de vacunes, retinència
que passarà en a cosa, a Montpeller
replantant-me tot i portant al corrent els
meus afers personals, fora negligits
amb aquesta absència a Bèries. També
poderé anar un dia o dos a la platja.

Dimarts, 2 de juliol.

Ahí va ploure intensament, particular-
ment durant la nit. Aquest mal temps em
va impedir de fer el que m'havia proposat.
Durant la tarda va venir de visita l'ex-veïna
de "Le Tréille", Mme Briot.

Aquest matí he anat a fer per la "vidan-
ge" i he perdut més temps del que calia. Aquesta
tarda sortireu a fer comptes.

Dilluns, 16 de juliol.

Des del prop. passat dissabte que estem a cà la voga per passar hi una setmana.

La setmana que ve retornem tot de nou a Montpeller per preparar la marxa vers Camarès pel mes proper.

Dissabte, com que era el 14 de juliol hi havi ball a les Ordes Nacionals. Hi vàrem anar tots quatre i, durant un moment que l'Albert va prendre el nen, amb l'excusa de fer-li tocar una comiònetg, vàrem fer dos balls. La nenq, de moment no digue'os però, poc a poc, anava fent el bot.

Tenim un fill molt gelos; esperem que seran intel·ligents.

Dissabte al vespre vàrem anar a cine i ahir per la tardg a la platja d'Arde, tot quatrè, per a prendre un bany i demé la Sébastièna i família el qual ptenen una terreta prop de la platja. Vàrem prendre un bany junt i després d'haver retornat a la terreta hi beverem - i haver deixat passar una tempestg - retornàrem a Serviaz.

Dissabte, 28 de juliol.

Fin ahir no vàrem arribar de Serviaz considerant que tenim poc temps per preparar el que cal per anar el 15 d'agost cap a Camarès.

Durant aquests quinze dies passat tot a Serviaz hem anat dues vegades a L'euwan (una imitatg per l'apat-comiat d'un Chau i l'altg a fer-lo-li una sessió de cine) i una a Béziès. A Béziès fou per a portar el cine el nen, a veure un filly de Laurel-Hardy. La Dolra s'hi interessà força, per no dir molt, per en Nell fou una novetat interessant però no presentant tant atractiu com per la seva germana.

A partir de dilluns comença la nostra segona part de vacances, fins el 15 d'agost.

Dilluns, 30 de juliol.

Ahí, que volíem anar a la platja, va fer una dia plujós, plovisquejant i fins i tot, plovent a bots i barrats cap al tard. No poguérem anar més que a la ciutat a passejar un xic els menys.

Desem que fa ho no podem sortir perquè l'oli renta a fi de tenir-ho tot net per a partir demà passat.

Demà haurà de plompar, mullar i netejar el pis i jo heig de fer alguns gestions relacionades amb la nova nova situació

Ja, doncs, que enguany poc anirem a la platja, car el mes de setembre és jo una única tard per anar-hi i sempre no ja ho.

Estic passant el meu primer dia de vacances deixant-ho durant quasi tot el dia. He anat a fer engrossir el cotxe i a veure un fil en vint a un canvi-doble que no ha donat res.

Mentre estava escrivint aquestes tres ratlles he sentit la dolça que s'ha posat a borbollar violentament. Resulta que feig l'esbriarada corrent amb la bicicleta i anava tant de pressa que no he sabut parar-me. He anat a topar contra la paret rebent el cop al cap, al genoll dret i a les parts. Al cap hi fei un bonny, al genoll una rasada i a les parts el cop transmissiu per la sella. D'aquest cop és el més important car té tota la sella muntada en les parts i fins i tot amb sang rajant un xic de l'interior del sexe. És probable que aquesta sang provingui de l'himen, doncs que, tècnicament, heig perdut la virginitat.

Dijous, 2 d'agost del 1956.

Ahí al matí varem arribar a Camarès on hi vam trobar un "trapec" per un mes. Es tracta d'un poble d'uns 1800 h. situat als

pena d'un riu i a 400 m. d'altitud, en l'aveyron, tot voltat de muntanyes i de verdor. La nostra primera impressió, doncs, és agradable així com també la del "trés pees" en silbatió, el qual té la simpàtica sensibilitat dels interiors camperols.

Durant un mes, doncs, les dones i els nens i durant quinze dies jo, tractarem de fer vida tranquil·la i reposadora. Aquí, en efecte, no fa l'oxífor, la calor irregular de la plana; es dorm i es descansa idealment. Aquest país fa un dia cobert i buit, però la humitat nocturna penetra el moll dels costats com el "mari" de la plana. Caldrà veure, però, la diferència quan el vent serà "mari" efectiu. De totes maneres el clima, la vegetació, l'altitud, etc., són diferents de Montpeller. Així i Servian i cal considerar que el clima serà favorable als nostres organismes.

Dimenge, 5 d'agost.

Ahí i abans d'ahir va continuar fent un dia cobert, ventós i fresc. Els varam passejar repasant, llegint, passejant, estirant, etc. Ahir per la tarda varem anar, amb una vaquera, a guardar les vaques, per satisfer la il·lusió i la curiositat dels jens als quals s'interessa molt per nous i vaques animals que no conciben. De retorn a l'estable vam tenir l'oportunitat de menjar una pavella al costat del carreter. Tant la Dolga com en Nell caminaven més contents que unes pàssies tenint el bastó-quirador i avançant davant de la pavella de banyuts ben indiferents. Al matí, la Dolga s'hi sent tan bé que va volguer estar-hi fins a la fi.

Aquí el dia ha aparegut esplèndid, però poc a poc s'ha anat tapant i ara (al cap-vespa) el cel està cobert però calmat.

Ara anem a sortir a passejar una estona.

3986

Dilluns, 6 d'agost

Havíem decidit d'anar a Cornus avui, però, atorg veltg, el temps no ens ha acompanyat; ha, inclús, plogut intensament durant quasi tot el dia. Si demà pot bo partirem a Cornus o bé a St. Affrique per anar d'allí a Roguesart a visitar les cèl·lules vives dels fermentsges del mateix nom.

Dimarts, 7 d'agost.

En hem llevat de nou sota una pluja intensa. Ara (3,9,11) sembla que es vol aclarir. Si ho fa encara podriem partir car per estar aquí i no poder sortir pel camí i vents, el temps és avorit.

La casa on vivim és l'antic castell del marquis de Montcalm, una part del qual està en ruïnes i l'altra en no gaire bon estat. Encara aquest (de vivenda) és ben habitable en relació a la majoria de les que componen el primitiu Camarès.

En efecte, el poble primitiu estava bastit al cim d'un turó, al peu del qual, (60 metres) hi passa un riu. Degressivament el poble ha anat creixent al costat del riu i desapareixent al cim del turó; tant és així que, en el turó, la majoria de les cases estan en ruïnes i abandonades, mentre que en el pla apareix un poble ple de vida. fins i tot l'espècie primitiva ha desaparegut restant només el campaus.

Es a la vegada tít i fàctic de passejar-se pel que resta dels antics carrers mig curuats per les cases esbotzades.

Per estinejant com normalt, l'interessant a veure en el poble alt car els 60 metres quasi verticals de diferència fan que l'aire sigui més viu i de la calor (quan en fa!) no tan fortg.

Dimecres, 9 d'agost del 1956.

Avui faig 40 anys! Ha passat, miler dit, un tic passant aquest aniversari al costat dels meus. Com que al mateix el dia el presentg bé, heu

decidit d'anar a dinar al camp tot seguint l'itinerari de Roquefort. En efecte, volíem visitar les cèl·lules caves d'aquest poble on es preparen els famosos formatges de Roquefort. Hi hem arribat abans de dinar i com que aquest el portaven, hem creat un indret apropiat a tal efecte.

L'hem trobat no lluny del poble, sota una bona ombra i on s'aportava uns regalins d'arques ben frescs la qual cosa ha servit per refrigerar la beguda i els portos. Després ens hem estès una hora sobre la manta i finalment hem retornat a Roquefort on hem visitat la casa de la més important fabricació de formatge. Aquesta visita ha estat interessant i instructiva i penso completar-la amb la lectura del prospecte que doney.

Hem retornat, com a l'anada, per St. Affrique, una de les ciutats més importants d'aquest Aveyron poc important.

Ara, (el 19 de) vaig a l'el·leir una estora; després sopar (amb fruites al forn) prendre una mica el fred i a dormir. I hem aèl el mar 40e aniversari.

Com que continua el període d'economia no l'hem celebrat més marcadament. Tanmateix el regal al enguany consisteix en el canvi de la pultera del meu rellotge - regal útil - però que val 4000 francs, car és articuladeg i en de laminat.

Dijous, 10 d'agost.

Aquí no hem portat del poble. Per la tardy hem anat a fer una passejada pels camps. A més a més dels nostres fills hem pres tres nens més del bari les quals ha estat ben contenty de veure amb nosaltres i de jugar a pilota en els camps. Indic hem jugat i dli i jo amb ells a diversos jocs d'infant.

La Dolça té una passió per les vaques. Prefereix anar, matí i tardy, amb la vaquera a guardar

3978
les vaques en el camp que restar al poble a
jugar amb les nenes del seu temps.
Aquesta partió em recorda la meua prime-
ra infància a Sta. Maria de Meià on jo també devia
tenir prou il·lusió per les vaques. I devia ésser
així que vaig acabar vaquer veritable durant
les vacances!

Dilluns, 12 d'agost.

El prop. passat d'habitat varem fer una altra
sortida a visitar Lacaze-lès-Bains, una
petita estació d'estiu que hi ha a una trentena
de kms. d'aquí, ja en el departament del Tarn. Com
que és, a més a més, un lloc de producció de
"charcuterie" ho varem aprofitar per comprar-ne
un pic. Va ésser una altra agradable sortida.

Abans d'immens, varem anar a passejar pel
poble baix tot i fent vistes de cine del poble alt.
Aquesta tarda hem anat tots a guardar les va-
ques per tal d'acompanyar la Dolça. Jo he acom-
panyat un carro en un camp veí per ajudar el
cartista a carregar les garbes de cirada. De retorn
la Dolça i en Stell han volgut pujar-hi i han passat
pel mig del carrer - on jugaven els altres infants - més
tirats i orgullosos que si aleshores en "Régence". M'he apro-
fitat per filmar-los així.

Dimarts, 14 d'agost.

Aquí ha tornat a ploure, per ensipar només.
He passat el dia llegint, escrivint i jugant a la pila.
19.

Dimarts, 22 d'agost

El prop. passat dijous, 16 vaig marxar de
bona hora de Cambrès direcció Montpeller per tal
de reprendre el meu treball. Després d'haver pres
contacte amb el servei a Montpeller, vaig
marxar de nou cap a Besiers on m'hi esperava

no per treball, car durant la meua absència ni heuig
hagut forra moviment.

El prop passat dissabte al matí, un lloc dit al
migdia, vaig marxar de nou cap a Cambrils
d'on en vaig venir altra volta ahir. Allà dalt
vaig retrobar el meu; el meu només havia estat
dos dies entre nous nous (l'Éti. un dia solament)
però tenig la impressió que era molt més, i tot
y'esticuim ben contents. Furbobé m'ensenyary els ju-
quets que llur mare els haviu comprat apell
mestre matí a la fira mensual del poble. El meu,
no cal dir el pue, un canig, i la meua un mig
amb una banyera, etc.

Referent a la dèria del que pels cotxes i camions,
compte que dissabte que ve tindrà una gran alegria
car ahir vaig veure que fariu portat l'últim
model fariu de cotxe (en miniatura) "la Dauphine" i
pueu portar-li. Cada setmana quau arribava
a Montpeller, el primer que en demanava era
si la "Dauphine" haviu arribat. Aquest setmanu
sarà satisfet.

Dijous, 24 d'agost.

Treballant intensament durant el dia i a-
yant a dormir d'hora al vespre. Cada ves-
pre, a les 9, ja he estat en la meua cambra
d'hotel, car com pue els meus roques estan
de viatge (Ray anant a Catalunya), jo no
vaig a servir.

I, contràriament al previst, demà caldrà
d'anar a Cambrils, laig d'anar a Mont-
peller on tinc cita amb un meu que
sembla estar interessat per l'intercanvi
de pis.

Dilluns, 27 d'agost.

estic escrivint aquestes ratlles en el pis de Bèries
pel qual en vaig desplaçar a Montpeller el prop-
passat dissabte. No és que l'intercanvi no s'ha rea-

l'hotel, però el senyor que potser me'l convidà (ni el nostre Sr. Montpellier li venia a intercanviar-lo de nou amb un altre de més cèntric) m'a, tanmateix deixat les claus perquè jo hi pugui anar a dormir; així no tinc necessitat d'anar a l'hotel.

Com preveïa el propi passat dissabte vaig marxar cap a Montpellier. Ahir, diumenge, vaig anar a dinar i sopar a càl Sr. Hyman i durant tota la tarda (a part l'estona que vaig passar al cementiri) vaig estar-me a una bona hora vaig averrir molt de treball-me tot sol a casa nostra. Si hagués tingut un cotxe més ràpid i més confortable engra hagués marxat a sopar i dormir amb el meu cotxe a Coma-ris, però amb la meua petita 'cafeteria' no vaig veure'm en forces.

Sembla que aquesta setmana s'ha de decidir la qüestió sobre l'intercanvi d'aquest pis.

A Montpellier vaig trobar una espectacular carta de l'Éti. on heu conta la prou decepció que han tingut ella i la Dolça al veure que no hi a nova aquesta setmana.

Dijous, 30 d'agost.

A la vetlla de recunes el treball augmenta; es compra i es ven intensament, almenys en part de la manera que està el mercat. Abans d'ahir - cosa rara - a les 8 del vespre meua estona parlant amb el Genant de la Cave d'Angeliers.

Aquí en canvi, em vaig deixar tenir per un propiament de cive de, a més a més de Charlot, hi havia Fernand i Laurel i Hardy. En conjunt, no valia el "sacrifici".

Aquí m'hi vaig a dormir tot seguit (ho veu les 9).

Aquest matí he rebut una tendra carta dels meus en la qual m'escriven tot, bé. La Nell ho fa a la seua manera i, a més a més, m'escriven cotxes...

Dijous, 21 d'agost.

Aquesta tarda els meus m'hanuam estat esperant vanament, i és amb desil·lusió que no m'hanuam vist arribar. El treball em reté aï fins a demà car pel costat tinc poca feina que no pot esperar el dilluns que ve. Tinc el propi ditlloms, de fer com puix hi veng anar fa quinze dies, mancar per dinar allà dalt!

Ara, 2/4 de nou, veng a fer-me el leit i a gitar-me; per llegir al leit no és pràctic amb la llum dictada ^{ad} propiament més fer-ho amb la llum del diu, pel costat.

Dilluns, 2 d setembre del 1956.

Com previst veng mancar direcció Camarès dissnable al migdia hi com niquei que feia mal temps varem decidir de no retornar a Montpeller més que ahir diumenge. Hi arribarem a 2 o 2/4 de dues retrobant tot d'amp molt satisfacció, el nostre pisot. Oh Nell, que és molt sensible en les olors va apreciar - tan jovent - la bona olor característica del nostre interior. Car és curiós el cas, el nostre pisot, tanat, té inclús una olor particular, ben agradable la qual contrasta amb la del pis del Sr. Donnant - des del qual este escrivint. Un pis tanat l'aire curarit té generalment mala olor; el nostre és al contrari: quan hi retornes després d'una llarga absència, l'olor de l'interior és agradable a colla d'olor. Aquest fet em recorda el cas de la cambra de 'Les Treilles' que ocupà la meua germana: durant mesos i mesos després de la seva mort i unes setmanes vivenc intendantment la cambra continuava sentint portament desagradable.

Demà, pue motiu de l'A.P. de l'U.R.C.A.M., retorn a Montpeller i porto per la veug un

llibre i pel seu la "Dauphine" tan desitjada.

Dimecres, 5 de setembre.

Aquí vaig arribar força tard de Montpeller; vaig sopar i tot seguit al llit.

Aquest matí mythe despettat d'hora i abans de marxar al treball tenc temps, a més a més de fer l'austumada gimnàstica, de llegir i d'escriure i enq estonq.

Aquí vaig arribar a casa tot content per tant el llibre i el cotxe miniature. Tot tres em veberen joissos i em posaren a dinar. Per començar hi havia pastanagues amanides amb sal, oli i llimó. La neug va començar a fer l'interessant i sense refusar de menjar-les, reclamava més llimó. Com que hi hi havia mpirient sa mare va refusar de poder-hi més. Llavors, la neug va començar a fer una sonda obstrecció, fent semblant de menjar i mastegant desmesuradament com si mengés justq. No serviray per a res lls diverses advertencies que li varem fer sa mare i jo i les nostres riodes als seus bons sentiments per tal de que l'unic apat que havia de fer a casa - abans de retornar a Biers - m'el deixés fer tranquilament amboc de fer-me menjar yevriós i enrobriat. No hi feu res tampoc pel fet del repalet que li acabava de fer ni la promesa formal de que es menjaray les pastanagues tal com nosaltres fem. Les haviaig menjat, de prat o per força. Finalment vaig saber d'emprar la manera forta perquè tants tustudonq m'exaspera: es menja - amb el cal vermell i més de preta que nosaltres no haviaig fet - fins a l'últim bocinet de pastanaga; però ens amargà el dinar a tots dispuentent-nos profundament, particularment a mi que havia de marxar poc minut després.

Faig anys que no em havia fet unq en-

Comentaries semblant i quines me'n recorda dues més de tan malq memòria: una vegada per una qüestió de nuviar també, força semblant a aquia, i una altra perquè refusà de volguer fer "pi-pi". La punyetera serà unaq dona-cavall! El seu pernaq també té una forta voluntat però quan veu que la reacció paterna comença is seriosa, cedeix finalment.

Me'n recordaré de l'embriada d'ahir i perquè senti tot el mal que m'ha fet, al marxar no vaig volguer fer-li cap petó; i volig tornar a emportar-me el llibre; no ho vaig fer perquè en tot el temps entre mans i es posà a plorar, no comprnent perquè l'hi preniaq.

Dimecres, 7 de setembre.

Continuo fent gestions i més gestions per tractar d'obtenir un pis a Béziers. Com desde temps ha, hi ha vènia eses en perspectiva però no se signa. Pel que fa referència al pis deidel quial ella escrivint encara no hi ha cap decisió; el fet precisament que no tingui noves, però, no is gaire esperanzador.

Dilluns, 17 de setembre.

Aquell pis en el qual vaig dormir uns dies a Béziers no l'obtindrem; continuo tenint la clau però finalment no farem el canvi perquè el Sr. Mouron continua debitant un pis centre a Montpellier.

He fet i continuo fent gestions i més gestions per resoldre aquesta qüestió d'allotjament a Béziers. De moment estem tot a Laroque en el pis d'una amiga de la sogra (la casa seva hi ha la família Joffe en veremes) i ni durant el que resti d'aquell mes, no trobem res, hem decidit de retornar a Montpellier i de fer ja diàriament per tan el trajecte, trajecte que resulti força

3994

econòmicament present un aboçament aigual. Afís
podrem aprofitar de les comoditats del nostre
poble de Montpellier i no em costarà pas més
car, al contrari, que si continués aquí.
Naturalment que hi haurà el temps perdut en
els viatges, però podré aprofitar per llegir
i fins i tot escriure durant els trajectes.

Dimenge, 22 de setembre.

Ahí vaig haver de treballar per la tarda, car
estem en període de vacances i hi ha sortit
des urgents. Vaig però, aprofitar per sortir
en portant no solament els tres meus nens
que, fins i tot, vaig prendre el nom de la Rosa;
i, en, donat, cinc en el cotxe!

Avui hem anat a fer un tomb tot vici-
tant dues coves i passant-nos a casa dels
pare de la Muriel.

Dimenge, 21 d'octubre del 1956.

Hem abandonat el projecte de retornar a
Montpellier i de fer el viatge amb el tren, car
molt d'altres inconvenients hi ha la pràctica dels
bonanis en relació amb el meu treball, que no
en té.

Ens hem instal·lat provisionalment a cà la
sopra esperant de treball puelcom de un lloc a
Désiré. Les pèssions en apert sentit continuen
i és rar el dia que no en fagi; però de mo-
ment res, res, res!!!

A part això vida ordinària, sense història

Dimenge, 28 d'octubre

Ahí vaig anar a Montpellier a prendre
un cotxe nou que hem comprat. El mateix
temps hi vaig deixar el vell, la pobra Simca
5 amb la qual hi he fet 89 kms. Amb a-
quest pobre cotxe hi he patit presa per fer-hi

tants km. en tant poc temps, peròestic ple de
gratitud per del car m'ha permès de pagar
prendre el nou cotxe de desit i de poder
comprar-me un cotxe nou i bo que
altament me hagués pagut.

El nou cotxe en qüestió havia d'èsser
n. hagués pagut escollir un Renault, mo-
del "Dorphyne"; però m'ha calgut comprar
un Simca, model Aroude - Glysic⁵⁴, un potènt
més luyós, però m'és, naturalment, si-
ca, proporcionalment, és el "Dorphyne" que és
molt més car.

Ahí vaig arribar on a Lerviaz amb
el nou cotxe el qual ha meravellat a
tot, i en particular al meu. Avui l'heu
amb a extrems tot quatre i a més a
més l'oncle. Els nous autòmats a suar
darrera de la Simca 5' equipada troben un
canvi extraordinari amb el confort del
nou cotxe i el gran espai que tenen al
darrera.

Ara em cal desitjar molt q' tot per po-
der acabar de pagar-lo sense embolics ni
accidents.

També he estat amb un vestit nou
que feig anys que no me n'avia fet per
cap, vivint sobre les reserves que tenia. Val a
dir que aquest estiu ja vaig haver de comen-
çar-me mit ponts i una gamba d'estiu.
Vivint sobre les reserves de roba pròpia no obstant
la gaire em duenra fins a debilitar-te.
Amb el treball que ara feig en gaire més

Dijous, 1er de novembre del 1956.

Voleig anar amb a fer una passejada amb
el nou cotxe, però tot el dia me està plorant
i de consegüent me portant de cotxe. D'alto el
dia fent del compte de fi de mes, llegint, escrivint
i escoltant la ràdio.

Divendres, 2 de novembre.

A la fi ja tenim un pis a Pèrès!!! Aquesta tardor he obtingut el rebut legal i el clau d'un pis que veig visitat Abans d'ahir. E' tracta d'un tres pis en ple centre de la ciutat al costat de correus i de l'Hotel d'Or i no lluny del mercat, etc. Conte unida, molt-undersos i quatre pells més, comuna i golfes. Com que es tracta d'una casa del casc vell de la ciutat, no cal dir que no és nova, però, i cert és ben, i estem ben content malgrat que no tinguem el confort que hauríem volgut. Té, però, l'avantatge que l'interior està buet, doncs que podrem entrar-hi sense fer-hi cap despesa de pintures ni empaperament i, avantatge major, no caldrà venir en dilig, és que no tinguem de pagar "reprise".

Dons, doncs, per desobides les incomptables gestions que he fet per obtenir un allotjament a Pèrès, o millor dit, noviel les reprendreia per obtenir un millor allotjament que el que prene.

Tant de temps buscant pis i el mateix dilig en tresos: aquest i una tonnetta del gènere de "Les Treilles" amb 10.000 fr. de "reprise" i sense garanties de llogament legal. No cal dir que he preferit el pis a la tonnetta car a més a més del suura el pont, n'estava ja tip a "Les Treilles" de no tenir excusat i altres inconvenients de l'inconfort del camp. Desde que estem casats que vivim a les afores de la ciutat. Ara vivim en ple centre, amb fava un canvi amb el meu treball i el garantje a una mica més de dos cents metres!

Distabte, 2 de novembre del 1956.

Estic desapareix per una nova terrible: Heu hem rebut una carta de Barcelona anunciant-nos la brutal desaparició del meu pobre pare, ja ja

vuit dies o sigui el propi passat ditabte, el
5 d'octubre a les 9, 30 del vespre.

Aquesta dollosa nova quan m'embraven
d'obtenir el pil de Besiers amb el qual em feien
ja el projecte de fer venir ambdós, m'ha deu-
rat una perdua i tot el meu projecte de posar
un dia tot reunit a Barcelona, retrobar nos feli-
ços alla bé s'han esfumat dollosament.

Sento encara més que les circumstàncies
no hagin permès, aquest estar passat de fer-
los venir com en teniem el projecte. Ah!
si haguéssim pogut sospitar-ho! Sento tam-
bé que el film on ell hi apareix a la fron-
tera sigui tan defectuós; ja ho veig sentir
alshores, però ara és pitjor i ja no el
podré filmar més.

Em diuen que no ha sofert ni s'ha vist
morir; que va demanar-se a l'Acadèmia on
estava de professor ^{el matí de ditabte} a unig mati i ja no va
recobrar més el coneixement. La nova pel·
de casa fou, naturalment, dramàtica (hi
penso amb la brutal mort del pobre Raynaud)
tant més que diuen que el llava com de cos-
tum, s'afaità, etc.; se'dignava i, com cada dia,
s'enfiteixia una estoneta amb el seu net,
abans de tornar cap a l'Acadèmia. Res no
feia, doncs, previndre que tenia 69 anys i com-
tats de vida, tant més ell, que no havia estat
mai malalt. És unig mati, una hemor-
ràgia cerebral l'abatí per sempre més poc
abans de fer 69 anys. Puddir que sentit a-
questa hemorràgia hagués pogut viure forseu
anys encara.

Mai com senti he sentit de viure a l'estranger
per uns apunts estobans de frontes, doblat, pel
lat men, d'apunta piestis de règim. Sento tot
això, ultra que no forig tant temps que no l'han
vegut, hagués pogut atènter als últims ins-
tant i la consolació hagués estat més fàcil.

Em faig difícilment la idea de la seva

detaparació, tant més al pensar que en el moment en que ell estava en el seu llit mortuori, jo, tot feliç, prenia possessió del cotxe nou a Montpeller. Sembla tanmateix que imparablement em impedí de disfrutar d'altres cosa que de la joia sana d'obtenir el pis a Béziers. Dic això perquè mentre està morint i enterraven el meu pare emparat del cotxe la festa del poble i després la festa de Totsants i no varem anar enlloc, a cap espectacle ni divertiment.

El pobre va tenir tota la nova família davant seu menys la Louise i jo. El cas però, de la germana és diferent al meu.

Aquesta irreparable pèrdua em fa pensar encara més en la meua; que almenys duri i vingui ella!

Dimenge, 18 d'octubre.

Ahí a mi, a mi de fer tres setmanes que maric el pobre pare feig un any que maric el pobre cunyat Raymond. Varem anar a Montpeller i depositarem un vau de fons en la tomba del pobre cunyat. En passant al pobre pare continuo sense fer-me cap idea ben neta que no el veure més. He passat uns primes quinze dies sense tenir gust de res, dormint poc i pensant molt en ell i no gaire en tota altra cosa. Ahir fou motiu d'evocar-lo a casa dels sogres de la meua germana, a cà la Rosa i a cà Carrió entre altres. En Carrió m'ha dit que si no sols no es sanciona políticament fins que s'enconatja a anar-hi; doncs, no hi ha més per fer el possible per ^{traer} anar almenys a fer un viatge a la pàtria i portar-me davant de la tomba del meu pare. Fins - en passant atorgui doncs, un viatge a Béziers - per la demanda a veure que dona.

En Carrió, que amb la seva dona continuu

avant des veugades per anar a l'Albanya oriental gràcies a mi, m'ha portat un regal esplèndid: una càmera fotogràfica Leica. Cal suposar - tenint en compte el prestigi d'aquesta marca - que es tracta d'un instrument d'alta precisió. Ahir me la varen donar però de moment no tinc gust de provar-la.

Dilluns, 2 de desembre del 1956.

Aquest matí hem rebut carta de Barcelona. Ara del meu germà Joan el qual, seguint al nostre pobre pare, m'adonia en nom de la mare.

Naturalment no hi ha gran cosa. Qui veu que s'alguin! I amb una tot evocant el pobre desaparegut. La mare, particularment, li sembla penosa que no sigui possible un acostumada com estava de peu per un temps, a cada del mes germans Pere i Antoni, li sembla que penosa és així i per ha d'arribar d'un moment a l'altre...

El nostre verd sincer, prop-possat per atem instal·lat en el pis de Tòsies i començem a trobar-nos-hi bé. Ahir que hi havia tota la família de Servian ací i jo veig passar-me tot el dia a queferat endrapant mobles, llibres, etc., endrapem el pobre desaparegut i l'Elisabett diu que tota el multi-ple tasques relatives a aquest canvi de pis, en 50 dies, fet bé perquè m'hasien dit tot de la tristor i de l'embarrament que tenim.

Dijous, 2 de gener del 1957

Fa un mes just que no he escrit res en aquestes pàgines. De fet important, no n'haig reconegut gaire; tanmateix, ni hegués tingut més just és quasi segur que no

hauria passat tant dies sense continguer res
ací.

Enguany l'aniversari de la dolça (el 7è)
i la festa de Cap d'Any han estat minsores. Per
l'aniversari només tingué el pastís amb les
set espelmes. Per Cap d'Any els juguets no se
sobt florit ni festa. I la meua muller me
de sol, car com que em fa enfadar meua
sovint i no obceif tan de pressa i ben bé com un
driq, noaltre, no li heu comprat res; l'amic
regal que he tingut ha estat un costurer i
claua pagant xel amb la seva guerdioq.
Dels amics de Montpeller enguany no han tingut
res ací com tampoc de la meua guerdioq
ni en companyia Rosa. L'amic que, a distància,
ha continuat essent fidel ha estat el Sr. Bontoux
de Cannes. Com cada any i malgrat que sua
voren venir aquest estiu passat ja els bareu
per un regal i tres mil 500 fr., ara em heu
adestat un mandat de 4000 fr. per tal de que
els comprin el que més em plajui.

Aquest vespre la meua ha comensat la
seua primera ellisó de dansa clàssica i sembla
estar-ne entusiasmadq.

Durant el mes transcurregut heu acabat
la instal·lació del gas havent fet algunes compres
important, per exemple, una murgulíca cilíndrica de
gas, una original dutxa portàtil, les compres
que condueix a cada casa i, finalment,
heu fet instal·lar un escalfador d'aigua.

Dimenge, 13 de gener

Avui heu tingut ja dinar la Sibastienne, marit,
filles i sogra. Els troto dels amics més intims i
més vells que tenim ací a Bézier. bona gent,
simpàtic i senzillq.

El propi passat dimenge l'anàrem a
passar a Lervian, tot fent una volteta per
Lieuac per portar uns regales a les mullers de

La Monique abans de marxar cap al Cambodge. 4001

Dimenge, 20 de gener del 1957

Vaig demanar al Director la instal·lació del telèfon al meu domicili a fi de pagar tenir un mitjà de comunicació després de l'horari d'oficina de la "Mission de l'Agriculture". Queptó sense discussió i desde llavors moment de mes, però ja el tenia. Més volia força un em premit d'atendre millor el meu treball amb més facilitat. A més a més, que servir-meix, naturalment, a títol privat i sempre és un avantatge.

Avui no he sostit ni mica ni gent de cap treballant i endavant diversos a les personals. Cítip' penso fer-ho demà i tota la setmana que ve crebant així de prendre tot el meu temps lliure. Aquests dies m'he hauré esforçat per fer el cursi de país, però puen el feiem tenir massa feina per obrotar-me una setmana i unes vint prenda un dia.

Dimenge, 27 de gener

Anit haurim d'anar a passar la vetllada a can Castellans el qual resideix au a Sésies, si bé, com a representant que és, passa sovint vànies setmanes sense venir al seu domicili. Vaig refusar pagar tractant-me d'una vetllada de celebració i de dir que en tenir ganes i menys encara fent veure tres metres per unió el meu pobre pec. És efete, no m'encanta anar a escoltar música a casa d'un altre quan a casa meua fa tres metres que no n'hecolto. Com que aquestes sentiments i intencions no són fàcils d'explicar per telèfon, vaig donar una epura una altra de força pes: la d'anar a acompanyar al teu ^(la meua) una veuiga (la Monique) que m'empuena a Vésa per prendre l'avió direcció Cambodge.

1002 Efectivament, aquesta matinal, la dita Monique i les seves dues neves, acompanyades dels Seguy pares, han marxat cap a Niza. Dins la Monique i les seves filles van a treballar en Chaux al seu país natal i a viure-hi. Els pobres Seguy, netes de Niza, passaran per uns temps de estada a Ligny i, un dia d'aquests, tenim la intenció d'invitar-los a dinar amb aquest mateix, doncs, he estat segur que ell farà el moment de marxar el troc. I, tot retornant a casa, he pensat en el meu pobre pare que com a fa just tres mesos!

Dijous, 29 de gener.

Un ocell continua recordant-se de l'abdicari, que a penes veu que ningú l'hi entén, quan la dolra l'aprenent i això malgrat que no haguem fet el mínim esforç per tal de que se'n recordi. Així i tot, doncs, continua recordant-se'n i ora fa més inclús, ara el veu nou complet en lletres capitols. Dins ha escrit well, dolra, papà i mamay. Si l'hi ensenyessin una mica aprendria segurament molt més, però no tinc cap interès en transformar-lo en una presència "bona de veure".

Dilluns, 4 de febrer del 1957.

Al cap d'un temps d'haver mort el meu pare, en well, que té fora quasi per la meitat, manifesta a sa mare el desig de volguer escoltar la ràdio. Aquesta l'hi trogué del cap dient-li que jo no tenia cap ganes de sentir música. A força, però, el meu compren mal el fet i va mare l'hi deixa escoltar quan jo no hi sóc. El propi parent ditat, per la tard, vaig arribar inesperadament i, al pobret, tenia unes entrades i precipitar per tancar l'aparador. Fatabala, però, i enllac de tancar-lo l'obrí encara més, obria, naturalment, de tornar el botó a l'invers.

Des del punt de vista wt el té molt sentit, molt més que la seva germana; igualment, pel que fa referència a la bondat; la del ney és ben superior a la de la neya. Aquesta el puja constantment un corall desobert, desobedient, tot-sada, etc., etc. Bon Coll, quoy s'empava, és també molt testarout però llevat d'oujo, és força fàcil s'eduar i s'interneix per puja-senal wa, tota pena, per lleu que sigui, li arriba al wt. Ho pot, per exemple, veure copiar unigü i el mininy get fet amb una agulla a la mà a ri instans, is motiu de llagrima; no cal dir que puja ferim perillo-sament un ganivet a la mà, té tot seguit neos poder. Ahir, per exem- ple, plota a etlogima viva pequi va veure un corall etpellat pel wa prepa- rar un more pel pover-lo al forç. I puja, força sovint, heu d'empuar els gany, mitjan per rotantse la dolça ell se'q del- consola fins a plorar-ne a perdre' l'alt.

Dilluns, 11 de Febrer del 1957.

Avui fa exactament 18 anys que passa- va a França. Qui ho havia de dir! El curió és que amb data d'avui he deportat da meua demanda de naturalització francesa. Si hegués pogut pensar que el nostre problema havia de acabar així, la preta de pòsio actual. El q. quís ja fet, quoy, a començament del 1949, arribant a Montpeller.

Li la meua demanda, feta per impera- tins familiars i de treball, arriba a éter ac- ceptada, però, des del punt de vista estatal, foucis enllac d'espanyol, però no desiparé d'esser català, la meua veritable pàtria.

Dimenge, 17 de febrer
 El prop. passat dijous varem anar tot

quatre a Montpeller aprofitant que jo hi anava per feina. Inclús vaig prendre la filla gran de la Sebastiana i la seva noya els parents de la puela a Montpeller són els nostres amics Fargues.

En tracta d'un viatge aprofitat com a més a més de la feina varem visitar alguns amics en el nostre ex-barric de la Pèira a St. Come. També varem veure el Pèira i naturalment, el parent, ~~en~~ i l'excursion vaig parlar amb el Director sobre diversos aspectes interessants al servei de Desist. De cron en manifesté la seva satisfacció així com també la del President, pel bon treball que realitzo en el meu càrrec. Ofegé inclús - requiriment per tal de que recollís l'indirecte i de que el President hauria dit que un inspector com jo no li costava pas car. Com que precisament tenia la intenció d'aprestar mes de demanar que se'm donés l'equivalent del meu col·lega de Barcelona, vaig aprofitar de l'oportunitat per dir-li, al Director, i al puellet tota la que era just i per tant a peu ho fet.

El mateix he anat al garatge a veure el cotxe i a endreçar. A la dotze tornem a casa. Durant la tarda he llegit, escrit i ordenat coses noves. He fet principalment una llista i una algeria de germans d'en Polleté, el contacte del puellet he escrit de pròpiu una llista correspondència amb la seva mare no hi ha permès de poder-li dir tot el que se'n diu el seu propi fill. De seu germà li dic finalment tot el que és important.

Treia dies i dies que heu estat en demanant, veu que el fet que, però com que us heu venut de gust ho oblidava i com sempre, del pobre Dell, com és el cas de la ràdio, us com.

premiq p'one la nova reserva. Avui ha tornat a insistir de tal manera que he vist que si no n'hi feig tindrís una gran desil·lusió. I finalment m'he decidit. Estaba tan content perquè li he promès que n'hi farig després de dinar que tot menjant em recordava la promesa de jo per que canviés de parer.

Dimenge, 24 de febrer.

Tal com m'havia proposat he adreçat aquesta intima una carta al President Viallet demanant-li l'augment en qüestions. A conseqüència seguit el Director i nostros en contacte per dir-me que el President està d'acord. El Director, però, tracta de modificar el franc tir del President dient que el meu col·lega de Verbana, l'equivalent amb el qual demano, té "la meua de tenir" una experiència que val "la meua de valer" qualque més que la meua d'antiguitat en relació a la meua veig en aquesta semi-escapatoria un debig a no posar-me a l'equivalent d'un Boissert, no perquè no ho mereixi sinó més aviat perquè el sou d'aquest és, es diu, tan elevat - o potser més - que el d'algun cap de serveis, i aquesta desproporció que es produeix en el patat gràcies a un concurs "special" i momentàniament, i que ha ja meut més d'una crítica, no voldria que es reproduís. Per això, diu (el Director) que l'augment n'ha estat però que em bypassa sobre la seva importància després d'haver-me discutit amb els meus caps directes els quals havien d'a-provar aquest. Si creixés així hi hauria perdut un un d'aquest cap, el Dr. Bernard, que una següentment menys que un Boissert. Tot això, però, següentment també, que el President ho ignora i, fent de l'oprovació d'aquest, se responsa tal directament rebatent-li les consideracions que m'elabora i m'entregant per conseqüència, el meu punt de vista de a "treball igual, salari igual" tant més quan em posem en exemple i m'envien a mi, per tal de que ferri, un nou inspector que hauria d'enviar, que l'envien a mi per que sóc el més recent dels quatre que encara fins avui

1006
tots tres tenen anys d'experiència, i que menys
cinc anys i all'altre, dos don anys de menys! Que
en Boivent quanyi més que en Bernard, pel prin-
cipi jeràrquic, no és normal; si el veritat cal-
dria voler encara l'ordre d'importància d'a-
questa diferència abans de jutjar sobre si cal
veduir e' un (trèquament) de suplementar l'al-
tre. Com que jo tot això només ho suposo pel que
es diu i s'ha dit en en que per respecte i hoig
se responde a la raó aparent, que en molt-
tras en d'ells, i en aquest cas és lògic que may-
tingui el meu punt de vista i soleriat.
Passam el diumenge a casa meua restar.

Dissabte, 2 de març del 1957.

El proper passat dimarts vaig anar a Mont-
pellier amb motiu de l'A.C. Vaig veure el director
el qual em cridà a part per exposar-me que
m'havien enviat unq carta, tant en amic way
en director, per explicar-me la delgada posició
en la qual es trobava si jo exigia el prin-
cipi de l'equivalència amb en Boivent. Com
veig que, pràcticament, m'arrodava el que
hegem ell, hi fóra difícil fer-ho amb "punt", he
acceptat de no insistir.

De retorn de Montpellier vaig haver de conduir
quatre delegats a l'A.C. a Illers localitat, on
haviem arribat massa tard per tal de poder poguem-
ni agafar l'autobús ordinari de l'aig. Vaig arribar
d'ocult, a casa a G. 9 de vespre passades i el
vent ja estava al llit. La dona m'explicà
que la dolça s'acabava de tant en tant a la
mare si s'impuntava de per tripar tant a des-
bar. Com que ja sabia que podria arribar tard,
no es preocupava i contava que no. El vent
la una li feig que no volia la peça de por-
cupar-se, etc., etc. La realitat tractava de tro-
guir l'èlter va mare - que no estava intranquil-
per d'aver-se ella veient d'afegir la seva pro-
piu intranquil-itat al veure que no arribava.

com pue
I pre, una al lit sub apertq intranquil-
tat repimolg no e pogu' admetir piz per un
em senti arribar...

Aquest vespre compleixo, a la fi, la promesa
que li vaig fer de portar-la un dia al teatre.
Ha un any que m'havia deuenat, però llavors
el dol recent del meu cunyat Raymond i el
fet que passava la temporada a Bèlges, no li vaig
poguer acompanyar i la temporada s'ha des-
bit. Fingent la nova temporada comen-
ça amb un dol més cruel encara i com que
m'està ja acabant, he decidit que m'aniré
l'hi acompanyar aquest vespre.

Dimarts, 12 de març.

A la Dolça li agrada molt el teatre
que s'ha a venir a veure. Ara, a mi a més
de la dansa, hem pensat que podriem aprendre
una mica de música. Ella ha dit que no. Li he
dit que amotariq sí; però que no la decidim
fer i, si hi ha possibilitat, tractarem de que n'afi-
gi tot un algun instrument. Aisi, si s'apren
realment música, quan serà gran, podrà
jugar sobre si era oportú o no de deixar-la fer.

El que sembla que serà bo per la música
i en Hell. S'intretiq inclús per algunes partitons
de música clàssica a menys de quatre anys!

El prop-passat divendres va venir el President
Viallettes a veure'm propu devia estar de pas
per Bèlges. Parlarem una estona sobre diversos
problemes de l'Unió i em remonà que estariq
molt content pel bon treball que feia en
el meu cornès.

Dimenge, 17 de març del 1957

Heu sortit amb tota la família Thirou a pas-
sar la tarda en un bosquet, al costat del riu Oré,
no lluny de la ciutat. Bona sortidq. Híffel inclús,
algunes vistes filmades amb la càmera afeta per en

Carrió i' que encara no havia estrocat.

La Dolça s'ha convertit molt jove amb els anys de la Sebastiane. Es vell no s'ha aborrit, però com timba essent veia a uniuera per terrenys altres que els camins; com per allà on veuen hi havia força herbes i, per tenir una espina, ha demagant que se anava el desolats per "proquer, si hi restar amb un altre sobre de la quantq; i tota la tanda ha restat xipi.

Partant d'en Bell diré' que sobre de curar a par major en ha donat segurament la més gran curació de la que veia, referent-se, per inèrcia, a valguer per "caia" puix se li havia introduït dues peces lortives i dos boquets de sabó. A la fi, els grans mitjans han vençut tantq totuèria; malgrat que hagi encara intentat d'equivar l'execució de varies maneres diferents i amb una tergiversació impropia d'un curree de menys de quatre anys.

Dijous 21 de març del 1957

Heu sortit tots quatre, aprofitant del dijous, per anar a Servian i a Orliguay. Heu ving també n' Hervé el qual havia de fer tot vi i no ha pogut. Mentre jo visitava les lures de Servian i d'Orliguay, en el mateix poble l'Elizabeth i els seus han estat amb sa mare i en el regon han restat a cà la Paulette. A Orliguay no hem vist ningú més, hi retornarem probablement, un dia festiu.

Com per aquest volum s'acaba i les condicions, per me'l feren començar, com si fos el primer, és a dir, després en la ignorància i l'existència dels altres, han desaparegut, decidint de reprendre la continuació en el volum que veig després inèrmet el 8 de setembre del 1950 i després per pugui continuar lo sense nous entrabemes.

Vol a dir que desde llavors ençà han pos-

I^o q s s q al vo-
l III) no 22 - página 3720